

Anastasia Novih

SENSEI

III dio

iz Šambale

Anastasia Novih
Sensei iz Šambale.
Knjiga III.

Na hrvatski jezik prevedeno s engleskog.

Svi događaji i likovi u ovoj knjizi su izmišljeni od autorice. Bilo kakva podudaranja imena i situacija s onima stvarnih živih ili umrlih ljudi, kao i događaja koji su se dogodili u nečijem životu, su čista slučajnost, apsolutno nenamjerno.

Napomena.

Čovjek čezne **za Svjetlom. Čista svjetlost čuva Iskonsko** u sebi, Ono od čega je čovjek stvoren. Jer on je Svjetlo koje zrači, polazi od Izvora. Ali čovjek često reflektiranu svjetlost doživljava kao emitiranu. Zasljepljen njome, žudi za Istinom, ne shvaćajući da je to samo njeno izobličjenje. Ali samo **istinsko Oko** je u stanju **spoznati** Suštinu!

Ova je knjiga napisana na temelju osobnog dnevnika bivše srednjoškolke koja odražava događaje iz ljeta 1991.

Prolog

Tama je obgrlila Stvorenje sa svih strana. Samo dolazeći glas i odsjaj svjetlosti stvarali su iluziju njegove prisutnosti.

„Dolazeći iz mraka, u strahu ih čekaju,
Nagađajući datum završetka vremena,
Ali je u sjeni tog vruga rođenog blizu -
Njihovih misli, gdje je Bog bio zarobljen.

Kad se vrata tamnice okrutno zalupe,
Gledajući mrak, zaboravi svjetlo.
Čak i njegov duh u ovom dvoboju nevjerovanja,
Stopi se s tamom, bira zabranu.

Žrvanj misli drobi sve u trenu.
Poljsko zrnjevlje postaje prah.
U međuvremenu, tama slika savršene idole,
Zasjenivši vječni zavjet 'novim' iz prošlosti.

Ali onaj tko sa svemoćnom dušom -
Vidjevši svjetlost, trga pokrov tame,
U vjeri će biti blagoslovljen eonima
I otvorit će vrata nepoznatih svjetova.

Rukom Božjom - tajna je upisana,
Ali skrivena je od očiju.
Stoga samo onaj koji sluša zvuke sakralne,
Upoznat će veličanstvenu silu Njegovu.

Tajanstvenim znakom prožeto vrijeme,
Što ubrzava munjeviti hod.
Posljednja je šansa darovana čovjeku,
Sudac je već u svijetu i svodi račun.

Duša drhti, volja u njoj iskri,
Baklja se pali od nedogorive svijeće.
Dajući joj svjetlost rođenu u Slobodi,
U sudbinama stoljeća probija zrake.“

* * *

Nevjerojatan je ovaj svijet. Svaki njegov trenutak je nepredvidiv, a svaki odlučan korak u njemu korak je prema nepoznatom, budući da ne znaš što slijedi. Možeš maštati, kovati planove za budućnost, ali život će stalno stvarati svoje izmjene, htio ti to ili ne. Kao da sudjeluješ u igri s više testova. Položi sve testove i ostvarit ćeš svoju maštu. Ali pitanje je je li mašta vrijedna svih tih teškoća i nedaća. Pitanje je: o čemu si sanjao?

Zanimljivo, kao po nekom nepoznatom zakonu, ista se nevolja opetovano događa svim ljudima: ako se snovi ljudi vrte oko razine preživljavanja, tada, nakon prolaska kroz cijelo mnoštvo iskušenja na putu prema željenom cilju, iz nekog razloga ostvareni san ne pruža očekivano zadovoljstvo. Štoviše, on s vremenom postaje prazan i beskoristan. Ali snaga se iscrpila, a najbolje godine prošle. I čovjek se još jednom obeshrabri, a zatim svu energiju usmjerava na postizanje novoga životnog cilja, iako u suštini nagazi na jedne te iste grablje. I takva isprazna igra traje sve do njegove smrti. Na kraju, međutim, rezultat je tužan: izgubio si sve što si mogao, nema životne sile, a sve okolo izgleda kao besmisleno ponavljanje jedne te iste glupe zablude, kojom se sada bave drugi ljudi. Na kraju dolazi stara koščata dama Smrt i poput krupijea u kockarnici, s lažnim osmijehom, primjećuje tvoj potpuni gubitak: „Oprosti, maleni čovječe, izgleda da nije bio tvoj dan“. No, najupečatljivije je u ovom trenutku to što svatko za sebe misli da je jedini među gubitnicima te vrste. On čak ni ne razumije, jedna dušica, da je samo jedno zrnce od milijardi sličnih, koji su, zahvaljujući svojim glupim snovima, na potpuno isti način uhvaćeni u globalni sustav obmane, čiji reklamni pano kaže: „Živjeli su kao ostali i umrli kao ostali.“

Ali malotko zna da u životu postoje drugi putevi oko ovoga sveproždirućeg kratera preživljavanja. A njihov vodič su duhovni ciljevi. To ne znači da će im put biti ravan i ugodan. Naprotiv, neprekidne jame i neravnine kroz cijeli život, stalna iskušenja i izazovi za spremnost na ostvarenje jedinoga sna - dolaska k Bogu kao zrelo stvorenje. Put je težak. Ali ako se koncentriraš na unutarnju jezgru vjerovanja i stvrđnjavaš je iz dana u dan, događa se čudo: prevladavanje poteškoća postaje fascinantno vrebavanje, problemi se pretvaraju u upozorenja na opasnosti na tvomu životnom putu, neočekivani susreti i događaji postaju znakovi koji pokazuju pravi put. I ispostavlja se da je sve vrlo jednostavno! Sve što je potrebno je ne biti zaveden glupim snovima o preživljavanju i izbjegavati skretanja na njihove široke ceste, koje vode u klopku globalne prijevare.

Zanimljivo, ali što se tiče takvoga životnog smjera, kao prema nekom nepoznatom zakonu, za ljude koji teže duhovnom također se događa jedna te ista priča: s čašću i dostojanstvom, prolazeći kroz godine života, čuvajući ljubav za Boga kroz zavoje i krivine postojanja, pronalaze nepoznatu božansku snagu, duševno zadovoljstvo i unutarnji mir. Ne boje se Života, niti se boje Smrti. Jer Život je za njih privremeno utočište Duši; za njih je Smrt - Vrata u vječni život, u Božji svijet. I poanta je da duhovni ljudi ne samo da vjeruju, oni znaju za stvarnosti višeg svijeta. Dok oni koji nalaze utjehu u mislima o preživljavanju bivajući u globalnom sustavu obmane nisu čak ni sposobni vjerovati, jer ne samo da ne mogu vidjeti istinsku stvarnost iza koprene postojanja, nego ne mogu čak ni adekvatno živjeti vlastite živote. Svakom njegovo; dakle, što odabereš, to i dobiješ.

* * *

Probudili smo se oko podneva. Sunce je već bilo prilično visoko na nebu. Bijaše vedar dan, a more mirno. Nakon jučerašnje oluje obala je izgledala zaista impresivno. Začudo, dio zemlje na koji su se jučer elementi obušili takvom izvanrednom žestinom, nije bio samo čist. U stvari je na neki način osvježen. Granica obnovljene zemlje položena uz vijugavu liniju koju je nacrtalo samo more sastojala se od morskih algi, olupina i svih vrsta civilizacijskog smeća koje je izbacila oluja. Činilo se da se more narugalo ljudima

zatrpavajući zemlju njihovim vlastitim otpadom. Na kraju krajeva, more je sposobno boriti se za sebe, za svoja obalna prostranstva. Jedna jača oluja i - takva urednost, potpuna iskonska čistoća!

Dio zemlje koji nije stradao od vode gledao je tužnu predstavu, uključujući mjesto na kojem se nalazio naš šator. Ali ovaj kaos nije bio ništa u usporedbi s našim dojmovima o događajima prethodne noći. Nije dosta što je moj organizam, izgubivši uobičajeni režim spavanja i bdijenja, bio u krajnje istrošenom stanju, poput automobila nakon nesreće, uz to su moje misli divljale, iznova vrteći jučerašnje Sensejeve demonstracije i priče. Uz to su dojmovi bili tako živopisni, na pozadini opće nelagodnosti mog tijela, činilo se da se sve zbilo maločas. Kao da nije bilo tih sati spavanja koji nas dijele od stvarnosti Sensejevog svijeta koji nas je zadivio.

Bilo je očito da nisam jedina pod snažnim dojmom sinoćnjih događaja, jer prvo o čemu su momci razgovarali nakon „jutarnje“ rekreacije bili su događaji koji su se zbili noć prije. Osim igara s riječima o raznim dojmovima, odlučili smo uspostaviti odgovarajući red na području kampa, nakon suhoga umjerenog obroka. Bilo je puno posla. Ali zahvaljujući usklađenim naporima pod vodstvom Senseja, sve je išlo glatko. Stariji su se momci angažirali u temeljitom utvrđivanju šatora i dotjerivanju automobila. Ostali su sudjelovali u sakupljanju smeća oko kampa, pranju i sušenju odjeće koja je pretrpjela jučerašnju oluju. Nakon što smo zgotovili aktivnosti u kampu, razvukli špagu između šatora i objesili stvari, naš kamp je počeo ličiti na ciganski.

Grupa je „zujala“ poput uznemirene košnice. Tu i tamo moglo se čuti razgovore i rasprave o onome što je sinoć činio i govorio Sensei. Dok sam čistila logor, našla bih se sad u jednoj grupi momaka, sad u drugoj, tako da sam mogla čuti njihove dojmove.

„Čovječe, možeš li vjerovati kakvu moć misli ima!“, Kostja je rekao dok je zajedno s nama čistio dio plaže uneređen olujom.

„Da, Sensei je jučer imao vrhunski nastup!“, Andrej je odgovorio.

„Aha!“, Ruslan je kimnuo. „Kako je... Tu smo sjedili, a onda bum - takva oluja! Mislio sam da je kraj svijeta! Mokar do kože.“

Andrej se nasmiješio.

„Baš si egoist. Kao da si jedini bio mokar do kože, a svi drugi su ostali suhi.“

„Pa općenito sam mislio“, Ruslan se požurio ispraviti.

„Ah, šta je naša mokra odjeća u usporedbi s takvom, takvom...“, Jura je nadahnuto pokušao izraziti svoje osjećaje, ali ponestalo mu je riječi.

Kostja je, sredivši svoju parcelu, pokupio suhu grančicu i okusio je. Ali odmah je napravio grimasu i ispljunuo je.

„Bljak, odvratno!“, bacio ju je na hrpu smeća i naboravši nos izgovorio: „Kako li je samo Sensei uspio učiniti gorki pelin slatkim?“

Primijetivši njegovu mimiku, Andrej se nasmijao i rekao veselo:

„Trebao si kušati kad ti je ponuđeno, a ne se prenemagati.“

Kostja je ignorirao prijateljevo zadirkivanje i zbunjeno se pokušao vratiti na bitno.

„Ne kužim, možda mi se činilo da je slatko?“

„Kako da ne!“, Andrej se izrazio ironično. „Činilo se i meni, kao što se činilo i ostatku ekipe. Oprosti, ali ja još uvijek razlikujem biber od šećera.“

„Da, ali kako je to učinio?!“, Kostja se nije mogao smiriti, očito se dvoumeći između sumnje i onoga što je osobno vidio i čak okusio.

„Kako, kako?“, Andrej je oponašao njegovu intonaciju. „Što mene maltretiraš? Eno ti Sensei, pitaj njega.“

Andrej je sklonio još jednu hrpu smeća. Kad se vratio, Kostja mu je iznio novu „genijalnu pretpostavku“.

„Možda se radilo o masovnoj hipnozi?“

„Pa, pretpostavljam da smo mogli biti hipnotizirani. A more? Njega baš briga, to je more.“, Andrej je razbio njegovu usputnu teoriju.

„Da, more može dobro pljunuti“, odjeknuo je Ruslan, koji je, čini se, čuo samo posljednje riječi, dok je vukao smeće na zajedničku hrpu.

Momci su se nasmiješili, a Andrej veselo iznio:

„Kad malo razmislim, vrlo smo sretni što smo upoznali Senseja. Samo jedna noć, a toliko smo mogli vidjeti i saznati stvari kakve ne bismo vidjeli za cijelog života!“

„Pa, pretpostavljam da nismo naučili toliko koliko smo vidjeli“, parirao je Kostja. „Osobno, još uvijek ne razumijem kako je to učinio.“

„Dakle, pravi filozof! Tvoja glava je korisna samo za drobljenje kamena mudraca“, Andrej ga je bocnuo. „Sve je to u redu, odrasti i shvatit ćeš.“

„A ti si, kobajage, nešto shvatio“, Kostja je uzvratilo zajedljivom primjedbom.

„Teoretski - da. Samo to moram svladati u praksi“, Andrej se nasmijao.

„Nema šanse, praksa se ni u kojem slučaju još ne može povjeriti Andreju“, Ruslan je veselo priopćio. „On je takav momak - pusti ga da započne i tada ga nitko ne može zaustaviti.“

Ekipa se opalila smijati. Nakon što sam završila sa svojim poslom, otišla sam pomoći Tatjani. Bila je zaokupljena čišćenjem smeća u blizini šatora, kojeg su stariji dečki, Ženja i Stas učvršćivali. Kako je ispalo, razgovor starijih momaka bio je u istom duhu. Razlika je bila u tome što su oni tiho razgovarali kako ne bi privlačili pažnju.

„... I nemoj mi pričati, čim se sjetim oluje, još uvijek me hvata jeza“, Ženja je sa Stasom podijelio posramljeno, izvlačeći još jedan kabel iz šatora. „Koliko dugo je Sensei držao šalicu s morskou

vodom u rukama? Samo minutu?! I stvorila se takva oluja! Iskreno, mislio sam da će nas sve odnijeti. Čak sam se mentalno oprostio od svojih bližnjih.“

„Nisi se jedini oprostio“, primijetio je Stas.

„Ovo prestaje biti šala. To je ozbiljna sila... Znaš, tek sada sam shvatio koliko je ozbiljno sve što nam Sensei govori i pokušava nas podučiti. Zamisli kakva je odgovornost posjedovati takvo znanje!“

„Nego šta. Ako padne u krive ruke...“

„Ruke su u redu, sve osim glave“, izgovorio je Ženja. „Glava je uzrok svih nevolja. Dakle, trebamo ozbiljnije raditi s vlastitim glavama da bismo iščistili smeće iz njih. A ne kao sada – za čas ti se ubaci prljava misao.“

„Da, doista, ma koliko bili oprezni, ponekad se ušulja unutra, niškorisna.“

„Znači da u to moramo ući detaljnije. Duhovni rad je daleko važniji od svih naših ograničenih ljudskih života.“

Ženja je ušutio zabijajući šatorski klin u pijesak. Onda je pogledao prema moru i zamišljeno rekao:

„Nisam spavao danas. Taj val mi je cijelo vrijeme bio pred očima. Čovječe, da Sensei tada nije zaustavio more, ništa više ne bi bilo ovdje, zamisli!“

„Točno“, Stas tužno kimne. „Ježim se od te spoznaje.“

„Ah“, Ženja je duboko uzdahnuo i krenuo prema drugom šatoru sa Stasom.

Zanesene čišćenjem, Tatjana i ja nesvjesno pridismo automobilima, gdje su već bili Sensei, Nikolaj Andrejevič, Volođa i Viktor. Sva četvorica su pokušavala dovesti Volgu Nikolaja Andrejeviča u odgovarajuće stanje čeprkajući po motoru.

„Andreiču, ne mogu dokučiti kako si ga mislio pokrenuti sinoć“, Rekao je Volođa smijući se.

Na to je Nikolaj Andrejevič odgovorio:

„Ako želiš preživjeti, pokrenut ćeš bilo što.“

Muškarci se nasmijaše. Kad je smijeh zamro, Voloda je rekao:

„Pa, sinoć smo zasigurno imali noć za pamćenje.“

„I iznad svega, toliko dojmova!“, Nikolaj Andrejevič se složio.

Sensei je zapalio cigaretu. U međuvremenu je Viktor, koristeći trenutke općeg predaha, požurio podijeliti svoje misli sa Sensejem.

„Nisam mogao spavati do jutra. Samo sam razmišljao. Kako je uopće moguće da su ljudi u blizini Sveca kao što je Agapit tako naglo zamijenili njegovo Učenje ovim svakodnevnim životom“, Viktor se prijezirno osvrnuo oko sebe i izgovoreno s osjećajem: „Ovim kaosom?! Ovo je sve privremeno! To su trenuci! To je kao da mijenjaš trenutnu sitost za vječnu glad. Ne, to ne razumijem... Kako se ljudi uopće mogu spustiti tako nisko da trampe svijet Božji za ovu iluziju postojanja?“

„A šta si mislio?“, rekao je Sensei sa sjenom tužnog osmijeha. „Ljudi su ljudi. Oni dovode u pitanje čak i samo postojanje Boga, a ti govoriš o Vječnosti. Zato biraju ono što vide, a ne ono što osjećaju u svojoj duši. Oni su ljudi... Ponekad mijenjaju mišljenje tri puta dnevno. A ti pričaš o nekom njihovom globalnom izboru. Život mase sličan je potoku: gdje god teče, tamo je nosi struja...“

Iznenada se na plaži začula glasna dreka. Tamo je, uz opći smijeh društva, Stas jurio Ženjku koji je u ruci držao baš onu šalicu u kojoj je jučer donio morsku vodu. Momak je u potjeri za svojim prijateljem povikao uz smijeh:

„To ti je omiljena šalica!“

Na to je, spretno izmičući, Ženja povikao:

„Nosi je dalje od mene! Imam alergiju na tu šalicu. Makni je od mene, rekoh! Ili ću ti je negdje ugurati i odlomiti ručku!“

Sensei se nasmiješio gledajući ovaj prizor, ugasio nedovršenu cigaretu i zavukao se pod haubu da bi sredio motor. Ostali

muškarci žurno su mu se pridružili. Pokušala sam slušati njihovo mrmrljanje želeći čuti nastavak razgovora. Ali samo tehnički pojmovi u pogledu mogućih kvarova auta dopriješe mi do ušiju. Shvativši da neće biti nastavka, odlučila sam se za aktivnosti u kampu.

Nešto kasnije sve su se ruke latile pripreme ručka. Naše mlađe društvo - Andrej, Kostja, Slavik, Tatjana i ja - bijasmo zaduženi za guljenje krumpira. Nikolaj Andrejevič i Sensei nastavili su prčkati oko auta. A ostali - Ženja, Stas, Viktor, Jura i Ruslan, predvođeni našim vojnim specijalcem Volodom - otišli su skupiti malo pruća za logorsku vatru, istovremeno pokušavajući pronaći čamac na napuhavanje koji je očito sinoć bio odnesen orkanskim vjetrovom.

Pet ljudi za ljuštenje krumpira je, naravno, smiješno. Oni koji zbog manjka svakodnevne prakse nisu baš bili vični, jasno, bijahu nevoljni za sudjelovanje. Ali s druge strane, ne možeš izgubiti obraz pred svojim drugovima. Pa je kompromis pronađen u humoru.

Sve je počelo s Kostjom. Nije mu bez razloga nadimak bio Filozof. U početku je pošteno i dobronamjerno nastojao oguliti nesavladivi krumpir (uspust, sam je odabrao najveći). Ali kad je uzeo treći, njegov entuzijazam se prilično brzo iscrpio. Tvrdoglavost je zamijenjena apatijom, nakon čega je uslijedilo traženje najružnijeg krumpira maštovitim postupcima. Odjednom je inspiracija strefila Filozofa. Poput pravog učitelja, počeo je osmišljavati čitave slike tog krumpira, premda je to bilo više kao oslikavanje naše mašte. Tako je nastala Venus Tauride, gusar s jednim okom, koji je s dodatnim Kostjinim rezbarenjem također dobio batrljak od jedne noge; stravično stvorenje kao izvanzemaljac iz svemira. Nakon toga je došao do portreta ostarjelog Andreja. Na to je Andrej od krumpira isklesao približnu Kostjinu fizionomiju, rekavši da će definitivno postati takav u bliskoj budućnosti ako nastavi džabalebariti. Ali to je još više napalilo Kostju, pa je s oduševljenjem počeo pronalaziti „portrete“ svakoga tko je sjedio okolo. Činilo se da je Andrej imao sreće sa svojom skulpturom. Umjetnik nadalje portretira Kostju i elokventno ga povezuje s našim navodnim bivšim ili budućim životima. Potrudio se odabrati takve rugobe da je besjednik umalo obasut trulim krumpirom i ljuskama. Da Nikolaj Andrejevič nije prolazio, Kostja bi zasigurno odgovarao slici koju je Andrej izrezao.

„Pozdrav, ekipolo“, Nikolaj Andrejevič ironično se nasmiješio gledajući krumpirove ljuske koje leže oko Kostje. „Čišćenje, čišćenje i sad opet vašarenje?“

„Sad ćemo počistiti“, odgovorila je Tatjana za sve.

„Ah, vidim, lokalni sukobi“, psihoterapeut je uočio.

„Ne, to je samo preventivna kontrola“, odgovorio je Andrej uz osmijeh.

„Preventivna kontrola“, Kostja je oponašao osmijeh. „Kako si samo uspio pronaći takve pametne riječi u svojoj glavi?“

Zbog toga je na njega doletjela još jedna dobra šaka ljusaka iz pravca Andreja. Kostja ih je pokušao izbjeći te se sa smijehom obratio Nikolaju Andrejeviču: „Ja sam poput Nostradamusa, otkrio im njihovu budućnost skroz iskreno. A oni proroka zasuli trulim krumpirom!“

„Sve je u redu, Kostja“, bodrio ga je Nikolaj Andrejevič. „Nostradamusu je bilo teže.“

„Da, progoni su sudbina velikana“, Kostja je izrecitirao.

„Nemoj zavidjeti velikanima“, bocnu ga Andrej. „Progonit ćemo te kako god okreneš.“

Svi su se nasmijali i vratili svojim poslovima. Uskoro su došli stariji momci. Čamac na napuhavanje, srećom, pronađen je. Iako su mu nedostajala dva jastuka, bio je sasvim u redu. Što se tiče šiblja, stvari su se zakomplicirale. Nakon sinočnjeg vjetra, malo ih se stiglo osušiti.

„S takvom zalihom nećemo moći skuhati ni juhu“, zaključio je Viktor gledajući jednu hrpu suhog šiblja.

„Moramo kupiti prijenosno kuhalo“, izusti Ženja u šali, oponašajući lik iz popularnog filma „Džentlmeni sreće“. „Čini se da je logorska vatra prilično mršava.“

„Ima li još cijelih krumpira?“, upita Viktor bacivši pogled na kantu oguljenog krumpira.

„Da, ima ih nekoliko“, rekoh gledajući u hrpicu.

„Dobro. Zakopajmo ih u pijesak ispod vatre. Ako se nešto dovoljno ne skuha na vatri, imat ćemo barem nešto.“

Tako je odlučeno. Zapravo se nismo puno brinuli o obroku. Naše putovanje na tržnicu dan ranije i snabdijevanje omogućilo nam je da možemo bez tople hrane, na kojoj je uporno inzistirao Nikolaj Andrejevič, očito pazeći na naše zdravlje. Zapalili smo logorsku vatru, prethodno zakopavši neoguljeni krumpir u pijesak, i pokušali skuhati juhu, već gubeći nadu da ćemo spremiti drugo jelo s takvom zalihom drva.

Tijekom ovoga prilično komičnog procesa dugotrajnog kuhanja, dok su Kostja i Tatjana bili na dužnosti uz čorbu, netko je primijetio prelijepu bijelu jahtu kako graciozno jedri morem uz obalu nedaleko od nas. Svi su ostavili svoje posliće i skupili se na plaži, zureći u ovo snježnobijelo čudo nasuprot svijetloplavoj boji neba i tamnoplavoj mora. Samo su Sensei i Nikolaj Andrejevič strastveno čeprkali pod Volginom haubom.

„Neki ljudi su sretni“, zavidno promrmlja Ruslan. „Plove jahtama.“

„Tko ti smeta?“, upita sempai Viktor. „Eno ti čamac na napuhavanje pa plovi njime.“

„Aha, ali ovo je čamac, a ono... ono je *jahta!*“, Ruslan je razvukao, kao da uživa u samoj riječi „jahta“.

„Da, ne bih imao ništa protiv plovidbe u toj ljepotici“, Ženja se iznenada složio.

„Prekrasna“, Stas je kimnuo.

Prekriživši ruke na prsima, Kostja nije propustio izraziti svoje mišljenje:

„Tako nešto nisam vidio ni na televiziji.“

Gledajući u tom smjeru sa sumnjom, Voloda se oglosio:

„Čudno. Pitam se otkud taj u ovoj zabiti?“

„Pretpostavljam da su to razmeće novi ruski 'patriot'“, Ženja je odgovorio satirično.

„Krasan novi Rus“, izgovorio je Volođa. „Sudeći prema izgledu jahte, mora biti barem vlasnik rafinerije.“

„Ah“, uzdahne Viktor. „Nikada nećemo tako živjeti. A ako i budemo, neće biti zadugo. U redu, idemo. Pogledali smo i dosta je. Zašto njegovati puste želje? Svejedno će kroz otprilike nekoliko minuta obzor i nebo opet biti čisti.“

Ali čim smo se trebali razići po Viktorovu savjetu, jahta se iznenada zaustavila točno pred kampom. To je opet prikovalo naše znatiželjne poglede na jahtu. Ljudi na jahti počеше jurcati okolo. Očigledno su s lijeve strane spustili čamac za spašavanje, jer kroz nekoliko minuta jednako divno plovilo pojavilo se pored jahte. Bio je to neobičan čamac, s izrezbarenim bokovima i veslima, kao da je izrađen u antičkom stilu. U njemu je bilo šest ljudi. Jedan od njih, odjeven u bijelo odijelo s kapom snježnobijele boje, za razliku od ostalih, stajao je zureći u sve bližu obalu. Kad je čamac prišao, mogli smo njegove putnike temeljitije promotriti.

Na pramcu je sjedio čovjek obučen u crno, leđima nam okrenut. Čovjek je nosio smiješnu malu tanku pletenicu na napola ćelavoj glavi. Sjedio je poput mumije, bez komešanja, bez okretanja, kao da ga baš briga što se događa na obali. Na sredini čamca su bila četiri mornara-veslača, svaki u potpuno bijelom ruhu s mornarskim ukrasima. Na drugom kraju plovila stajao je onaj čovjek u bijelom stilskom odijelu, po svemu sudeći vlasnik jahte. Odjeća mu je naglašavala atletsku figuru. Bijeli šešir navukao je preko očiju, skrivajući ih u tajanstvenoj sjeni. Glava mu je bila blago nagnuta na stranu, a sako širom raskopčan. Ruke su mu bile zakopane u džepovima. Čovjek je neprestano stajao u čamcu, uopće ne brinući da bi lako mogao pasti od iznenadnog njihanja.

Gledali smo prizor ne znajući što se zapravo događa. Jedino je Volođa, razmotrivši situaciju adekvatno, rekao:

„Nešto je čudno u ovome. Trebao bih pozvati Senseja.“

Kad su Sensei i Nikolaj Andrejevič stigli, čamac je već bio sasvim blizu obale.

„Tko bi to mogao biti, Sensei?“, upita Stas izrazivši svačije pitanje.

„Pa, mi smo ovdje kao u gostima“, Sensei odgovori pomalo tužno i zagonetno, brišući prljave ruke nekom krpom.

Za razliku od nas, Senseja ovakav posjet nije nimalo iznenadio. A kako mi se činilo, on je taj događaj tretirao kao beznačajan, kao da nam takve luksuzne jahte prilaze svakodnevno.

„Kako misliš 'gostima'?“, podbočeni Ženja ustao je.

„Na teritoriju prirodnog rezervata?“, Nikolaj Andrejevič upita.

„Pa, tako nekako“, rekao je Sensei pažljivo gledajući, sad u primičući čamac za spašavanje, sad u proces čišćenja ruku.

„Ali ovaj je rezervat samo na papiru rezervat! Evo, koliko je kampera bilo na početku rta“, prigovorio je Viktor, koji se specijalizirao za pravnu znanost. „Kome treba ovaj pješčanik u današnje vrijeme? Tko bi ga čuvao, trošio novac na ovu pustinjsku parcelu?“

„I to je točno“, suglasio se Volođa. „Čak i ako je ovaj rt kupio neki mali sovjetski gazda, bi li plovio na tako skupoj jahti? Ne, ovo sigurno nije nikakva inspekcija.“

„Tko zna“, Sensei slegne ramenima.

„Kažem vam, to je novopečeni Rus!“, Podsjetio je Ženja na svoju verziju, pažljivo gledajući čovjeka koji stoji u čamcu za spašavanje.

„A šta oće u našoj divljini, među nama Aboridžinima?“, iznenađeno je upitao Kostja. „Da ja imam takvu jahtu, pristajao bih samo u uglednim odmaralištima.“

„Pa kod nas je tako egzotično!“, Andrej se nasmiješio.

Osvrnula sam se i pomislila:

„To je istina, naša je egzotika bila zaista impresivna“. Nije dovoljno što je svuda okolo bio nered nakon bijesne stihije, cijelim kampom bijaše razapeta naši topla odjeća i hlače, što je izgledalo kao utočište beskućnika.

„Ne, stvarno, šta im treba?“, čak se ni Jura nije mogao obuzdati.

„Šta, šta... ponestalo im je benzina“, Ženja je ispalio šalu, kao i obično. „Pazi kako dobro veslaju, zar nemaju dobra pluća!?“

Momci su se smijali.

„Tako je u svemu s našom velikodušnošću u duši“, nasmiješio se Nikolaj Andrejevič. „Kupiš jahtu, napraviš žurku, a ujutro nemaš za benzin.“

„To je istina“, Volođa kimne glavom, smijući se s ostalima.

Kad je brod prišao, dva mornara skočiše u vodu i odvukoše ga na obalni pijesak. Putnici su sišli.

Suprotno našim očekivanjima o „pregovaračima“ koji dolaze, čovjek u bijelom odijelu je bez okolišanja, kako kažu, i bez uzvišenog predstavljanja svog lika, krenuo prema nama. Činilo se da je u četrdesetima. Prosječne visine, simpatičnog izgleda. Njegova muška i istodobno šarmantna obilježja mogla bi se nazvati idealno pravilnim. Besprijekorno njegovano elegantno odijelo, naizgled šiveno po mjeri, savršeno usklađeno s dobrim tenom njegova lica i ruku. Na srednjem prstu desne ruke svjetlucau je masivan zlatni prsten s duguljastim crvenim rubinom, sa strane ukrašenim plavim kamenjem. Uz njegovo samopouzdanje i smirenost, cijelom pojavom neznanac je zračio nekom neupadljivom superiornošću. Iz daljine je dopirao dah izuzetno ugodnog mirisa, vjerojatno njegova parfema.

Lijevo od njega, na duljini ruke, kretao se, poput sjene, nizak muškarac u crnom kineskom kimonu. Bio je definitivno orijentalnog podrijetla, sličan Kinezu ili Mongolu. Uske oči, široko čelo. Pola glave je, zajedno s vrhom, bilo skroz obrijano, a to ćelavo mjesto blistaše kao da je polirano. Preostala kosa sa strane bijaše crna crncata, na stražnjoj strani glave povezana u urednu malu

tanku pletenicu. Ljubazan osmijeh kao da mu je bio utisnut u lice, a hladne oči ne pokazivahu nikakve emocije. Za razliku od svog šefa, čovjek se nečujno kretao gracioznim pokretima, koračajući bosonog po vrućem pijesku.

Približavajući se i ugledavši Senseja među nama, vlasnik jahte široko se osmjehnuo. Imao je šarmantan i privlačan osmijeh. Na naše neizrecivo čuđenje, ovaj je čovjek prišao Senseju i pozdravio ga kao starog poznanika na nekom, za nas tajanstvenom melodičnom jeziku koji je nalikovao cvrkutu ptica. Sensei je nešto odgovorio, uz rukovanje i kurtoazni osmijeh. Činilo mi se da Sensei nije baš zadovoljan ovim sastankom. Mislim da je to vjerojatno zbog ne baš dobrih vijesti izrečenih na jeziku koji nam je bio nerazumljiv. U svakom slučaju, ova neprijatna napetost mogla se osjetiti samo na nekoj intuitivnoj razini, jer su i Sensei i taj čovjek razgovarali smiješeći se.

Nakon što je razmijenio nekoliko nerazumljivih primjedbi na „ptičjem“ jeziku, iznenada se stranac obratio Senseju na ruskom, čak bez najmanjeg naglaska.

„Vidim, kao i uvijek, nisi sam. Je li mladost još uvijek zainteresirana za Istok?“, izgovorio je s prijateljskim osmijehom, premjeravajući našu grupu bilo podrugljivim, prodornim ili istraživačkim pogledom.

„Kao što vidiš“, odgovori Sensei.

Neznanac se nasmiješio.

„To je od jučer. Čini mi se da su danas trendovi na Zapadu.“

„Pa, kako za koga.“

„Nije to ni bitno...“, i praveći pauzu nepoželjni gost doda scenskim tonom: „Zaboravih da se svaka moda u ovoj zemlji teško prolazi.“

„Baš tako.“

Čovjek je ponovno pogledao našu grupu, lagano zadržavajući oči na Tatjani i meni.

„Upoznaj me sa svojim prijateljima.“

Sensei se zakikotao i značajno upitao:

„A kako da te predstavim?“

„O, u pravu si“, živahno kimnu čovjek, zablistavši još jednim širokim osmijehom. „Moja titula sada zvuči jako dugačko. Stoga, pustimo formalnosti i dugačke uvode. Kako kažu, sažetost je duša razuma...“

Smjesta mi je ponudio ruku i predstavio se:

„Ariman. Može jednostavno Arik!“

U strahu sam čak ustuknula.

„Nastja“, promrmljah promuklim, neprirodnim glasom, kako se to kaže, omanuvši u ključnom trenutku.

No, tada se dogodila baš komična situacija. Po navici sam počela čvrsto mu tresti ruku, istovremeno pokušavajući smiriti podrhtavanje u svom tijelu proizašlo iz straha. U međuvremenu je čovjek pokušao prinijeti moju ruku usnama i poljubiti je. Ali očito ga je takva nespretnost zbunjivala. Napokon, uspio je smjestiti moju grčevito stisnutu ruku uz svoje usne. Prikaz takva galantnog manira me potpuno izbacio iz ravnoteže. Osjetila sam ne samo da mi obrazi rumene, već su mi se čak i vrhovi ušiju zacrvenjeli. Odmah sam spustila pogled i, osramočena vlastitim ponašanjem, željela propasti u zemlju, točnije u pijesak.

S Tatjanom je sve uspio učiniti puno lakše i gracioznije. Očigledno promatrajući moje bezuspješno „rukovanje“, mogla se pripremiti na takav pozdrav. Ali kad je čovjek prešao na pozdravljanje muškaraca, iznenada je naš neumorni šaljivdžija Ženja prvi pružio ruku, bivajući originalan kao i uvijek. Tip se poklonio i poput ugledne dame ispružio ruku kao za poljubac, očito pokazujući ženskom dijelu kako to treba izgledati. Još je finim glasom dodao: „Ženja“, iako, odmah se uspravivši i promijenivši položaj ruke u onaj za stisak šake, dodao je muškim glasom: „Ali za vas može jednostavno Žeka.“

Takvo komično ponašanje sve je glasno nasmijalo, uključujući Senseja i Arimana. Čak je i Kinez po prvi put sebi dopustio iskren osmijeh. Ženjin štos je malo ublažio napetost neugodne situacije početne usiljenosti.

Kad se Ariman sa svima upoznao, Ženja reče poslovnim tonom krećući se prema raskošnoj jahti:

„Brod je super.“

„I meni se sviđa“, nasmiješio se Ariman i pregledavši obalni pojas rekao: „Vidim da ste imali finu oluju.“

„Da, donijela je razne nečistoće“, kimnuo je Sensei.

„Čistili smo pola dana“, Viktor koji je stajao u blizini uključio se u razgovor.

„A šta, vas nije zakačila jučerašnja oluja?“, Nikolaj Andrejevič iznenađeno je upitao.

„Jučerašnja?“, Ponovio je Ariman. Pogledao je Senseja na neki čudan način i odgovorio: „Ne, nije. Bio sam daleko odavde.“

„Šteta“, Ženja je iznenada izbacio suosjećajnu frazu. „Bilo bi zanimljivo vidjeti bi li jahta uspjela preživjeti takvu stihiju.“

Ariman se nacerio i ponosno rekao:

„Koliko se ja sjećam, preživjela je čak i atlantske oluje, ne ovakve...“, namjeravao je reći neku riječ, ali očito se predomislio i izgovorio, kimajući prema moru: „oluje u ovoj bari.“

„Sigurna stara kada“, Ženja procijeni odmahujući glavom.

Tada sam osjetila gađan miris paljenja koji se širio kroz zrak. Izgleda da su i ostali primijetili, ali vjerojatno nisu odmah utvrdili izvor, pa su zadržali „kulturni“ izraz lica, i dalje ne obraćajući pažnju na čudne mirise. Napokon, Ariman više nije mogao izdržati pa reče:

„Ljudi, kod vas nešto gori.“

„Juha!!!“, Tatjana se naglo prisjetila i zajedno s Kostjom potrčala do našega tobožnjeg variva.

U međuvremenu, Ženja se pravio kao da se ništa nije dogodilo te značajnim pogledom, glasom gostoljubivog domaćina izjavi:

„Želite li objedovati s nama?“

Neki od nas nisu mogli izdržati pa su se opalili smijati, shvativši da je naš ručak potpuna propast. Ariman je također razumio šalu i uzvratio:

„Veoma sam zahvalan. Ali imam protuponudu za vas. Pozivam vas da podijelimo moj podnevni obrok. Bilo bi mi drago ako biste me počastili svojom nazočnošću.“

„Oh, ako smo tako dobrodošli, s najvećim zadovoljstvom“, u ime svih živahno je odgovorio Ženja i trudio se zahvaliti na sličan napuhan način: „Bilo bi nam drago učiniti vam takvu čast. Što se nas tiče, također nam je čast učiniti vam čast da počastite svojim podnevnim objedom naš kolektiv.“

Takva je igra riječima opet sve glasno nasmijala. U međuvremenu se Ženja, povrh svega toga, odišući dostojanstvom koliko je mogao, poklonio pred „dragim gostima“. Smijući se neko vrijeme s ostalima, Ariman je raširio ruke:

„Može li se odoljeti vatrenom govoru takva rođenog govornika?! Drago mi je što ste prihvatili moju ponudu s takvim dostojanstvom.“

Svi su se ponovno nasmijali, shvaćajući to kao još jednu šalu. U međuvremenu je Ariman brzo pogledao Kineza i tiho rekao:

„Belijale, priredi.“

Čuvši ime Kineza, bila sam pomalo iznenađena. Jer ono se nije baš podudaralo s njegovim likom. Da je neki Šing Hu, Čiang Ši, bilo bi više-manje u redu. Ali Belijal - to je bilo previše za tako rezerviranu i mrzovoljnu osobu.

Nakon što je dobio zadatak, Kinez se poklonio Arimanu s poštovanjem i žurno se povukao prema čamcu za spašavanje. Dok

je davao zapovijedi mornarima koji su tamo čekali, Viktor upita Arimana:

„I vaš prijatelj se bavi orijentalnim borilačkim vještinama, sudeći po žuljevima na šakama?“

„Da, on je dobar majstor“, ponosno primijeti Ariman.

„Kojim se stilom bavi?“, upita Viktor znatiželjno.

„Oh, malo ovim, malo onim“, Ariman neodređeno odgovori i živahno upita: „Zašto, postoji li želja za zagrijavanjem?“

„Može“, skromno je odvratio Viktor slegnuvši ramenima.

„Da, da, postoji!“, Ženja je odgovorio veselo, čuvši njihov razgovor. „Želja je prisutna u pozamašnoj količini!“

„Pa, ako postoji, onda nema problema“, nasmiješio se Ariman.

Pogledala sam u smjeru pomoćnog čamca. Na moje iznenađenje, nakon što su dobili upute od Belijala, mornari su iz čamca izvadili odvojivi motor, namjestili ga na krmu, brzo otplovili od obale. Kinez se žurno vratio nazad, kao vjerni pas gospodaru. Ariman mu je počeo nešto objašnjavati na stranom jeziku.

„Ha?!“, iznenađeno je rekao Ženja i tiho upitao Senseja: „Što on tamo mrmlja?“

„To je Wu - jedan od kineskih dijalekata“, odgovorio je.

„A-a-a“, razvukao je momak kao da to zna ali je zaboravio.

„Šta mu govori?“, upita Volođa koji je stajao blizu.

Ali čim je Sensei htio odgovoriti, Ariman se obratio skupini i pristojno se ispričao:

„Oprostite. Ne razumije sve riječi na ruskom. Morao sam mu objasniti stvari na njegovu materinjem jeziku... Dakle, hoćemo li se zagrijati?“

„Šta? Odmah sad?“, Ženja je zapanjeno promrmljao.

„Naravno, zašto odgađati? Belijal također gori od želje“, odgovori Ariman sa smiješkom i dodaje, bilo u šali ili ozbiljno: „Dok se ručak spremi, dobit ćemo pobjednika.“

Momci su svesrdno podržali tu ideju, jer nisu običavali propuštati priliku za povremeni sparing, osobito s nepoznatim partnerom. Malo smo se udaljili od kampa. Momci su se počeli zagrijavati. Čini se da je Ženja imao žarku želju sudjelovati u borbi, pa je prišao Senseju i Arimanu koji su stajali sa strane i razgovarali o nečemu. Pipajući žuljeve na šaci, skoro veličine Belijalove glave, pitao je Arimana:

„A je li u redu ako ga nehotice jako odalamim?“

I s iskrivljenim osmijehom tip okrene glavu u Belijalovom smjeru. Doista, u usporedbi s Ženjinom snažnom građom, Kinez je izgledao poput liliputanca.

Ariman se nacerio i kimnuo glavom:

„Samo naprijed, ima ih u Kini kol'ko očeš.“

Belijal je trčao naprijed-nazad u iščekivanju prvog suparnika, trzajući malo rukama kao da ih opušta. Čini se da je osjetio nešto dok je Ženja ispitivao Arimana o njemu, a kad se zadovoljni momak nastavio istezati, Belijal mu je uputio neljubazan podrugljivi pogled.

Nakon zagrijavanja momci su se grupirali oko improviziranoga pješčanog ringa. Goreći od želje, Ženja je prvi istupio. Vragolasto svjetlucanje moglo se vidjeti u Belijalovim očima, kao da je Kinezu bilo drago vidjeti baš Ženju kao sparing partnera. Nakon uobičajenih ritualnih naklona, Ariman je pljesnuo i borba je započela.

Izgleda da je Ženja bio toliko siguran u svoju pobjedu da je odlučio na brzinu riješiti Kineza. Suočavajući se s njim, poput medvjeda protiv okretnog tvorića, pokušao ga je zgrabiti jednom rukom, vjerojatno da bi ga drugom naprosto smoždio kao muhu. Ali čovjek je bio spreman. Čim je momak uspio uhvatiti svoga živahnog protivnika za kimono na prsima, Belijal mu je vješto povukao ruku prema sebi i prema dolje, bacivši Ženju kao da je lagan poput pera, i to na način da je u zraku napravio puni salto.

Ljudi su gotovo uglas ispustili uzvik iznenađenja. Ženja je pao dolje i odmah učinio brzi pokret te, zahvaljujući razrađenoj tehnici, skočio na noge. Ali dok je njegovo tijelo djelovalo automatski, on, sudeći po zbunjenom pogledu, nije mogao vjerovati da je neki Kinezić uspio oboriti njegovo uobraženo Veličanstvo.

Ta je okolnost samo još više razjarila Ženjku. Skroz je raširio ruke, kao da drži mrežu za ribolov i praveći cik-cak korake polusavijenim nogama, počeo se približavati Belijalu. Potonji je napravio nekoliko koraka unazad, kao da se zaista bojavao Ženjine zamke. Ali onda je brzim odrazom skočio, u letu simulirajući više uzastopnih udaraca u glavu, a odmah nakon doskoka se povukao na sigurnu udaljenost. Udarci su mu bili tako blizu mete da je Ženja, koji se nije pripremio na takav bezobrazluk, na trenutak bio zatečen i izgubio dragocjene trenutke borbe. U međuvremenu je Kinez, ne gubeći vrijeme, ponovo skočio prema njemu i izveo moćni kružni udarac petom, tako neprirodno snažan zbog malenog stasa da je Ženja odmah pao na leđa, a noge mu se prebaciše preko glave. Iskorištavajući takav položaj svoga tvrdoglavog protivnika, Belijal je razigrano pljesnuo Ženjiniu časnu pozadinu. Na cerekanje gomile Ženja je skočio kao opečen, trljajući u pokretu određeni dio tijela. Očito je sramotni šamar za njega bio gori nego šamar u lice. Sudeći po njegovu prijetećem pogledu, prestao se zavaravati snovima da će ga pregaziti i pripremio se za ozbiljan sparing.

U sljedeći udarac Ženja je pokušao uložiti svu snagu, ali Belijal je brzo promijenio svoju tehniku u aikido te, koristeći snagu protivnika, poslao ga u let, za završnicu dodavši i udarac u stražnjicu, radi pouke. Tog časa ljudi više nisu mogli zadržati smijeh. U međuvremenu je Ženja požurio u još jedan napad, podižući nogu za snažni „mawashi“ u glavi. Ali Belijal je brzo čučnuo i pomeo ga petom. Momak se opet srušio na leđa. Ali pored svega toga, Belijal je simulirao udarac u prepone. Naravno da se suosjećajan nauk „o-o-ouh!“ mogao čuti u muškom dijelu publike.

Ovo je vjerojatno bila kap koja je prelila Ženjiniu čašu. Skočivši na noge, izveo je čitav niz udaraca. Ali koliko god se trudio, do krajnjih granica, ruke i noge samo su sjekle zrak, budući da je Kinez, tko zna kako, izbjegavao udarce doslovno na udaljenosti britve od Ženjinih razornih pesnica. Iznad svega, usprkos

munjevitoj brzini protivnika, Belijal je imao vremena ne samo za izbjegavanje udaraca, već i za učinkovito vraćanje. U jednoj rečenici, svima je postalo jasno da u slučaju stvarne borbe Ženja ne bi imao baš nikakve šanse. Međutim, Ženja je neprestano jurio u akciju, zanemarujući svoj očiti poraz. Ariman je, vjerojatno suosjećajući s njim, jednom pljesnuo rukama prekinuvši borbu. Ženja je bio toliko potresen onim što se dogodilo da je pognuo glavu od srama, krenuo prema nama ignorirajući čak i ritualno klanjanje. Belijal, s druge strane, apsolutno bez imalo zlobe, pratio ga je pristojno se naklonivši, a naklonio se i Arimanu, kao da je on najvelikodušniji i svepraštajuće biće na cijelom svijetu.

Nakon takve borbe naši borci su postali napeti. Kinez je doista bio virtuoz u korištenju svoga tijela, kao i zahvata. Njegova tehnika nije bila slična onoj koju nas je učio Sensei.

Stas i Viktor bili su sljedeći dobrovoljci, dva protiv jednog. Ali ta je okolnost samo nabrijala Belijala i dodala još više začina ovoj borbi. Nakon obrednih klanjanja, dečki su se postavili protiv Kineza pod kutom od 90 stupnjeva. Potonji je stajao bočno, držeći oba protivnika u vidokrugu. Borba je započela pljeskom. Viktor je prvi napao Belijala, potegnuvši izravni „tsuki“. Brzim približavanjem Belijal je hladnokrvno presreo napad upravo u trenutku kada je Viktor unio energiju u udarac i već je bilo kasno da se predomisli. Pritom Kinez nije samo presreo napad, već je ga preusmjerio na Stasa koji je upravo dotrčao. Naši borci su se neočekivano sudarili i zajedno se srušili, neizbježno se pokoravajući zakonima fizike. U međuvremenu, Belijal je zadovoljno odstupio, čak ni ne pokušavajući nanijeti im još udaraca. Samo je s podsmijehom razmišljao o njihovim pokušajima brzog otvaranja, uostalom kao i nasmijana publika. Momci su ustali i pokušali istovremeno unakrsno napasti Belijala. Potonji je hitro zauzeo obrambeni stav skočivši u stranu. I ne gubeći vrijeme, odmah je poduzeo žestok protunapad, s nekim neshvatljivim iznenadnim krikovima, koji su, ili zbog glasnoće ili zbog kombinacije riječi, stvorili neugodan zvuk i činilo se da zaglušuju čak i gledatelje, evocirajući ne samo strah, već i neki vrlo neugodan osjećaj oko želuca. Očito, naši dečki nisu očekivali takvu audio podršku tijekom napada, ali su se, kao i publika, uplašili tih vrisaka. Sljedećeg trenutka Belijal je napao, a

naši dečki opet su se našli ležeći jedan na drugom. Ovoga puta publika nije bila raspoložena za smijeh, kao ni naši borci.

S rukama pobjedonosno prekrizanim na leđima, Belijal je promatrao kako njegovi protivnici ustaju. Čini se da su Stas i Viktor razmijenili nekoliko riječi, a kad su zauzeli borbeni stav, njihova se borbena taktika potpuno promijenila te postala ozbiljnija i profesionalnija. Belijal se isprva branio. Ali nakon što je primio teške udarce u trup i glavu, odmah je promijenio svoju tehniku. Kinez je zauzeo neobičan stav, čučnuvši vrlo nisko na tlo. Iz ove pozicije je počeo agresivan i brz protunapad. Tijelo mu se pomicalo tako elastično, glatko i istovremeno munjevitom brzinom, kao da nije čovjek, već neki mračni vrtlog. Nekako je sve radio u jednom dahu. U svakom svom žestokom protunapadu Kinez je fingirao nekoliko udaraca u smrtonosno opasna područja, uključujući oči, grkljan, prepone, srce i druga. Činilo se da se on jednostavno kocka s njihovim životima.

Unatoč ne toliko slabom treningu momaka, bez obzira na mnogo truda koji su uložili u njega, svejedno su s lakoćom poraženi od Belijala, i u borbenoj tehnici i u taktici. Borba je bila tako teška i agresivna, tako bliska stvarnim borbenim uvjetima, činilo se da se čak i zrak elektrificira zbog takve napetosti. Što se mene tiče, bila sam kao na iglama, cijelo vrijeme snažno suosjećajući s dečkima. Belijal je, u pravilu, koristio ilegalne udarce, kojima kao da se rugao protivnicima, jer ih jednostavno nije izvodio do kraja. Svima je bilo itekako jasno da bi jedan njegov nepažljivi pokret značio zajamčeno kobni ishod za njegove suparnike. Očito su to shvatili i naši borci, jer ih je, za razliku od Belijala, držanje obrane koštalo velikih napora.

Gledatelji su bili naelektrizirani: neki su osjećali zabrinutost za svoje prijatelje, neki se iskreno divili takvoj borbi.

„Gledaj kakva tehnika!“, Andrej je trknuo Kostju sa strane. Zatim je dodao, obraćajući se Senseju i s očima fiksiranim na Belijala:

„Kul! Sensei, kakva je ovo umjetnost?“

„To nije umjetnost“, rekao je Sensei s gnušanjem, neprirodno napet, ustrajno gledajući naše momke koji su se pokušavali braniti od agresivnih napada Kineza. „To je škola 'asasina'. Ninducu stil.“

„Vrlo jaka škola!“, Andrej se mrmljajući divio, očaran spektakularnom borbom.

„Vrlo podla škola“, uzvratila Sensei.

„A zašto tako oštro? Svatko ima svoje prioritete“, pridružio se Ariman razgovoru, slušajući Sensejeve nimalo laskave komentare. „Osim toga, ne posjećujemo samo vašu prijateljsku zemlju, već i prilično opasna mjesta po cijelom svijetu“, rekao je kao da opravdava Belijalove radnje. I očigledno u cilju uklanjanja napetosti, iznenada je sebe predložio za sparing. „Ako ovaj stil toliko iritira Senseja, onda vam ja mogu osobno pokazati stilove na koje ste više navikli. Neka se Belijal malo odmori.“

Ariman je pljesnuo rukama i zaustavio sparing. Vjerojatno je iz poštovanja prema Senseju proglasio „remi“, iako je bilo jasno tko je pobijedio. Borci su se ritualno poklonili. Belijal krene prema Arimanu koji mu je dao znak. A naši momci, zadihani, znojni, puni masnica, koračali su prema nama, putem trljajući natučena mjesta. Volođa i Ženja počeli su ih ohrabrivati tapšanjem po ramenima. Među starijim momcima započela je tiha rasprava o borbi. Primjetno, vidjevši majstorstvo Belijala sa strane, Ženja više nije izgledao tako deprimirano zbog poraza. Naprotiv, pomalo se razveselio, vjerojatno nakon shvaćanja da se odlučio boriti s tako snažnim protivnikom, kao da je govorio: „iako poražen, u svakom sam slučaju stekao iskustvo“.

U međuvremenu, bez traga umora i čak bez znakova zadihanosti, Belijal je stajao pored Arimana kao brižni sluga, primio šešir, sako i kravatu koje je Ariman skinuo spremajući se za sparing. Sa svojim nepromijenjenim osmijehom, Kinez je zračio takvim spokojem da se činilo kao da je izašao ne iz teškog sparinga, nego iz duboke kontemplativne meditacije. U međuvremenu, prateći burnu raspravu među našim momcima s jedva vidljivim osmijehom, Ariman je zasukao rukave svoje lijepe snježnobijele košulje. Čak i propustivši skinuti svoj sat i veliki zlatni prsten s crvenim rubinom, koji su, sudeći prema izgledu, bili vrlo skupi,

ušao je u ring i pozvao sve prisutne, bez ograničenja, na sudjelovanje u ovom sparingu.

Doduše, u početku je prilično zbunio naše momke svojim snježnobijelim čistim izgledom. Jer čak ni Belijal, koji se dobro borio, nije mogao izbjeći izvrtanja i nespretnosti na pijesku. Ali nosio je crni kimono: otreseš ga i tragovi padova postaju ne tako uočljivi. Ali ovo? Ariman nas je jednostavno zbunio. Međutim, dok su stariji momci šutjeli, ne znajući što očekivati od Arimana nakon Belijalove demonstracije tehnike, mlađi dečki, iskreno govoreći, bili su zapanjeni.

„Možda da skinete sat?“, Ruslan je savjetovao, prateći Arimanov luksuzni „Rolex“. „Što ako se slučajno razbije?“

Čovjek se ironično nasmiješio gledajući svoj sat i izgovorio:

„Ma nije to ništa! Iako, naveli ste me na zanimljivu misao. Hajdemo stvari zakomplicirati za mene. Prvi napadač koji mi uspije uputiti udarac - bilo tko da dosegne cilj - ovaj će sat dobiti na poklon. A onaj tko me obori, dobit će ovu jahtu i sve čamce pride“, mahne Ariman rukom nonšalantno prema svomu otmjenom brodu.

Pravi poklič mogao se čuti iz naše grupe. „Dogovoreno!“, Uskliknuli su Ruslan, Kostja i Andrej, uzbuđeno poput zbora.

Dječaci su dotrčali u prsten i bacili pohlepne poglede na predivni sat.

Vidjevši da stariji dečki pomalo oklijevaju s ulaskom, Ariman je rekao:

„Obećavam samo čistu borbu i korištenje samo vama poznatih stilova. Bez zabranjenih udaraca s moje strane. Idemo klasično! S druge strane, vi mene možete napasti kako god želite.“

„Nešto mi se tu ne sviđa“, izgovorio je Viktor oprezno prema Volodi. „Izgleda da je u pitanju nekakav trik.“

„Provjerit ćemo“, tiho je rekao Voloda bas glasom. „Malo iskustva nam neće škoditi.“

Stariji dečki su se okupili, šaptom razgovarali o nečemu i ušli u ring. Zanimljivo, Viktor i Stas, koji su upravo sudjelovali u borbi, također su ušli.

„Nije zabranjeno boriti se protiv vas grupno, zar ne?“, upitao je Voloda.

„U bilo kojem sastavu i bilo kojoj kombinaciji“, Ariman je naglasio izgledajući zadovoljno.

Ženja pogleda snježnobijelu jahtu, srdačno pljune na pijesak i upozori:

„To je to, Arimane! Odavde ćeš kući pješice.“

„Sa zadovoljstvom“, uzvratiti ovaj osmijehom.

Stariji dečki postali su oprezni zbog takve olimpijske smirenosti protivnika. S druge strane, mlađi su se dečki opustili, vjerojatno pretpostavljajući da, dok Ariman bude ometan napadima profesionalaca, sigurno će biti u stanju zadati taj željeni udarac vrijedan „Rolexa“. Devet naših momaka ušlo je u ring, pa smo Tatjana i ja, Sensei, Nikolaj Andrejevič i Belijal ostali u pozadini kao gledatelji.

Momci su okružili Arimana. Stas i Viktor smjestili su se srijeda, Voloda i Ženja sa strane. Ženja je čak malo stao iza, kako ne bi upadao u vidokrug svog protivnika. A ostali: Ruslan, Andrej, Kostja, Slavik i Jura rasporedili su se iza Arimana, vjerojatno smatrajući to najpovoljnijim položajem za postizanje ciljeva. Nakon što su učinjeni obredni nakloni, borba je započela Sensejevim pljeskom. Gotovo istovremeno, Voloda, Stas i Viktor počeli su se približavati Arimanu laganim neprimjetnim koracima, radeći finte prema protivniku. Ali Ariman je mirno stajao i gledao negdje kroz njih, kao da bulji u ništa. Koliko sam shvatila, tim naglim fintama momci su pokušali odvratiti pažnju protivnika od sebe, ometajući njegov periferni vid. Koristeći priliku, pokrenuli su pravi napad. Stas je krenuo svojim *mae tobi gerijem* u glavu, Voloda i Viktor pokušali su udarce u Arimanov torzo. U isto vrijeme je Ženja, koji je do tada bio nepomičan, potrčao Arimanu pod noge s leđa. Teoretski, koristili su nepogrešivu taktiku, jer pod takvim pritiskom

Ariman bi sigurno odstupio braneći se, vjerojatno bi se spotaknuo na Ženjku koji mu je bio pod nogama, a jahta bi momcima bila zagarantirana. Međutim, suprotno svim očekivanjima, Ariman je bez problema izveo salto unazad. Sletivši iza Ženjke, istog trena, čim je nogama dotaknuo pijesak, Ariman je brzo krenuo natrag i udesno, odmaknuvši se od gomile momaka, koji su jurnuli u bitku zajedno sa starijim momcima. Kao rezultat tako brzog i iznenadnog pokreta Arimana, stariji dečki su se, posrćući oko ogromnoga Ženjinog tijela, gomilali na njemu, a na njih su padali oni koji su pokušali udariti Arimana odostraga i nastavili napadati inercijski. Dakle, nastala je čitava hrpa nagužvanih tijela. Sve se dogodilo gotovo u sekundi. Slavik je zaostao za napadačima i bio ostavljen praktički sam iza Arimanovih leđa. Kakogod, zadržao je pribranost i pokušao ga udariti odostraga. Ali Ariman se lagano okrenuo, uhvatio momka za ruku i okrenuo ga na takav način da je ovaj pao na sve četiri. I ne dajući mu nikakve šanse da se pribere, Ariman ga je podigao za kragnu majice i remen kratkih hlača te ga bacio na zajedničku gomilu. Primjećujući takvu smiješnu nepažnju momaka, Sensei i Nikolaj Andrejevič jednostavno su se opalili na glas smijati, zarazivši i nas svojim smijehom. Čak si je i Belijal priuštio izdašan osmijeh, gledajući situaciju s ponosom.

Momci su se počeli izvlačiti iz ove sramotne gomile. Posljednji, pljujući pijesak, sav ishaban, podigao se Ženja. Trebalo je vidjeti njegovo lice u tom trenutku. Imao je dosta sličnosti s pješčanom maskom nekog domoroca, s dvije pukotine umjesto očiju. Nakon što je ustao, momak se iz nekog razloga nije otesao, već je počeo tražiti onoga tko ga je tako pritisnuo na pijesak. Ali izgleda da je shvatio da ne postoji način za nalaženje krivca, budući da je cijela ratoborna ekipa sudjelovala kao presa. Ženja se pokušao na brzinu osvježiti. Otesao je pijesak s lica pokušavajući olakšati svoju glavu i kosu od škripave prljavštine zbog koje je njegova frizura izgledala kao ona Mohawk indijanca. I okrenuvši svoj odlučni pogled prema Arimanu, koji je jedva obuzdavao smijeh, zagrmio je poput vojne trube, unoseći svu svoju ljutnu u riječi.

„Sad je dosta! Jahta će sigurno biti naša!“

I momak se bacio u bitku. Ostali su ga neorganizirano pratili. Ali Ariman je poput toreadora graciozno izmicao napadačima,

demonstrirajući klasiku borilačkih vještina. Djelovao je vrlo brzo, gotovo neprimjetno, bez zadavanja udaraca, koristeći se samo elegantnim bacanjima u stilu aikida. To je davalo dojam da su se dečki jednostavno sami od sebe izvrtali kad bi mu se približili. Ariman je sve to izvodio na tako jednostavan, prirodan i elegantan način, da je doista zavrijedio ushićeno divljenje.

Čim je našim borcima postalo jasno da je spontani napad beskoristan, ponovno su se organizirali pod vodstvo starijih momaka i pokušali napad na organiziran način. Momci su okružili Arimana trostrukim polukružnim rasporedom. Stajali su na takav način da je u svakom redu bio jak borac. Prva četvorka uključivala je Volođu i Viktora sa strane, drugi red sastojao se od tri, s Ženjkom u sredini, a u zadnjoj liniji bio je Stas. U toj su formaciji započeli prilaziti Arimanu gurajući ga prema moru. Kad je područje suhog pijeska završilo, Ariman se zaustavio. I šou je počeo! Andrej i Ruslan, koji su bili u prvom redu, prvi su pokušali napasti. Čim se Ariman pozabavio njima, Ženja se zaletio i bojnim krikom „hi-ja!“ skočio u *yoko tobi geri*. Zaista je prekrasno letio, baš kao u filmu. Međutim, Ariman, odbacivši sljedećeg protivnika, nije samo stigao lako izbjeći Ženjin udarac, već je i nadlanicom desne ruke momka udario po mekom mjestu, upravo prstenom. To je natjeralo Ženjku da promijeni svoj „hi-ja!“ u kreštavi „uj-ja!“ i, preletjevši Arimana, sleti u vodu. Ustao je moker, namršten i zbunjen, intenzivno trljajući svoju časnu pozadinu koja je stradala za viši cilj. Ženja je počeo lagano izlaziti iz vode zaobilazeći zonu akcije u kojoj su se momci stalno izvrtali oko Arimana. Tip je šepao na desnu nogu. Kad je došepao do nas, nastavljaajući trljati ozlijeđena leđa, moglo se vidjeti da su mu suze navrle na oči. Očito je teško ozlijeđen. Ali trudio se zadržati emocije u sebi.

Kad je momak prišao, Nikolaj Andrejevič upitao ga je u šali:

„Šta je, Ženja, odustajješ?“

„Ja?! Nikad u životu! Samo sam mislio... Što će mi uopće jahta, pogotovo u gradu?“

Nasmijali smo se toj momkovoju odluci, koji se poslije Arimanovih šamara tako brzo predomislio. Poslije Ženje, nakon što su se lijepo iskotrljali okolo i najeli pijeska, momci su se počeli

povlačiti iz borbe jedan za drugim. Njihov dosadašnji entuzijazam brzo je splasnulo, posebno zato što je Ariman, koji je dečke otpremio bez napora, izgledao prilično svježe i pun energije, kao da je tek ušao u ring. U međuvremenu, za naše otpale borce bilo je previše čak i ustati s pijeska nakon tih letova. Uobičajeno je pravilo da se ne udara protivnika dok je na podu. Zato se nitko nije nastojao ustati. Tiho su suosjećali sa svojim drugovima koji su uporno napadali Arimana. Što je bilo manje boraca, Arimanovi pokreti bili su snažniji i ljepši. Njegovi pokreti, brzina i tehnika su se podudarali sa Sensejevima. Napokon, samo je Volođa ostao.

Hodajući oko protivnika, Ariman ga je veselo bocnuo:

„Želiš li zaista toliko žarko osvojiti sat ili jahtu?“

„Šta će mi? Samo mi je žao naše zemlje.“

Ariman se nacerio.

„Dakle, to znači da se ne predaješ?“

„Rusi e nikad ne predaju“, reče Volođa basom.

Ariman uzdahne i izusti uz osmijeh:

„Ah, ti Rusi! Dobro onda...“

Volođa je žestoko napao. Činilo se da je uložio zadnju preostalu energiju. Uz zvižduk rezanog zraka počeo je mahati rukama i nogama. Da je samo jedan udarac pogodio metu, Arimanu se ne bi ni malo svidio. Ali, kako kažu, sudbina je odlučila drugačije. Ariman je iznenađujuće lako izbjegao udarce i razigrano odbio napad. Potom je oplemenio zgodu bacivši Volođu na način da se potonji nekoliko puta zavrtio u zraku i brzo poletio prema podu, riskirajući da slomi vrat. Ali Ariman ga je prikladno prihvatio. Zahvaljujući tome Volođa je sletio na pijesak meko i nježno, bez ikakvih traumatičnih posljedica. Ariman mu nije samo pomogao da sleti sigurno, nego je čučnuo pokraj njega i upitao:

„Pa, šta misliš?“

Volođa je, lagano uzdrman, zauzeo sjedeći položaj iz ležećeg, čvrsto zatvorio oči i protresao glavu:

„Sad je sve u redu!“

„Onda je bilo dosta“, odgovori Ariman veselo.

Potapšao ga je prijateljski po ramenu. Očito iz uljudnosti, s obzirom na stanje svoga posljednjeg protivnika, ustao je i uputio ritualni naklon njemu i Senseju.

Naša uzbuđena publika burno je aplaudirala na sceni. Svojim majstorstvom, uljudnošću, nedostatkom zlobe i sparing-tehnikom Ariman je jednostavno osvojio srca mladih boraca. Zametnuta je žestoka rasprava tijekom koje su se dečki oporavljali.

„Fantastično!“, naši „aktivisti“ su zadovoljno izvikivali. „Ne bi li bilo sjajno da se naučimo tako boriti? Ariman nije ni uprljao košulju. Kakvo majstorstvo!“

Junak događaja bez žurbe je stavio kravatu, sako i kapu, iako je vrućina bila paklena.

„Sjajno! Vaša tehnika je ista kao Sensejeva“, Stas je primijetio obrativši se Arimanu.

„Pa... imali smo istog Učitelja.“

Ova Arimanova napomena pobudila je istinski interes cijele skupine, jer je to bilo prvi put da nešto čujemo o Sensejevom Učitelju. Stariji su momci razmijenili poglede. U međuvremenu, Viktor je upitao Senseja:

„Sensei, bi li, kojim slučajem, sparirao Arimanu?“

Sensei se nasmiješio gledajući Arimana.

„To želim već jako dugo. Ali bez obzira koliko puta mu predložio, jednostavno nije prihvatio.“

Svi su u nijemom čuđenju pogledali Arimana.

„Nema šanse“, uzvрати osmijehom popravljajući kravatu, „Zahvaljujem se. Meni je čast, naravno, ali... svakom njegovo na ovom svijetu“. I, očito da se tema ne bi dalje razvijala, brzo je rekao: „Pa, kako kažu Nijemci, možeš odgoditi rat, ali nikad ručak. Vidim

da je sve već spremno. Dame i gospodo, ljubazno vas molim da objeđujete sa mnom.“

Svi su se okrenuli s čuđenjem prateći Arimanove geste dobrodošlice. Potpuno smo zaboravili na ručak zbog svih uzbuđenja. Zapravo sam Arimanovu protuponudu shvatila kao odgovor na Ženjina šalu. Čak i da mi je um sugerirao mogućnost da se ta ideja ostvari, to bi proizvelo zamišljenu sliku nekog stola sa sendvičima, grickalicama, kobasicama, bezalkoholnim pićima i možda voćem donesenim s jahte. To je, tako da kažem, prikaz mojih dojmova pokupljen iz filmova o štedljivim bogatašima. Ali ovo što smo vidjeli iznenadilo nas je, jer su sva naša očekivanja bila nadmašena.

Nedaleko od našeg kampa pojavila se jedna čitava udobna instalacija u obliku ogromne rastezljive nadstrešnice od ružičaste svile postavljene baš na obali. Vrh nadstrešnice bijaše srebrno svjetlucač, kao da je prekriven nekom tankom folijom. Iza prozirne svile mogao se vidjeti veliki bijeli stol prekriven šarenim posudama. Nismo vjerovali svojim očima. Ostadosmo bez daha od takve divote. Jedina osoba iz naše grupe koja se nije iznenadila dekoracijom bio je Sensei. Jednostavno je uzdahnuo gledajući u nadstrešnicu i rekao Arimanu sa smiješkom:

„Dakle, tvoj uobičajeni stil.“

Čovjek se zadovoljno nasmiješio zbog dojma ostavljenog na društvo i odgovorio Senseju uz osmijeh:

„Ne mogu si pomoći. To mi je navika.“

„Ovo je, naravno, sjajno, hvala, ali... Odabrao si pravo vrijeme za dolazak. Kao da si znao da je moj dan posta?“, rekao je Sensei napola u šali.

„Stvarno? Oh, šteta“, izusti Ariman zadržavajući osmijeh. I lagano podižući ruke u stilu predaje, doda: „Poznajući te, neću inzistirati. Ali barem ostani na objedu neko vrijeme, neka društvo kuša moje poslastice. Kladim se da nikad u životu nisu okusili takve stvari!“

„To svakako!“, Sensei se ironično osmjehnuo i slegnuvši ramenima izgovorio: „Nije problem, ostat ću... A oni su već odrasli i imaju pravo sami odlučiti.“

Ariman se još jednom zadovoljno nasmiješio. Bacivši pogled na naše zadivljeno društvo, slušajući razgovor, progovorio je brzo i, kako mi se činilo, hotimice glasno:

„Ne brini, na sve sam mislio, neće biti alkoholnih pića“, obraćajući se momcima, bilo u šali ili ozbiljno, izgovorio je: „Iskreno govoreći, drago mi je što sam konačno naletio na ekipu koja ne pije. Tako sam umoran od svih tih beskrajnih prezentacija, desertnih vilica, domjenaka i poslovnih obroka. Ne možete zamisliti kako je mučno vidjeti sve te tajkune kako zvjerski loču, svu tu salonsku elitu kako umire od dosade. Aleksandar Sergejevič Puškin je dobro rekao u vezi s tim u sedmom poglavlju 'Jevgenija Onjegina':

„Sve je u njih blijedo, hladno,
Sve je dugčas, mrsko, gadno;
Gole riječi, slab je začim,
Krpež, brbot, nikoj način;
Misli neće na ta usta,
Ni naumce ni nehotce,
Um sramoti majke, oce,
Mrtvo srce, glava pusta —
Ni glupačtva smiješna nema,
Svijet taj kúnja, dúdi, drijema.

Mda, tih stoljeća ili u ovom - ništa se nije promijenilo u okruženju... Dakle, ručak s vašim društvom, ekipa, vjerovali ili ne, za mene je čast i veliko zadovoljstvo.“

Ariman nas je, kako bi se reklo, štrečno svojom primjedbom. Čak sam i suosjećala s tim čovjekom u određenom smislu, toliko zasićenim visokim društvom da je čeznuo za uključivanjem u

normalan život. Ali u trenutku naše očaranosti Arimanovim riječima, Ženja je proizveo još jednu provalu. Kimnuo je glavom na dostojanstven način i rekao s emocijama, trljajući ruke u iščekivanju:

„Zašto ne povećerati? Jesti, posebno na tuđi trošak, uvijek je zadovoljstvo.“

Svi, uključujući Senseja i Arimana, ponovo su se otkinuli od smijeha.

Odjednom smo čuli prekrasnu, okrepljujuću glazbu koja dolazi s jahte, a violine su vodile glavnu riječ. Poput blagoga razigranog povjetarca odjekivalo je cijelom obalom.

„Oh?! Mozart, 'Mala noćna muzika'“, izgovorio je Sensei s osmijehom i iskosa pogledao prema Arimanu.

Ariman je napravio bespomoćnu gestu i, kao da se opravdava, rekao:

„Prošlo je već dvjesto godina, ali uvijek zvuči kao prvi put.“

Krenuli smo prema blistavoj nadstrešnici prolazeći pored svojih šatora. U usporedbi s ovom prozračnom elegantnom instalacijom, naš kamp, sa svim onim džemperima i hlačama obješenim za sušenje te Kostjinim simbolima civilizacije, izgledao je kao klošarsko utočište. Sramota me obuzela, a vjerojatno nisam bila jedina. Ostali dečki su izgledali pomalo posramljeno, zurili malo u zemlju, malo ispred sebe, izbjegavajući prizor našega prosjačkog, sirotinjskog tabora. Kontrast je zasigurno bio upečatljiv.

Prevladavši trenutak srama, došli smo do - kako ju je Kostja imenovao - „izvanzemaljske konstrukcije“. Dva mornara-konobara stajala su kraj ulaza, svaki držeći veliki vrč u jednoj ruci; ručnik i aromatični tekući sapun u drugoj. Dakle, svatko je mogao ugodno oprati i osušiti ruke pahuljastim snježnobijelim ručnikom.

Treba napomenuti da je vani bilo prilično vruće, zapravo sunce je pržilo. Ali čim smo ušli pod nadstrešnicu, lica su nam se fino ohladila. Očigledno je bila riječ o nečujnom klima uređaju koji

je radio negdje pod nadstrešnicom. U sredini je stajao dugački kvadratni stol prekriven snježnobijelim stolnjakom. Kako se kasnije ispostavilo, bio je sastavljen od nekoliko plastičnih stolova na rasklapanje. Bilo je okružen oblikovanim naslonjačima boje bjelokosti, izrađenim od istog materijala kao i stol. Čak je i pijesak bio prekriven nekim čudnjikavim prozirnim pločicama, vjerojatno također sklopljenim, koje su stvorile osebujan elegantan pod. Nedaleko od velikog stola nalazio se mali dodatni ormarić-stol, koji je, kako se kasnije ispostavilo, služio kao mini hladnjak.

I veliki stolovi i onaj mali bili su prekriveni delicijama. Nismo znali gdje prvo pogledati u takvu obilju jela. Čega sve nije bilo! Meso, riba, rezano povrće, salate s plodovima mora, kanapei, nekoliko vrsta kavijara. Ne samo crni i crveni kavijar, koji su se nedavno pojavili u dućanima po nevjerojatoj (za nas) cijeni. Bilo je i tamno sivog, vino-crvenog, narančastog s crvenim odsjajem, pa čak i sasvim neobičnog - sivog kavijara u zlatnoj posudi. U obliku krnje piramide na sredini se nalazila cijela gomila ogromnih crvenih jastoga, ukrašena bogatom, svježom zelenjavom i oblikovana kriškama limuna koje su prekrivale crne ili zelene polovice maslina. Osim toga, ne samo ovo jelo, već i sve drugo je bilo jednostavno besprijekorno u pogledu ukrašavanja: od nabranog cvijeća do cijelih slika prirode, maštovitoga ukrasnog povrća, voća, zelenila i raznobojnih umaka, stvorenih vještom maštom kuhara. Sve je izgledalo tako ukusno da je pogled na ovaj stol prekriven namirnicama usta nagonio na nekontrolirano slinjenje.

Šapat divljenja prostrujao je kroz našu ekipu: „Oh, Bože!“, „Nisam vidio ništa takvo ni u najslađem snu“, „Super!“. Za razliku od drugih, Ženja je, unatoč zadivljenosti sadržajem stola i raznolikošću hrane, ostao prilično ravnodušan. Gledajući takvo obilje kavijara, cvoknuo je jezikom.

„Da, sve imate, ali ne vidim od prekomorskog patlidžana“, i oponašajući glas svećenika, rekao je sa suosjećanjem: „Sirotinjo, i Bogu si teška...“

Belijal, koji je očito njegove riječi očito shvatio ozbiljno, upitno pogleda Arimana, spreman da žurno ispuni želju gosta. Ali Ariman ga je zaustavio.

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Veliki Afiks"*

„Ne brini. To je popularna šala u ovoj zemlji“, objasnio je. „Sad je na snazi perestrojka, zbog čega dućani drže samo kavijar od patlidžana.“

Kinez je zapanjeno žmirnuo, očito začuđen takvom čudnom dijelom ljudi koji su se, unatoč svojem oskudnom standardu, ipak trudili graditi blistavu budućnost održavajući tijelo i dušu kavijarom od patlidžana. Čini se da baš nije razumio šalu, nabacio je lažni osmijeh i, pristojno se naklonivši, odstupio.

„To nije istina!“, uzvratila smijehom Ženja. Osjećajući da je povrijeđeno njegovo nacionalno dostojanstvo, ponosno je rekao: „Imamo i od tikvica!“

Svi su se nasmijali Ženinom domoljubnom humoru i na Arimanov poziv počeli zauzimati mjesta za stolom. Dogodilo se da smo po običaju sjedali sa strane od Senseja, kao da zauzimamo svestranu obranu. Ariman, koji je zaostao dajući naredbe Belijalu, posljednji se pridružio gostima, primjereno uzeo praznu stolicu i sjeo nasuprot Senseja. Kad su svi zauzeli svoja mjesta, Ženja se nije mogao udobno smjestiti u naslonjaču. Stas se nacerio njegovu migoljenju i upitao:

„Što se vrpoltiš?“

„Stolica je nekako tvrda“, Ženja je odgovorio.

„Onda stoji“, predloži mu prijatelj uz osmijeh.

„Točno“, složio se Volođa, sjedeći s druge strane od Ženjke, i savjetovao: „više će stati u tebe.“

Stas je pogledao privlačna jela na stolu i rekao:

„Nema šanse. Bolje da sjedne i ne vrpolti se.“

Tiho su se smijali. Ženja, konačno zauzevši udoban položaj - prekrizivši noge i naslonivši se na desni lakat - komotno je sjedio i „iskesio zube“ u hinjeni osmijeh kao odgovor na primjedbe momaka. To ih je navelo da se još više tresu od smijeha.

Poput gostoljubivog domaćina, Ariman je počeo nuditi poslastice, još više uzburkavši apetit momaka. Predstavio je razna jela, usput odgovarajući na pitanja zadivljenog društva.

„Kakav je ovo kavijar?“, Viktor se zanimao za vino-crveni kavijar pokraj sebe.

Bio je u maloj kristalnoj zdjeli. Sama se zdjela sastojala od četiri odjeljka: u jednom je bilo kiselo vrhnje, mliječni maslac u drugom, naribani sir u trećem, a u četvrtom je bio sam kavijar.

„To je kavijar od pastrve. Slankastog je okusa, zbog čega ga je bolje jesti uz hranu od fermentiranog mlijeka.“

„A ovaj?“, Viktor je pokazao na lijepu zdjelicu krupno zrnatoga narančastog kavijara s crvenim odsjajem, koji se nalazio u blizini kavijara od pastrve.

„To je keta kavijar - najukusniji i najkvalitetniji od svih lososovih kavijara“, odgovorio je Ariman. Nakon stanke dodao je: „Ali najviše bih vam preporučio da kušate ovu vrstu kavijara“, Pokazao je na krupno zrnati srebrni kavijar u zlatnoj posudi. „Ovo je vrlo rijedak i skup kavijar. Kavijar od bijele jesetre. Da bi ga dobili, upotrijebe beluge čija starost je otprilike stotinu godina. Zbog svoje vrijednosti kavijar je upakiran u male staklenke od čistoga 24-karatnog zlata, kao što je ova. Kušajte ga, ima vrlo osebujan nježni orašasti okus. Gurmani današnjice tvrde da je to najukusniji kavijar na svijetu“, Ariman je ušutio i gledao s nježnim osmijehom, dok je cijelo društvo privezalo pogled na dosad neviđenu staklenku od čistog zlata s takvim skupim kavijarom u njoj. Obračajući se Senseju, Ariman se pohvalio: „Vidiš, čak sam i to donio! Nemam pojma što bi te još moglo iznenaditi. Možda da kušaš ovu poslasticu?“

Sensei se nasmiješio i pristojno odgovorio:

„Ne, hvala. Sve izgleda doista privlačno...“

„...I ukusno“, naglasio je Ariman.

„U to ne sumnjam. Ali nažalost, ne mogu... Dan posta... Znaš me.“

Ariman je izvještačeno uzdahnuo.

„Šteta, baš sam se trudio“, rekao je sa smiješkom obraćajući se društvu ili samom sebi. „Takva čelična volja! Rekao je 'ne', to znači 'ne'... A ja donio ovaj kavijar iz Perzije...“

„Kakva Perzija?!“, Sensei se nasmiješio, kao da ga želi urazumiti.

Ariman ga je blijedo pogledao i ispravio se.

„Jesam li rekao Perzija? Kakva skleroza! Iz Irana, naravno!“, Kad su se Sensei i on prestali smijati, Ariman je jadikovao: „Možete li vjerovati, ovako lijepo ime država je imala 2 458 godina! I evo ga - 1935. godine promijenili su ovo lijepo ime, Perzija, u Iran. Isprike za doista velike reformatore! Kir Veliki bi se okrenuo u grobu kad bi čuo ovu vijest.“

„A tko je bio Kir Veliki?“, upitao je Kostja.

„Dakle, do toga smo došli!“, Ariman se gorko nasmiješio. „Mladi čak i ne znaju tko je Kir Veliki. Nekada je Kir Veliki bio jedan od najmoćnijih vladara na Istoku. Osnovao je prvo Ahemenidsko Carstvo pobijedivši Medijsko Carstvo, osvojivši veći dio jugozapadne Azije, uključujući moćnu Babiloniju (Sirija i Palestina bijahu u njezinu sastavu) i veći dio srednje Azije. Taj je čovjek zaista imao karizmu! Usput, sjećate li se Baltazarove gozbe iz Biblije? Za vrijeme Belšazarove gozbe (čije je biblijsko ime Baltazar, sin Nabonida, posljednjega babilonskog kralja) na zidu se pojavio natpis vatrom: '*mene mene tekel upharsin*', koji je nagovijestio pad Babilona iste noći. Baltazar je umro točno 539. godine prije Krista, baš tijekom zarobljavanja Babilona od strane Perzijanaca, tj. trupa Kira Velikog.“

„Kako znamo sve to?“, rekao je Viktor s osmijehom. „Volio bih da možemo shvatiti barem svoju povijest.“

„I ovo je, na neki način, dio vaše povijesti“, Ariman je izjavio. „Jer, znate odakle Perzijanci kao narod potječu? Od plemena Arijaca koja su započela selidbu iz južnih područja sadašnje Rusije u ove regije od 2 000. prije Krista. Čak i vaš omiljeni prorok, Zaratustra, koji je živio u prvoj polovici 6. st. pr. Kr., također je

rođen u tim zemljama. Dakle, u svoje vrijeme Perzija je dala značajan obol poretku i reorganizaciji svijeta. Dakle, kako je Marko Tulije Ciceron nekada govorio, da je povijest samo život sjećanja“, zatim je uz smijeh dodao: „Dakle, ostavimo naše ruševine na miru i okrenimo se prekrasnoj sadašnjosti.“

Svi su se ponovno nasmijali. Ariman je napravio stanku osluškujući novu Mozartovu melodiju koja je dolazila s jahte, a koja je skladno upotpunjavala ovaj svečani ručak. Onda se ponovo obratio momcima, lagano gestikulirajući rukom, pokazujući bogatstvo izbora.

„Služite se, nemojte biti stidljivi. Uživajte u sadašnjosti. Iskoristite je dok ste još tako mladi i lijepi. Kada biste inače dobili takvu priliku?! Evo, meso jesetre u bešamel umaku, punjene prepelice, *foie gras* u umaku od konjaka, *sugata zushi*...“

„Molim?“, Ženja je upitao, zavirujući u to nerazumljivo, prelijepo posluženo jelo s nekim originalnim proporcionalnim komadima u obliku ribe.

„*Sugata zushi* je sushi; to je jelo japanske kuhinje. Sastoji se od kuhane riže punjene u skušu, narezanu. Probaj sa sojinim umakom. Ukusno je! Usput, preporučujem da se ta hrana uzima isključivo drvenim štapićima. Oni su izrađeni od prirodnog materijala. Smatra se da to ne šteti energiji hrane. Pokušajte steći ne samo fizičko zadovoljstvo od hrane, nego, prvenstveno, estetsko i duhovno. Poput Japanaca. Glavna filozofija japanskog obroka leži u zajedništvu s ljepotama prirode i suživotu s njom u punom skladu...“, poslije kratke tišine Ariman je dodao:

„Bijele kapi rose

Ne prolijevajući, njiše se

Suhi jesenski list.“

Odrecitirao je ovu neobičnu poeziju s takvim govorničkim nadahnućem da su svi slušali nehotice očarani. Zadovoljno pogledavši našu opčinjenu ekipu, progovorio je opet.

„Nije li ovo prekrasan *hokku*, kojeg je napisao Bashō... taj veliki japanski pjesnik 17. stoljeća? Što mislite o ovoj pjesmi?

Zapuha svjež povjetarac

Uz pljusak iskoči riba...

Pranje u vodi.“

Napravio je još jednu stanku, valjda da bi publika cijenila značenje onoga što je rekao. Ali gledajući naša zbunjena lica, koja nisu pokazivala da imaju pojma o japanskoj poeziji, Ariman se nasmijao. Okrenuo se prema Senseju, vjerojatno jedinom koji razumije o čemu se radilo, a onda nastavio razgovarati s nama.

„Japanci su u velikoj mjeri nevjerojatan i tajanstven narod s izvanrednim tradicijama. Njihova filozofija je, poput hrane, istovremeno lagana i zasitna... Usput, prije jela savjetovao bih vam upotrebu aromatičnog *oshiborija*“, predložio je Ariman nakon kratke pauze.

Gledali smo stol tražeći upravo taj *oshibori*, misleći da je to jedno od jela. Očito, primijetivši da naše oči lete na sve strane u potrazi za onim što je spomenuo, Ariman se još jednom lagano nasmiješio pretvarajući se da ne primjećuje naše zbunjene poglede i nastavio pripovijedanje kao da se ništa nije dogodilo:

„*Oshibori* su mokri ručnici koji su pred vama. Opet, slijedeći japansku tradiciju, pranje ruku prije obroka smatra se božanskim činom uklanjanja negativne energije. Aroma podiže apetit. Hrana time postaje mnogo ukusnija i zdravija.“

Naše je društvo konačno otkrilo *oshiborije* ispred nosa i počelo trljati ruke tim snježnobijelim vlažnim ručnicima, šireći vrlo ugodan i nježan orijentalni miris. Moram reći da sam prvi put u životu vidjela ne samo tolika egzotična jela, već i tako osebujne sitne detalje poput ovih ručnika.

„Savjetujem vam da isprobate i ova jela od tartufa“, Ariman je nastavio obasipati pohvalama svoj stol.

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Veliki Afiks"*

„Jesu li tartufi gljive ili nešto slično?“, Ruslan je tiho upitao Stasa koji je sjedio kraj njega. Ali Ariman ga je čuo.

„Tartufi nisu samo gljive“, gospodar „banketa“ odgovorio je umjesto Stasa. „To su najskuplje i najelitnije gljive na svijetu. Evo, ovo jelo izrađeno je od bijelog tartufa iz Pijemonta, nazvanog ništa manje do Bijeli dijamant... A ovo jelo je od perigord crnog tartufa, takozvanog Crnog bisera. Kušajte ih i vidjet ćete koliko je njihova aroma nježna. Može izludjeti bilo kojeg gurmana. Ove dvije vrste tartufa omiljene su u visokom kulinarstvu...“

Dok je Ariman neprestano hvalio egzotična jela kulinarske umjetnosti, za nas dosad neviđena, momci su isprva stidljivo, ali onda s više samopouzdanja navalili. Belijal je stajao u blizini Arimana i zapovijedao na svom materinjem jeziku dvojici mornarikonobara. Pažljivo se trudio da se hrana u koju su gosti njegova gospodara uprli pogled s posebnom čežnjom, pojavi na njihovim tanjurima za tren oka.

Tijekom konzumacije hrane većine prisutnih (isključujući Senseja, Nikolaja Andrejeviča i mene, koja patim od nerazumljivo lošeg stanja organizma), dečkima se nešto dogodilo. Na primjer, Kostja, koji je sjedio nedaleko od mene, htio je probati kamenice koje su bile blizu njega. Stavio ih je nekoliko na svoj tanjur. Konobar je odmah dotrčao i stavio nekoliko komada limuna na njegov tanjur. Kostja ih je zbunjeno pogledao i izmijenio upitne poglede s Andrejom. Ali ovaj je samo slegnuo ramenima, pokazujući da vjerojatno tako treba biti. Dakle, da ne bi pokazao svoje neznanje u ovoj osjetljivoj stvari, našoj Filozof je odlučio prvo kušati kamenicu, a zatim, vjerojatno, limun, kad je već stavljen. Ali čim je kamenicu dotaknuo vilicom, ova se lagano trznula. Od straha je naš Filozof čak i ustuknuo uz začuđeni vrisak: „Pa to je živo!“. Time je izazvao komešanje među našom ekipom, ali onda nas je sve nasmijalo.

„Naravno da je živo“, odgovori Ariman smiješeći se. „Na ovaj način je mnogo ukusnije nego u bilo kojoj kuhanoj varijanti. Na nju iscijediš limunov sok. Odvojiš donji kapak ostrige s tanjura. Zatim ga usišeš iz školjke s limunovim sokom. I osjetiš izuzetno blaženstvo okusa.“

Kostja je još jednom sumnjičavo pogledao živo biće na svom tanjuru. U međuvremenu je Ariman već razgovarao sa svima, na dostojanstven način: „Konstantin je veličanstveno izabrao, dostojno profinjenog gurmana i esteta. Od mnoštva kamenica odabrao je ovu vrstu. To je sam *Percebes*! Nazivaju ih još i morskim tartufima. To su mekušci s najvišom cijenom jer ih je vrlo teško uhvatiti. Rastu na potopljenim stijenama teško pristupačnih mjesta... Ostrige su nepomični mekušci, hermafroditi, koje se zalijepe...”

Dok je Ariman pripovijedao o načinu života tih mekušaca, Kostja je pokušao učiniti ono što mu je Ariman savjetovao. Grčevito progutavši slinu, pažljivo je uzeo komad limuna koji je ležao blizu kamenice i počeo ga tiskati cijedivši sok. Činio je to oprezno, kao da se boji da će mu mekušac odgristi prst. Njegov fiksirani pogled je ličio na onaj kemičara koji izvodi opasan pokus s eksplozivom. Kad je skupio potrebnu količinu, jedna je kapljica pala na mekušca, a ovaj se refleksno skupio. Ta radnja sličnog organizma je natjerala Kostju da se trzne na stolici, ali ovaj put nije vrisnuo - barem nešto. Nastavio je s ovim postupkom, koji mu očito nije bio ugodan, učinivši kako je rekao Ariman. S gadljivim i kiselim izrazom lica, kao da je suočen s gutanjem kilograma puževa s desetak limuna, usisao je ovu sirotu kamenicu iz školjke u jednom potezu. A šta će? Kad je bal, nek je bal. Morao je do kraja odigrati ulogu „profinjenog gurmana“. Nakon tog mučnog postupka Kostja se naborao kao kiseli krastavac.

Andrej, koji je potajno promatrao postupak proždiranja kamenice, bodrio je svog prijatelja tiho uz osmijeh:

„U redu je, u redu je. To što si progutao je jako zdravo.“

„Aha“, prigušeno je rekao Kostja: „Puže mi niz jednjak!“

Andrej se nacerio i ubacio crni humor:

„Pa šta si mislio? Progutao si cijelo nesretno živo stvorenje i sad će čudovište jesti tebe iznutra.“

„Ništa od toga“, reče Kostja. „Imam snažan živčani i probavni sustav.“

Nakon tog mučnog postupka, momak je počeo uzimati drugu hranu. Nakon „blaženstva okusa“, proždirao je gotovo bez žvakanja.

„Pa, kako je bilo?“, Tatjana, koja je sjedila između nas, tiho mu se rugala.

Kostja je isprao grlo nekim pićem i odgovorio joj jedva čujnim mrmljanjem:

„Uhvati me da opet kušam taj perc... taj nepomični hermafrodit!..“

„Shvaćam“, nasmijala se Tatjana.

U tom je trenutku Ariman skrenuo pozornost na sebe i upitao s ugodnim smiješkom:

„Je li vam se sviđjelo, Konstantine?“

Tip je odmah namjestio sretan izraz lica i žurno odgovorio:

„O, da, vrlo ukusno! Nikad nisam kušao bilo što slično! Stvarno je ukusno!“

Tatjana i ja smo jedva uzdržavale od smijeha zbog takve nagle preobrazbe Kostjine face iz kiselo-zlovoljne u zadovoljno-slatku. Da je stajao, vjerojatno bi se klanjao do poda. Dok je Ariman bio zaokupljen razgovorom s drugim momcima, Kostja je bacio mrki pogled na drugu kamenicu, koja mu je lijepo ležala na tanjuru. Ali onda se njegovo lice ozarilo predloživši Andreju s podmuklim osmijehom.

„Oćeš probat? *Strašno* je ukusno!“

„Ne bih, hvala. Nisam raspoložen za golaće“, Rekao je Andrej sa smiješkom.

U tom je trenutku Ženja skrenuo pažnju na sebe. Nakon isprobavanja nekoliko jela, očito je postao hrabriji u kušanju namirnica. Pokazujući na velike rakove koji su ležali na ogromnom tanjuru na sredini stola, upitao je Arimana:

„Ovi rakovi mora da su iz Černobila. Nova gigantska vrsta?“

Ariman se nasmijao.

„Ne, to su bodljikavi jastozi. Moja preporuka. Vrlo mekano meso.“

Bacio je pogled prema Belijalu, a ovaj je brzo reagirao. Pomoćnik je stavio jastoga na zaseban tanjur koji je bio na pladnju s posebnim instrumentima za rezanje i poslužio ga Ženji.

Potonji je poprijeko gledao sve postavljeno i otvoreno izjavio:

„Što će ovaj kirurški instrument? Nisam ni sadist ni zubar. Neću mučiti ovu mrtvu životinju. Zar ličim na nekog manijaka?!“, Stavljajući jastoga hrabro rukom na svoj tanjur i usput ga promatrajući, Ženja je dodao: „Osim toga, sudeći po njegovu crvenom izgledu, pretpostavljam da je već sve priznao kuharu.“

Svi su se nasmijali. Ariman se nacerio i odobravajući kimnuo pomoćniku, koji je bio pomalo zbunjen takvim nečuvenim postupanjem s prehrambenim proizvodima. Valjda ga je zanimalo kako će Ženja riješiti jastoga bez instrumenata, jer nakon što se odmaknuo u stranu, počeo je znatiželjno promatrati zabavnog momka. U međuvremenu, daleko od toga da se ovaj sramio svog ponašanja, Ženja je krenuo postupati s jastogom na svoj način, primjenjujući svo svoje majstorstvo za dobivanje njegova „nježnog mesa“.

U početku sam, kao i svi drugi, slušajući riječi hvale za jela, na tanjur stavila salatu od morskih plodova koja se nalazila u blizini i, naravno, žličicu toliko hvaljenoga srebrnog kavijara. Tanjuri su, usput, bili vrlo neobični. Bili su lagani, porculanski, sa slikama koje prikazuju neke teme s polugolim nimfama. Osim toga, ako je suditi po tanjurima mojih najbližih susjeda za stolom, slika svakog tanjura imala je različitu temu. Ali bile su u istom stilu.

Kad je ta ukusna hrana popunila moj tanjur, a ja se spremala probati je, odjednom sam osjetila takav val mučnine i unutarne nelagode da mi se gotovo okrenula utroba. Žurno sam spustila vilicu na stol, oborivši pogled prema podu. No činilo se da linije prozirnog poda oživljavaju pred mojim očima te isprva polako, a onda sve brže su se počele uvijati u neki znak, zbog kojeg mi je bilo

još gore. U glavi mi se zavrtjelo, a disanje se ubrzalo. Zatvorila sam oči i svom snagom pridržavala plastični naslonjač, strahujući da ću se onesvijestiti. Vrtoglavica je ipak brzo prošla. Koristeći ovo privremeno olakšanje, pokušala sam se usredotočiti na solarni pleksus, na svoj „lotosov cvijet“. Ova jednostavna meditacija, koju nam je svima jednom objasnio Sensei, postala je svojevrsna prva pomoć u ekstremnim slučajevima. Do sada me nikad nije iznevjerila. I doista, radeći ovu meditaciju, u roku od jedne minute dovela sam se u manje-više normalno stanje. Dah mi je postao stabilan, a čak sam uspjela i donekle ublažiti mučninu. Otvorila sam oči. Srećom, gotovo nitko nije primijetio moju privremenu slabost. Grupa je bila zaokupljena jedenjem i razgovorom s Arimanom. Samo me Sensei nekako ljubazno pogledao, zbog čega sam se iznutra osjećala još mirnije. Ali odmah je skrenuo pogled, šaljivo komentirajući još jednu Ženjinu šalu. S olakšanjem sam udahnula i namjestila se u naslonjaču, pokušavajući izbjeći pogled na hranu ili pod, zbog nerazumljivih „čudnovatosti“ mog organizma.

U tom me trenutku Ariman, koji je, čini se, uhvatio pogled Senseja u mom smjeru, iznenada upitao:

„A zašto ti ne jedeš? Probaj nešto, sve je jako ukusno.“

Njegove su riječi privukle sveopću pažnju prema meni, zbog čega mi bijaše malo neugodno.

„Stvarno je ukusno“, potvrdila je Tatjana smazavši mali čevap od goleme psine, kojeg je nahvalio Ariman.

Kad sam vidjela to meso, moja bolest je ponovo osnažila. Bojeći se da ću opet imati problema, rekla sam, pokušavajući ne gledati hranu:

„Ne, hvala, malo mi nije dobro. Samo ću sjediti.“

„Možda bi htjela neki desert?“, Upita brižno Ariman.

Čim je to izgovorio, Belijal je pucnuo prstima. Jedan od konobara je odmah izvadio malu prekrasnu zdjelu sladoleda iz ormarića-frižidera i hitro je stavio preda me, prije nego što sam stigla išta odgovoriti. Naša je cijela skupina usmjerila zadivljene poglede na ovu slasticu. U tim godinama bilo je prvi put da smo

vidjeli takav sladoled. Bio je trobojan, golem, prekriven aromatičnim sirupom boje meda, ukrašen svježim jagodama, nekim egzotičnim orašidima, komadićima tamne čokolade i parom ukrasnih kišobrana.

„Ne moraš se stidjeti!“, Ariman me razveselio osmijehom.

Jednostavno me iznenadila takva pretjerana pažnja.

„Hvala. Ali ja...“

Tog trenutka spasio me nepresušni humor momaka, koji je privukao pažnju na Stasa i Ženjku. Kad je Stas ugledao Ženjku kako pruža ruku prema još jednom jastogu, glasno se našalio.

„Stvarno si zapeo za te člankonošce!“

Ženja ga iznenađeno pogleda i odgovori:

„Nemam blage veze kako hodaju, ali znam da su ukusni“. Sva raja je prasnula u smijeh. U međuvremenu, tip je nastavio valjati pošalice kao da se ništa nije dogodilo: „Ne, Stas, ozbiljno ti kažem, moramo otići u Pripjat i uloviti neke od ovih ukusnih mungosa.“

„Nisu to mungosi, seljoberu! Jastozi!“, rekao je Stas.

„Ah“, Ženja je mahnuo rukom: „Koja je razlika?“

„Velika“, nasmijao se Stas. „Mungosi su mesožderski kopneni sisavci u svojevrsnom krznu. Dok su jastozi goli beskralješnjaci člankonošci, a žive pod vodom.“

„Kruva ti!“, rekao je Ženja na zajednički smijeh. „Nije dovoljno što se kreću na neki čudan način, netko ih je još i oderao. Zamisli taj jadni život! Sirotani, gole riti u hladnoj vodi svaki dan! Strašno!“

Na te riječi Ženja je odglumio drhtanje. Opet je nastala provala smijeha na tako suosjećajan momkov govor. Tada se razgovor promijenio u smiješne priče o rakovima.

„Kao u onom vicu“, nasmiješio se Viktor: „Gost u restoranu gleda posluženi rak i pita konobara: 'Zašto ovaj rak ima jedna klijesta?', Konobar odgovori: 'Borio se s još jednim u loncu'. A gost je mirno rekao: 'Onda mi dajte pobjednika!'“

Dok se naša ekipa zabavljala pričama, srećom spašena od očiju javnosti i takvoga nametljivo ophodećeg domaćina, malo sam pomaknula sladoled u stranu, koji je, usprkos vrlo privlačnom izgledu, izazvao potpuno drugačiju reakciju u mom organizmu. Uostalom, kao i ostala hrana.

„Šta je, nećeš?!“, Rekla je Tatjana prilično iznenađeno.

„Hoćeš ti?“, ponudila sam jednako tihim glasom, pronašavši za sebe spas od neugodne situacije.

„Daj“, povukla je sladoled prema sebi i primijetila: „Sigurno se ne osjećaš dobro ako si odbila svoju omiljenu slasticu.“

Samo sam kimnula umjesto odgovora, iznenadivši samu sebe takvim odlučnim odbijanjem sladoleda, pogotovo takve neviđene i nedoživljene vrste. Međutim, za to vrijeme trpjela sam tolike prevrate u svom tijelu da nisam mogla drugačije.

„A zašto vi ne probate nešto od hrane?“, nakon što se nasmijao još jednoj šali Ariman upita Nikolaja Andrejeviča. „Možda želite nešto posebno? Moj kuhar je vrlo vješt. Ispunio bi bilo koji vaš prohtjev.“

Nikolaj Andrejevič, koji je dotad nekako bezvoljno gledao hranu koju mu je u tanjur stavio konobar, malo je živnuo i pristojno odgovorio:

„Oh, molim vas, pustite. Sve je doista izvanredno i primamljivo. Samo što... moj se gastritis pojavio u pogrešno vrijeme. Znam sebe, u ovom trenutku bolje da se suzdržim od hrane.“

„Onda bih vam možda trebao ponuditi pilulu? Imam jako dobre tablete. Bol bi odmah nestala, kao rukom odnesena.“

„Cijenim vašu ljubaznost. Ali ja sam već popio svoje neposredno prije vašeg dolaska. Nije ih poželjno miješati drugima ili s hranom. Ništa strašno“, dodao je šaljivo: „Pokušat ću preživjeti ovo izobilje.“

„Bože, Sensei, što si učinio ljudima?“, Ariman izgovori s osmijehom.

„Pazi tko mi kaže“, odgovorio je Sensei u istom duhu, a obojica su se smijali toj šali, vjerojatno razumljivoj samo njima.

Treba reći da je Ariman, iako se razbacivao otmjenim hvalospjevima o hrani na svaki mogući način, praktički je nije pipnuo. Činilo se da ga ona jednako zanima kao nas obična hrana. Znači, potpuni nedostatak interesa. Kako mi se činilo, njegova je pažnja bila više prikovana na Senseja i njegov krug.

Ariman je ispričao puno smiješnih priča koje su mu se dogodile tijekom plovidbe na jahti. Sudeći po njegovu pripovijedanju, bio je na priličnom broju mjesta širom svijeta. Dečki su slušali očarani njegovim pričama. Nije ni čudo! Što smo znali o svijetu? Zapravo samo škrte djeliće onoga što nam se ponudilo na televiziji. Sada, evo, imali smo živog svjedoka, koji ne samo da je bio u inozemstvu, nego u baš velikom broju zemalja, a i u društvu slavni ljudi također.

Nažalost, nisam se čak ni pokušala sjetiti o čemu je Ariman pričao, zaokupljena prevladavanjem onoga što mi se zapravo događalo. Već drugi dan je moj organizam pokazivao znakove „kvara“, što ranije nije. Osim toga, naš psihoterapeut se sumnjičavo požalio na svoj trbuh. Na kraju sam sve pripisala onom od jučer popodne. Nikolaj Andrejevič i ja mora da smo pojeli hranu koja se pokvarila ležeći na suncu. S druge strane, nije bilo vidljivih znakova trovanja. Na kraju sam se izgubila u svom tom „gatanju u kavu“ i odlučila se jednostavno okaniti te beskorisne aktivnosti, kao i tužnoga unutarnjeg stanja, te počela slušati što je Ariman pričao s takvim entuzijazmom.

„...Maldivi imaju nekoliko prelijepih mjesta, ali ona su tako strašno dosadna. Da nije bilo svih onih podmorskih zabava poput ronjenja... Usput, najvažnija stvar u ronjenju je što?“

Ariman je napravio stanku promatrajući nas s osmijehom.

„Ljepota podmorja i njegovih stanovnika“, Stas izjavi veselo.

„Ne. Glavno u ronjenju je da broj zaranjanja odgovara broju izranjanja.“

„A-a-ah, to se podrazumijeva“, složio se momak, smijući se zajedno s ostalima.

„Naravno, to je šala“, nastavio je Ariman. „Ako ćemo iskreno, čak i ronjenje s vremenom postane dosadno. Jer upoznate svaki od onih grebena i prepoznajete gotovo sve one mante, murine, napoleone i lokalne morske pse po 'licu'.“

„Kako 'po licu'?“, Ruslan ga nije shvatio.

„Ah“, mahnu Ariman. „Vidite, lokalni instruktori ronjenja potajice hrane ribu kako bi privukli više turista. Ribe su sretno, naravno, nemaju potrebe za lovom. Može se reći da im hrana pada s neba, na jednom te istom mjestu i u isto vrijeme.“

„Skroz džabalesku!“, Ženja je dopunio njegove riječi spremajući se za drugog jastoga.

Grupa se opet jednoglasno nasmijala.

„Šalu na stranu, to je za domoroce biznis“, Ariman je primijetio.

„A gdje se nalaze ti Maldivi?“, Ruslan se nije snalazio sa zemljopisom.

„U Indijskom oceanu, 400 milja južno od Šri Lanke.“

„Kužim“, rekao je momak zamišljeno, praveći se da stvarno zna gdje je Šri Lanka.

„Ronjenje je sjajno, naravno“, nastavi Ariman. „Prije sam se radovao ekstremnim vrstama sporta: planinarenje, surfanje, paragliding i rafting...“

„Rafting? Što je?“, upitao je Andrej iznenađeno.

„To je veslanje niz planinsku rijeku u kajaku. Zamislite - bijesni vodeni tokovi, ledena zapljuskivanja. A tamo si ti, vratolomnom brzinom kliziš i jedva imaš vremena manevrirati oko stijena, oči iskolačene od straha, usredotočene na sljedeću

planinsku prepreku. Oduzima dah! Odlično je, naravno! Ali brzo mi je dosadilo... Što sve u životu nisam pokušao. Utrke motora, automobilske utrke. A one su zaista poput neizlječivih bolesti. Ako netko zaista potpadne pod utjecaj ove vrste sporta - to je to, smatraj ga izgubljenim. Nemoguće je odustati. Kao ovisnika o drogama, cijelo vrijeme će te privlačiti brzina, buka motora. Maštat ćeš o tome danju i noću non-stop, dok ne sjedneš u vozačko sjedalo i osjetiš to nezaboravno otpuštanje adrenalina u krv... Ipak, s tom svojom 'bolešću' sam brzo izašao na kraj. Kasnije sam neko vrijeme lovio. Prvo safari u Africi, zatim podvodni 'safari' u Australiji..."

„Ženja i ja također se bavimo tom vrstom sporta“, Stas se pohvalio.

„Da“, oglasio se Ženja. „Iako nismo išli u daleku Australiju. Ta mrlja na našem malom globusu je predaleko od našega velikog i moćnog mjesta prebivališta. I mi imamo neka zanimljiva mjesta na koja čak ni Majka priroda nikad nije kročila. Imamo takvu egzotičnu faunu kakvu Australija sa svojim piranjama jednostavno ne može pratiti.“

Stas ga lagano gurne i tiho opazi:

„Halo, Ženja, piranje žive u Amazoni. A Amazonija je u Južnoj Americi.“

„Onda pogotovo, što će nam ta Australija“, tip reče glasno: „ako tamo nema ni piranja?!“, zatim značajno doda: „Zapravo, držim da zemlje kao što je Australija postoje na karti kako bi dale naglasak na važnost teritorija i resursa tako ogromnih regija kao što je naša, na tako bogatu i slobodnu zemlju kakva je naša.“

Svi su se nasmijali, a Ariman u šali primijetio:

„Patite li vi slučajno od nacionalne megalomanije, gospodine?“

Ženja ga je pogledao i izgovorio:

„Ne patim ni od čega, gospodine! Sve je u redu s mojim nacionalnostima: imam čitav popis među rodbinom. A sve je u redu i s mojom govornom manom: nema zamuckivanja. Dakle, to

apsolutno ne smeta mojoj maniji“, i dodao je uz smijeh: „...zbog takve sitnice.“

Društvo se opet opalilo smijati. Stas je pecnuo prijatelja:

„Napokon je njegova manija našla dostojnu definiciju“, a kad su se svi prestali smijati, nastavio je prekinutu temu razgovora: „Ovdje doista nemamo mogućnosti za veliku širinu podvodnog ribolova. Znaite, praćakanje po skromnim lokalnim rijekama i ponekad ovdje, na moru. Ali prozirnost vode ovdje oko je grozna.“

„Kakav je to život? Prije je mutna lokva“, sa suosjećanjem reče Ariman i doda sa zaraznim nadahnućem: „Ali Australija, ne možete zamisliti koliko su njene vode bistre! Kakva bogata raznolikost riba!“

„Vjerujem!“, Stas je zavidno uzdahnuo.

„A Veliki koraljni greben! Jednom riječju, veličanstven podvodni svijet. Pravi lov s opasnostima i pustolovinama!“, dečki su s divljenjem gledali Arimana uživjevši se u njegove očaravajuće priče. „...Nesumnjivo da je ovo sve zanimljivo, ako vam je prvi put. Ali da budem iskren, s vremenom postane dosadno. Tako se moja strast prema podvodnom ribolovu postupno promijenila u ribolov. Ali opet, ribolov je više za raznolikost dokolice. Usput, kad pričamo o ribolovu“, Ariman se obratio Senseju. „Posljednji put lovio sam s Fincima na otočju Aland u Baltičkom moru. Svidjelo mi se. Pecaljkom sam hvatao oko 30-40 riba po satu, i to krupnih. To je nešto, to je pravi ribolov! Iako, postoji jedno 'ali'... Uloviš puno, ali možeš uzeti samo jednu. Ostale moraš pustiti“, rekao je Ariman i nasmijao se zajedno sa Sensejem. „Što ćeš, kad na tim otocima postoji samo sportski ribolov. Ali s druge strane, mještani Alanda su dobri ljudi. Moram priznati da super razmišljaju. Njihove glave djeluju poput računala, zbog čega žive bogatim životom. Umiju biti ekonomični!“

Nakon male stanke Ariman je nastavio svoju priču:

„Da... Pa, općenito se moramo znati opustiti. Najgora opuštenost je besposleno ljenčarenje. To nisu moje riječi, to su znanstvenici otkrili još prije dva stoljeća, oni koji se danas nazivaju

neurofiziolozi. Takav je čovjek, najbolje se opušta prelaskom s jedne vrste aktivnosti na drugu. Ako svoje slobodno vrijeme ne isplanirate vješto, neće biti ni svježije energije, ni novih dojmova, niti, posljedično, učinkovitog rada. Odnedavno mi se sviđa mirno opuštanje, međutim, volim putovati svijetom.“

„Da, ne bih imao ništa protiv nekih turističkih putovanja“, promrmljao je Kostja sanjivo.

Ariman se nasmiješio.

„Ne. Turizam - to je otrcano. U pravilu je sve predvidljivo, kolektivni galop oko jednih te istih točaka s lukavim vodičima. Hrpa stereotipnih fotografija na jednim te istim atrakcijama, s jedinom svrhom - hvalisanje pred rodbinom i prijateljima da ste bili tamo. Ne, ono što ja više volim je stjecanje dojmova posjetima duhovnim, kulturnim središtima civilizacije, nalazim zadovoljstvo uranjanjem u nepoznati život, sretanjem zanimljivih ljudi. Najprije puno čitam o tim mjestima, ali kad ih osobno posjetim... Ispada da postoji velika razlika između onoga što ste pročitali ili čuli od nekoga“, s tim je riječima Ariman lagano kimnuo u smjeru Senseja: „...o tom mjestu ili toj poznatoj osobi. A drugi je par kobasica kad posjetiš ta mjesta i razgovaraš s ljudima čija imena su na usnama cijelog svijeta. To nije samo primanje informacija. U stvari se zaista dotaknete povijesti, moćne energije tih mjesta i ljudi. Po mom mišljenju, to puno znači za osobni duhovni rast. Vidio sam mnoga duhovna središta. I zaključio da gotovo svaka ozbiljna religija sadrži sjeme istinskog znanja. Ova sjemena znanja su slična kapljicama raznih potoka. Pa ipak, izvor sve njihove vode je isti.“

Ariman je uzeo značajnu stanku da bi naša skupina mogla cijeliti ovu rečenicu, njezinu istinsku vrijednost, i doći do njezina korijena.

Zatim je nastavio:

„Imao sam čast razgovarati s mnogo zanimljivih ljudi, trenutnih miljenika čovječanstva. Uključujući svjetske duhovne vođe. Na primjer, Dalaj Lamu. Kažem vam, potpuno je drugačije čitati o njemu u nekim časopisima i provesti nekoliko večeri osobno

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Veliki Afiks"*

s Dalaj Lamom, kad možete razgovarati u opuštenoj atmosferi, raspravljati o temama koje vas zanimaju.

„Ili sam, na primjer, u Indiji imao priliku razgovarati cijeli tjedan sa samim Sathya Sai Babom, legendarnom osobom suvremenog Istoka. Mnogi gotovo da ga smatraju bogom. On je izvanredan čovjek. Iako nije čitao knjige, lako citira Bibliju, Kur'an, kao i neke filozofe prošlih i sadašnjih vremena. Lako čita ljudske misli. U stanju je transformirati jedan predmet u drugi bez poteškoća. Ali ono što mi se najviše sviđjelo je kako je materijalizirao predmete. Zamislite, jednostavno prođe rukom kroz zrak i pojavi se izmaglica“, na te riječi Ariman je prošao rukom kroz zrak. Iznenadujuće za nas, u zraku se doista pojavila lagana mliječnobijela izmaglica, nalik tragu dima cigarete. Bili smo preneraženi. U međuvremenu je Ariman nastavio svoju fascinantnu priču. „I jednostavno iz nje izvadi kolačić.“

Nezamislivo za nas, Ariman je počeo vaditi kolačiće iz dima, kao iz nekog nevidljivog džepa. Ostali smo ukočeni u čudu, bojeći se pomaknuti. U početku sam mislila da je to neki trik. Možda je Ariman neprimjetno izvukao kolačiće iz manšete svoje bijele košulje ili tako nešto. Ali kad je Ariman izvukao iz zraka dovoljno kolačića za napuniti cijelu vazu, potpuno sam se izgubila: nije bilo šanse da sakrije toliko slastica u rukav.

„Kako ste to učinili?!“, Izražavajući zajedničko ushićenje izgovorio je Ruslan, a oči su mu blistale od radoznalosti i zurile u drugoga živućeg „Sathyu“.

Zadovoljan učinkom koji je proizveo na nas, Ariman je izvukao zadnji kolačić, svečano ga stavio na vrh hrpe i poslao vazuu oko stola. Momci su počeli degustirati kolačiće s čuđenjem, primjećujući različite okuse kolačića: limun, marelica, breskva. Dok je vaza išla okolo, Ariman je odgovorio na Ruslanov upit.

„Oh, to je vrlo komplicirano. Sai Baba me podučavao cijeli tjedan“, Ariman se nasmiješio i rekao sliježući ramenima: „Iako... Možda sam toliko netaleantiran...“

Pogledao je naše očarano društvo. Tog je časa vaza stigla do Nikolaja Andrejeviča. Vidjevši da mu se lice lagano brazdalo, očito od bola u trbuhu, Ariman je odmah rekao:

„Za one koji su se suzdržali od hrane, ne nudim zbog njihove dobrobiti“, i bacivši šaljivi pogled prema Senseju, doda kao opravdanje: „Ipak je to tijesto.“

Sensei se nasmiješio, a Nikolaj Andrejevič proslijedio vazu. Zapravo, htjela sam okusiti to novostvoreno slatko „čudo“. Ali čim je vaza došla do mene, na moje razočaranje, u mom organizmu se pojavio novi nalet bolesti. Morala sam brzo predati vazu Tatjani kako bih izbjegla bilo što neočekivano.

Kad su kušali svi koji su željeli, Ariman je nastavio pričati:

„Dakle, ljudi, slušati govorkanja i vidjeti stvarnost su dvije vrlo različite stvari. Na primjer, otišli ste u Italiju i zajedno s ostalim turistima u grupi posjećujete mjesta dostupna svima na brdu Vatikanski brijeg, u svojim mislima veličate rimskog papu do neba. Onda, kad ga osobno upoznate i popijete čaj u njegovu kabinetu, u koji pristup imaju samo neki iz njegove pratnje, to je sasvim drugačija šalica čaja. A tamo ga pitate svoja pitanja i čujete njegovo sveto mišljenje...“

„Sa samim rimskim papom?!“, Promrmlja Ruslan s oduševljenjem, očiju širom otvorenih.

„Da“, odgovori Ariman jednostavno, kao da to nije ništa. Neko je vrijeme šutio te dodao: „Poslije razgovora s njim stvarno shvatite da je sjajan čovjek! On se od ostalih razlikuje po izvanrednom talentu, karizmi. I napustite sumnju da on doista nosi pečat blagoslova samog apostola Petra. To je čovjek koji toliko voli sebe i poštuje sebe da ga i drugi vole i poštuju. Dakle, kad posjetite takva mjesta osobno i upoznate ljude najvišeg značaja, počnete drukčije vidjeti stvari.“

„Posjetiti Vatikan - to je sjajno!“, ushićeni usklik je pobjegao Ruslanu. „Kako je tamo?“

Ariman se nasmiješio vidjevši momka kako gori od znatiželje.

„Super!“, rekao je. „Vatikan mi je jedno od najdražih mjesta za posjet. Ne možete zamisliti kakva su kulturna i umjetnička blaga tamo skupljena. Kolika je cijena Bazilike svetog Petra (koja je, usput rečeno, najveća među kršćanskim crkvama u svijetu) i njezina glavnog ukrasa - Pietà - majke Marije koja tuguje zbog gubitka sina i, naravno, brončanog kipa samog Petra. A ona Sikstinske kapele?! To je pravo remek-djelo, utjelovljenje najvećih renesansnih majstora. Kakva virtuoznost, kakav antropocentrizam za ono doba, smjelost rješenja na Michelangelovim freskama. A Borgijini apartmani, a Rafaelove sobe! Ne možeš ih sve nabrojati! Vatikan je bogat izvanrednim znamenitostima. Ima mnogo muzeja, raskošnih građevina. Ima se što vidjeti. Ali to je samo mali, vidljivi dio onoga što je zapravo pohranjeno u Vatikanu. Što se tiče stvari koje se skrivaju od očiju javnosti, vjerujte mi, ekipo, one su mnogo vrjednije i zanimljivije.

A kako je lijep Trg svetog Petra! To je doista vizitka Vatikana. Zamislite ogromnu elipsu, obgrljenu kolonadama sa strane, sa 140 svetaca na vrhu te grbovi Aleksandra VII., koji je zapravo bio začetnik građenja ovog trga. A u središtu trga je obelisk u obliku igle.“

„Igle?“, upita Viktor iznenađeno. „Zašto li je tamo?“

Ariman odgovori pomalo nevoljko.

„Pa, to ima veze s pričom iz vremena Kaligule, kada je sam Kaligula donio taj egipatski šiljati obelisk u Rim, dok ga je Neron isprva smjestio u svoj cirkus. A njegov se cirkus nalazio upravo na mjestu gdje se danas nalazi Bazilika svetog Petra. A tek je 1586. godine kamena 'igla' ponovno postavljena *upravo na tom mjestu* gdje stoji do danas.“

Ariman je vjerojatno razmišljao o nečemu, budući da je naglasio završne riječi. Nikolaj Andrejevič zgrabio je priliku i odmah mu postavio glavno pitanje:

„Na kojem mjestu?“

Ariman je krenuo, ali čim je htio zucnuti, Sensei je odgovorio umjesto njega.

„Na tom je mjestu Petar razapet, i to naopačke.“

Izgovarajući to, Sensei pogleda Arimana.

„Je li to onaj koji je tri puta negirao Isusa?“, Viktor upita Senseja.

„Da.“

Ali za razliku od Senseja, koji je rekao umorno „da“, Ariman je preuzeo inicijativu razgovora i rekao malo povišenim tonom:

„Da! To je taj Petar, koji je pokazao predanost Kristu i Njegovu Učenju tijekom svoga kasnijeg života. To je Petar, koji je bio veliki svetac, pravi kamen vjere na kojem je izgrađena cijela Katolička crkva i još se drži. Petar je prvi biskup rimskih kršćana!“, nakon kratke šutnje dodao je uravnoteženijim tonom, ali ne bez osjećaja divljenja: „Jednom riječju, Vatikan je doista Vatikan! Koliko sam puta bio ondje i ne mogu se načuditi veličanstvenosti ovoga Vječnog grada, veličanstvenosti ove zemlje. Usput, Vatikan je najmanja država na svijetu, s površinom od 44 četvorna kilometra i stanovništvom nešto manjim od tisuću ljudi.“

„Samo tisuću?“, Andrej se pitao.

„Da, uglavnom svećenici i nunciji...“

„Tko?“, upita Stas. „Nunciji?“

„Šefovi diplomatskih predstavništava Vatikana“, Ariman je objasnio.

„Aha, ma...garci“, našalio se Ženja zamuckujući oponašavši Stasa.

Ekipa je pogledavala okolo. A samo si je Ariman dozvolio ljubazan osmijeh i prokomentirao šalu:

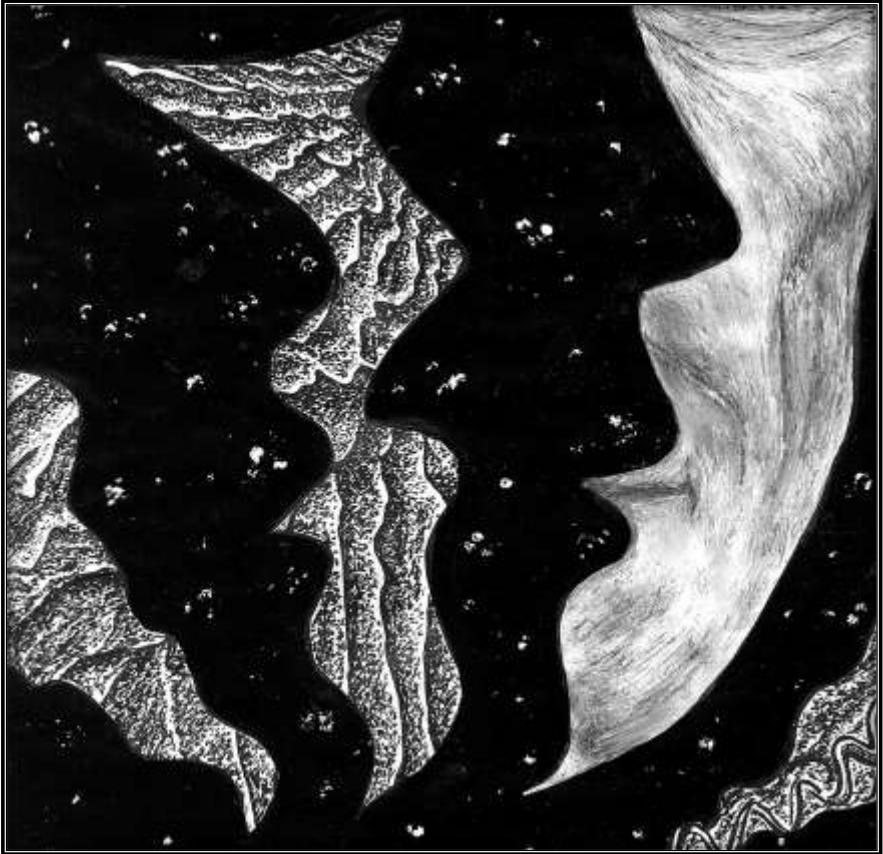
„Ovi su veleposlanici među najpametnijim ljudima. Zahvaljujući njihovu neprekidnom radu, kao i svima onima koji Vatikan smatraju svetim, ova država ima utjecaj na svijet na kojem bi mogla pozavidjeti bilo koja od vodećih velikih nacija.“

„Pa, to nije čudo“, Nikolaj Andrejevič iscijedio je primjedbu, budući da ga je mučila bol u truhu: „Vatikan je međunarodno središte katoličanstva. To je mjesto prebivališta samog Pape“. zatim je upitao s osmijehom: „A ti si vjerojatno katolik?“

„Tko, ja?“, Ariman je izgledao zbunjeno. „Ne. Ja ne pripadaju nijednoj svjetskoj religiji. Ali prema rimskom patrijarhu odnosim se s velikim poštovanjem. Zapravo mi je katolicizam jedna od najdražih religija. Ne možete zamisliti koliko je Katolička crkva učinila za svijet u prošlosti! Ne samo u prošlosti. Čak i danas ima značajan utjecaj na svijet. Katolička crkva ima na raspolaganju ogromnu strogo discipliniranu vojsku svećenstva, brojne monaške redove, misionarska društva širom svijeta. Političke stranke raznih zemalja, razne javne udruge u cijelosti su obdarivane značajnim prihodima od crkvenih ljudi. Štoviše, Vatikan posjeduje kapitalna ulaganja u velikim međunarodnim monopolima, uključujući one u SAD-u, Velikoj Britaniji, Švicarskoj, Francuskoj, Španjolskoj i zemljama Latinske Amerike. Također je suvlasnik velikog broja koncerna. Da ne spominjemo činjenicu da je Vatikan veliki zemljoposjednik u Italiji, Španjolskoj, Njemačkoj, kao i drugim zemljama, te zarađuje golemi profit od zakupa tih zemalja. A sada se utjecaj Katoličke crkve aktivno širi na Istok. Jednostavno se divim njihovu pametnom vodstvu i metodama koje koriste za dominaciju nad svijetom.“

Dok je naše društvo pažljivo slušalo Arimana, on je napravio značajnu stanku trijumfalno promatrajući Senseja. Zatim se vratio na početnu temu, stavljajući naglasak na opći zaključak:

„Kako vidite, ljudi, kad značite nešto u ovom društvu, sva vrata su vam otvorena. Da sam običan radnik, bih li imao mogućnost biti u prisustvu takvih dostojanstvenika? Sigurno ne. Novac, nažalost, odlučuje sve na ovom svijetu. Pretpostavljam da je Filip II., otac Aleksandra Velikog, bio u pravu kad je rekao da ne postoji bedem kojeg ne može prekoračiti magarac natovaren zlatom. Novac otvara mogućnosti i to je istina. Zapravo je to istina i za mogućnosti duhovnog razvoja. Tko si bez novca? Nitko. Nitko te ne bi ni pogledao. Za zdravlje - trebaš novac, za stanovanje i hranu - trebaš novac. Čak i ako želiš imati priliku uživati u duhovnom znanju svijeta, treba ti znatna količina novca kako bi mogao

Fragment crteža Anastasije Novih "Ariman"

posjetiti i sve vidjeti uživo. Danas, kako bi barem imao pojma o nečemu, još uvijek trebaš nešto novca, za kupiti makar jeftinu knjigu“, Ariman se nasmiješio i izgovorio: „Nažalost, u našem svijetu besplatan je samo sir u mišolovci.“

Nikolaj Andrejevič slegne ramenima i reče:

„Ja mislim da je sve u čovjeku. Ako mu je glava na mjestu, moći će zaraditi za život.“

„Tako je“, naglasio je Ariman. „Ali pitanje je koliko može zaraditi.“

„Ah, koliko“, Ruslan se ubacio u razgovor: „Sigurno dovoljno da si može priuštiti knjigu.“

Ariman se pobjednički nasmijao i rekao:

„To je dovoljno za vas jer ste još mladi i još se niste skrasili u bračnom životu. Ali čim se oženiš i dobiješ obitelj, shvatiš pravu vrijednost novca.“

„Nema šanse“, Ruslan je parirao, „Umrijet ću kao samac.“

Ariman odmahne rukom.

„Uobičajeni mladenački duh. Još nisi upoznao osobu u svom životu uz koju bi odmah zaboravio sva svoja obećanja glede samačkog života. Samac uvijek traži obiteljske odnose, kao što oženjen čovjek traži samoću. Takva je stvarnost života.“

„Da, na neki način ste u pravu, za sve treba novac“, Viktor je tužno izgovorio gledajući okolo u nadstrešnicu.

Primijetivši njegov pogled, Stas primijeti s osmijehom:

„Nećemo moći tako živjeti“, i s hinjenim uzdahom dodaje: „Iako bih volio.“

„Zašto, tko vas sprečava da tako živite?“, Ariman je odgovorio. „Vaša zemlja pruža u današnje vrijeme ogromne mogućnosti za zaraditi ozbiljan novac. Bilo bi grijeh dopustiti da vam takva prilika izmakne.“

„Da, ali kako zaraditi?“, upita Viktor.

„Postoji puno načina za zaraditi velik novac. Ipak, malo ljudi zna za njih“, intrigantno je naglasio Ariman.

Ženja reče:

„Pa da, ali oni koji znaju, šute. I ne samo da šute, šute zbog pohlepe, da izbjegnju stvaranje konkurencije.“

Na te riječi tip je prepredeno pogledao Arimana. Ali ovaj je odgovorio filozofski, kao da ga primjedba nije ni dotakla.

„Ako je čovjek razuman, prije ili kasnije će se uzdići. Ali ako nema poduzetnički duh, ma koliko mu se objašnjavalo, ne može očekivati ništa razumno. Kako je rekao Gavrila Romanovič Deržavin:

'Magarac ostaje magarac,
Makar ga obasipali zvijezdama;
Gdje treba djelovati umom,
On samo lupa ušima'.“

Ariman je citirao s takvim izrazom da je dečke nehotice nasmijsao. Kada je smijeh zamro, Ariman je ozbiljno rekao:

„Ja sam vlasnik velikih korporacija. One se drže i razvijaju isključivo zahvaljujući pametnim, nadarenim ljudima, koji su imali viziju onoga što sam im svojevremeno savjetovao. Zbog toga su i postigli uspjeh. Dakle, vidite, momci, ja sam velikodušan čovjek...“

„Tko bi ikad posumnjao“, uz osmijeh je tiho rekao Sensei.

„...Ako želite, mogu vam podijeliti znanje, kad ste već bili tako sretni u životu da me upoznate“, predložio je Ariman dečkima.

„Želimo!“, Viktor je istog časa izrazio „javno mnijenje“ uz osmijeh.

Ariman se zavalio u naslonjač i pogledavši Senseja, sada veselo, odgovorio Viktoru:

„Nema problema. O tome ćemo razgovarati, ali malo kasnije. A sada - desert kuće...“

Treba napomenuti da su tijekom razgovora Belijalovi pomoćnici napravili izmjenu jela na stolu. Ranija su jela iznesena iz nadstrešnice i predana mornarima. A ovi su u zamjenu pomoćnicima predali nekakve bijele kutije. Tijekom razgovora na stolu se pojavio čajni set s nevjerojatnim slikama na svakom komadu, očito se radilo o nastavku teme seta za večeru, nakon čega su uslijedili razni kolači, slatkiši i voće. Pa dok je Ariman prestao pričati, stol je već zablistao novim posuđem. Gledajući takvo slatko

obilje, naša je ekipa uzdahnula. Sve je bilo elegantno ukrašeno i izgledalo je stvarno kao remek-djelo. Činilo se da su momci spremni sve pojesti očima, ali želudac nije dopuštao. To je razlog zašto su širu degustaciju poduzeli samo naše izjelice-„teškaši“: Viktor, Volođa, Stas, Ženja i Ruslan. Ostali su se ograničili na šalicu čaja s najprimamljivijim maštovitim kolačem po ukusu.

Što se mene tiče, morala sam si mentalno zamjeriti činjenicu da se takva „neobičnost“ dogodila mom organizmu u tako pogrešnom trenutku. Istinska čuda slastičarske umjetnosti bila su preda mnom! A nisam mogla pipnuti ni šalicu čaja; tako sam se grozno osjećala iznutra.

Ariman je primijetio kako Andrej požudno hvata obližnju zdjelu s maštovitim kolačima. Osmijehom dobroćudnog domaćina ohrabrio je momka:

„Odličan izbor. Uzgred, ova Napoleon torta napravljena je po starom receptu, uz dodatak sto dvadeset godina starog konjaka. Upravo je tako služena na carevom stolu.“

Nakon takve reklame, broj osoba voljnih kušati ovaj fensi kolač stvoren u skladu sa starim receptom, znatno je porastao.

„Kakva je?“, Ariman upita Andreja kad je ovaj završio s jedenjem kolača.

„Vrlo ukusna!“

„Mora da je i ona nevjerojatno skupa“, primijetio je Stas gledajući ispred sebe slastice od kojih se dobivaju zazubice.

Ariman se nacerio.

„Naravno! Da nisam bogat, bih li to mogao imati?“

Kad su momci zašli dublje u postupak degustacije, Ariman se obratio Senseju ukazujući mu na netaknutu šalicu čaja.

„Sensei, svjedet će ti se. To je zeleni čaj visoke kvalitete.“

„U to ne sumnjam“, složio se Sensei. „Hvala. Ali nažalost...“

„Odbiti ovakav čaj“, Ariman odmahne glavom uz osmijeh.

„Ništa od toga, jačam snagu volje.“

„Pa dokle više?!“

„Od viška glava ne boli“, Sensei se nasmiješio.

Smijali su se. Sensejev odgovor me malo razveselio. Svatko se želi pridružiti snažnoj, moćnoj figuri.

„Nekim su ljudi sretnici“, izgovorio je Ženja keseći se i gledajući u Senseja. „Dakle, ja imam snagu“, demonstrativno je spojio šake. „I volju“, Napuhao je prsa. Ali odmah nakon što je izdahnuo, ispuhao se poput balona i rekao: „A snagu volje nemam.“

Na smijeh ostatka ekipe otpio je gutljaj čaja i ispružio ruku za još jednim komadom Napoleon torte. Radosno pogledavši ovu privlačnu slasticu, dodao je: „Zapravo, nemam ni novca. Sreća da na svijetu postoje dobri ljudi“, i obračavajući se torti, Ženja je rekao: „Inače te ne bih okusio. Dakle, moje izvinjenje, Napoleone Bonapartiću...“

Na te je riječi odgrizao dobru polovicu komada, što je opet nasmijalo društvo.

„Da“, zamišljeno će Viktor. „Kako god pogledaš, za sve treba novac.“

„A tko je to uopće izmislio te papiriće?“, Andrej je slegnuo ramenima i razmotao još jedan bombon koji mu se svidio.

„Kinezi“, bezbrižno je odgovorio Ariman.

„Kinezi?“, momak je izgledao iznenađeno.

„Da. Kineski car dinastije Tang 650. izdao je prvi papirni novac 'nao jiao', nominalne vrijednosti od 10 000 yuana. Tiskan je na kvalitetnom papiru i lako se mogao prevoziti. Osim toga, uvijek se mogao zamijeniti za bakreni novac. Zato je ova vrsta novca brzo stekla popularnost. Poslije su ovaj model usvojili Perzijanci, Japanci, i tako se počeo kretati po globusu.“

„A prije toga novac je bio od bakra?“, Kostja se raspitivao.

„Različit: od bakra, srebra, zlata. Metalni, jednom riječju“, odgovorio je Ariman.

„A tko je izumio novčiće?“, naš Filozof se zanio pitanjima.

„Opet Kinezi. Prvi novčići pojavili su se u Kini u 12. stoljeću prije Krista. Bili su lijevani. Tek nekih pet stoljeća kasnije pojavili su se kovani novčići u starogrčkim kolonijama.“

„Čovječe, Kinezi su tako pametni, nisam imao pojma“, rekao je Ženja sarkastično i pogledao Belijala koji u to je vrijeme, stojeći iza Arimana, gledao u goste s ponosom i arogancijom.

„Svaki narod sebe smatra pametnim“, Ariman je slegnuo ramenima. „Na primjer, Rimljani su izum novca pripisali svojim bogovima Saturnu, Janusu i kralju Pompiliju. Grci tvrde da je novčić izumio nitko drugi do njihov heroj Tezej, zajedno s kraljem Fidonom, koji je vladao u 7. stoljeću prije Krista.“

Ariman je napravio stanku i popio čaj. Iznenada je Sensei, koji je do tada razmjenjivao beznačajne izraze s Arimanom, ušao u polemikom s njim.

„Da, ali nije najvažnije tko je izumio kovanice, nego što one znače. Kako tvrde jezikoslovci koji su došli do temelja riječi *kovanica*, ona dolazi od latinskog *moneo*, *monui*, *monitum*, što znači 'podsjetnik', 'upozorenje'. Čak i latinski glagol *moneo*, *monui*, *monetum* znači 'savjetovati'. Usput, kad smo se dotakli lingvistike, također 'kapital' dolazi od latinske riječi *caput*...“

„Nisam skužio“, trgnuo se Ženja čuvši poznatu riječ. „Misliš na 'Hitler kaput'?“

I momak napravi križ u zraku. Smijali smo se, a Sensei je uz osmijeh odgovorio:

„Pa možda, to je donijelo 'kaput' Hitleru. Ali ako govorimo o prijevodu riječi 'kapital', onda *caput* znači 'glava'.“

„Ah, misliš 'pаметan'“, zaključio je momak.

„Sasvim suprotno“, Sensei odmahne glavom. „Misli se na stočarstvo“, vidjevši iznenađene poglede na licima - čak su i prestali

žvakati - Sensei je objasnio: „Vidite, stoka je u prošlosti bila novčana jedinica. I računala se po glavi.“

Rekavši to, Sensei je zadovoljno pogledao Arimana, a i mi smo požurili okrenuti glavu prema njemu. Kako mi se činilo, na Arimanovom licu pojavila se mala zbunjenost. Ali čim je privukao pažnju, Ariman je odmah nabacio šarmantan osmijeh i rekao veselo:

„Sigurno da su postojala vremena kada je novac hodao na četiri noge. Ali dobro da je to prošlost. U protivnom bih se umorio od brojanja glava svog 'kapitala'.“

„Da, od takvog kapitala bili bi samo gubici“, Volođa je primijetio s glasnim smijehom. „Ne samo da zahtijeva hranu, također širi neki specifičan miris.“

„To se ne može poreći“, uzviknuo je Ariman kao da je Volođa pogodio točno u središte njegova obrazlaganja.

Razmijenio je pogled sa Sensejem i obojica se opališe smijati, kao da te riječi imaju širi smisao od onoga što je rečeno. Ariman se prestao smijati i rekao:

„Oh, što je sve čovjeku služilo kao novac: od kravlje lubanje na Borneu do ljudskih lubanja na Salomonskim otocima, od blokova soli u Africi do čajnih pločica u Kini i Burmi. Čak su koristili zrna kakaa u drevnom Meksiku. Ali zanimljivo da su i u ta vremena postojali 'krivotvoritelji“, Ariman se nasmijao. „Što sve ljudi nisu uvodili kao sredstvo plaćanja: duhan, sjeme riže i kukuruza, sušenu ribu, kožu, stoku, ljude.“

„Da“, Sensei reče nekako žalosno. „Novac se razlikovao, ali odnos prema njemu ostao je isti...“

„U principu, ništa se nije promijenilo“, složio se Ariman.

Svi su neko vrijeme šutjeli dok Volođa nije rekao:

„Dakle, što se tiče 'kapitala', Sensei, tu si me stvarno zamislio. Tko bi rekao! Ispada da je Marx napisao knjigu o goveđim glavama, ha?“

Stariji su se momci nasmijali.

„Pa, ako pristupimo dijalektici materijalizma u djelu Karla Marxa nazvanog *Kapital* iz ove perspektive“, Sensei se nasmiješio, „onda se stvarno ispostavlja da taj koncept ima totalno drugačije implikacije. Jer objektivna stvarnost je tamo određena samo po svijesti. Ljudi svoju povijest stvaraju sami, a impulzivni motivi njihovih aktivnosti su određeni materijalnim uvjetima društvene proizvodnje. Društvo se tretira kao jedinstveni mehanizam koji je u tom pogledu srodan stoci, u čijoj strukturi proizvodne snage određuju proizvodne odnose i oblike vlasništva. To kasnije oblikuje klasnu strukturu društva, politiku, moral, religiju, filozofiju.“

„Au bre, Sensei!“, reče Volođa uz divljenje i osmijeh. „Pa ti se još sjećaš 'Kapitala'?“

„Eto, nisam još za staro gvožđe“, Sensei se nasmijao.

„Nisi ni za recikl...“, Ženja je pokušao improvizirati, ali se spetljao i ostao nedorečen. Unatoč tome, svi su ga u potpunosti razumjeli, što je uzrokovalo sljedeći val smijeha.

Volođa je sjedio smiješeći se, ali tada, očito spojivši Sensejeve riječi s novim izlaganjem, nasmijao se, inficirajući ostale svojim grohotnim smijehom.

„Vala sve se poklapa“, rekao je trljajući suze izazvane smijehom.

„Zašto, je li govedi novac postojao i u Rusiji?“, vjerojatno smijeh shvativši na svoj način Jura je pitao Arimana.

„Da“, odgovori ovaj ravnodušno.

„Slučajno“, primijetio je Sensei, „goveda su bila više od 'strane valute' u drevnoj Rusiji. Jer su stari Slaveni bili uglavnom zemljoradnička plemena. Pored njih tamo su živjela stočarska plemena stepskih krajeva koja su razmjenjivala svoju stoku za proizvode Slavena.“

„Ali riječ 'stoka' označavala je 'bogatstvo', 'imanje'“, Ariman je pokazao svoje znanje ruske povijesti. „Kasnije je došlo do različitog označavanja životinja i novca.“

Ali Sensei se baš nije složio „obilje imovine', 'prekomjerno', 'višak' - da, to je označavalo dostupnost 'stoke'. Ali ne 'bogatstvo' kao takvo. Vidiš, u početku su pod 'bogatstvom' stari Slaveni označavali 'Bog i ti', 'Bog u tebi', 'u Bogu ti', i podrazumijevali su duhovno bogatstvo, koje je dostupno samo čovjeku i njegova je istinska vrijednost.“

„Pa, u svakom slučaju, dobro je biti bogat i u tom smislu i u onom drugom!“, Ariman je uopćio.

„Sigurno“, složio se Viktor.

„A da bi postao bogat“, nastavio je Ariman, „čovjek mora naučiti poštovati, voljeti novac, a također i računati, štedjeti i dobro se brinuti za njega. Odnosno, obavljati računovodstvo i izvještavanje. Jednostavno rečeno, čovjek mora svladati ekonomiju. Ekonomija je nužnost svake civilizacije. Ekonomija je umjetnost upravljanja gospodarstvom, bilo ono malo ili veliko, suština je ista. Ekonomija je nastala u drevnom Sumeru, znate. Sumerani su svijet podučili ovoj velikoj umjetnosti...“

Sensei se nasmiješio i rekao:

„Pa, ako ćemo biti potpuno iskreni, Arimane, morat ćeš se složiti da su Sumerani svijet podučili ne samo ekonomiji, već i birokraciji. Pri sadnji bi imali zasebnu glinenu pločicu za svaku vočku, svojevrsnu evidencijsku karticu na kojoj bi bilježili godišnju količinu ubranog voća s ovog stabla.“

Tatjana se zakikotala i promrmljala:

„Dobro je da pasji trn nije rastao u tim krajevima. Nikad ne bi izbrojali njegove male narančaste bobice.“

U međuvremenu, Sensei je nastavio:

„...kad bi stablo ostarilo i njegov urod opao, službenik bi se obratio nadređenom sa zahtjevom da to stablo posječe.“

Odgovarajući 'inspektor' napisao bi takvo dopuštenje na istoj glinenoj pločici, dovršavajući tekst uz napomenu da je deblo tog drveta uskladišteno.“

Volođa je veselo rekao basom:

„Kao onaj engleski vic: 'Što ti više pomažu u vrtu, to je vrt manje tvoj!'.“

„Upravo tako“, Sensei se opali smijati skupa s ostalima.

„Nisam znao da je takva birokracija bila u drevnom Sumeru“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič i našalio se: „Odatle se vuku svi korijeni čiste birokracije i formalizma!“

Momci su se smijali, dok je Ariman slegnuo ramenima i napomenuo:

„Kao što izreka govori: 'ako paziš na cente, euri će brinuti sami za sebe'. Dakle, ovaj sumerski primjer je samo pokazatelj reda i ekonomičnosti...“

Kasnije je duboko zavirio u povijesne primjere o ljudima koji su uspjeli zgrnuti bogatstvo a krenuli su od male svote. Kad je Ariman završio svoju priču, Ženja je izjavio sa zadovoljnim izrazom lica:

„Dakle, ekonomiju na stranu, ručak je bio super!“

Ali Ariman je primijetio:

„Novac stvara mogućnosti. Na primjer, da nisam imao dovoljno novca, nikad ne bih saznao da postoje takva remek-djela kulinarske umjetnosti. Sve se nauči usporedbom... Dakle, društvo, bolje je biti mlad, zdrav i bogat nego star, siromašan i bolestan.“

„...Da, s umjetnim zubalom“, dodao je Viktor i svi se ponovno nasmijaše.

Nakon što su se natrpali, ljudi su se ugodno ugniježdili u svojim naslonjačima. Poslije tako raskošnog ručka, gladeći si trbuh, Ženja je rekao:

„Da, Arimane, baš si nas fino počastio. Pa, mogao bi nekako... svraćati... češće...“

„Svakako“, reče Ariman sa samozadovoljnim osmijehom, bacivši pogled na Senseja.

Ženja je nenamjerno glasno štucnuo i kao da se ispričava rekao:

„Stvarno je teško. Što kažete da riješimo ovo obilje hrane pojačanim veslanjem kroz valove?“

„Zašto rasipati energiju na takav način?“, Ariman reče. „Možemo se zaokupiti otmjenijom vodenom zabavom, ako nemate ništa protiv, naravno.“

Zaintrigirana skupina je s oduševljenjem podržala ovu ideju. Međutim, Ariman nije ulazio u detalje predložene vodene zabave. Spomenuo je samo da ima još jedno iznenađenje za nas. Zahvaljujući na ukusnom ručku, sito društvo napuštalo je nadstrešnicu i predavalo se jarkoj toploj sunčevoj svjetlosti na plaži. Neki od nas potrčali su u svoje šatore presvući se, uključujući mene. Treba napomenuti da sam iz nadstrešnice izašla u nekom jadnom stanju, kao da uopće nisam imala snage. Kad sam se dovukla do šatora, Tatjana je već bila iskočila iz njega u kupaćem kostimu.

„Hajde, idemo“, požurivala me i potrčala prema Kostji, koji je žurno izlazio iz svog šatora.

„Dolazim“, imala sam dovoljno snage samo to izgovoriti, čučeci u našem djevojačkom „apartmanu“.

Odlučila sam malo leći da mi se smiri mučnina. Ali čim sam glavom dodirnula jastuk, u trenu sam zaspala. Probudila sam se tek kad je sunce zalazilo. Začudo, osjećala sam se tako nevjerojatno dobro, kao da se jutros ništa nije dogodilo. Izvirivši iz šatora, takoreći izašla sam na scenu. Nadstrešnice više nije bilo. Međutim, naša se plaža pretvorila u ugodan centar za odmor. Bilo je desetak bijelih klupica. Pet su zauzimali Nikolaj Andrejevič, Voloda, Sensei, Ariman i, sudeći po crnom kimonu, Belijal. Jahta se u daljini još uvijek njihala. Dvojica muškaraca su na pučini prskala vodenim

skuterima. To su bili Stas i Ženja. Luđački su jurili okolo, poput odbjeglih živahnih volova. Dalje u moru pučinom je prolazio gliser s velikim zračnim jastukom u obliku banane privezanim za kraj. Sudeći po broju osoba na njemu, u pitanju je bio ostatak društva. Bili su odjeveni u kričavo narančaste jakne: Slavik, Kostja, Tatjana, Ruslan, Jura, Andrej i Viktor. Gliser je strujao, oštro skretao, zbog čega bi ekipa s vremena na vrijeme zavrištila i popadala u vodu. Kada bi gliser prišao da pokupi vrišteći plutajući teret iz vode, svi bi se uporno pentrali, kao mravi, na taj zračni jastuk, zauzimali svoja bivša mjesta, a onda nastojali pri velikoj brzini držati tu pravu.

Presvukavši se, osvježila sam se i pridružila izletnicima na plaži. Kad sam sjela na ležaljku na plaži u blizini Nikolaja Andrejeviča, Sensei me primijetio i rekao, privlačeći pažnju svih:

„Oh, probudila si se, sunašce. Pa kako se osjećaš?“

„Hvala, sad već dobro“, odgovorih.

„Odlično“, pridižući sunčane naočale Ariman reče zadovoljno, kao da se ograđuje od odgovornosti za bilo kakvu grešku.

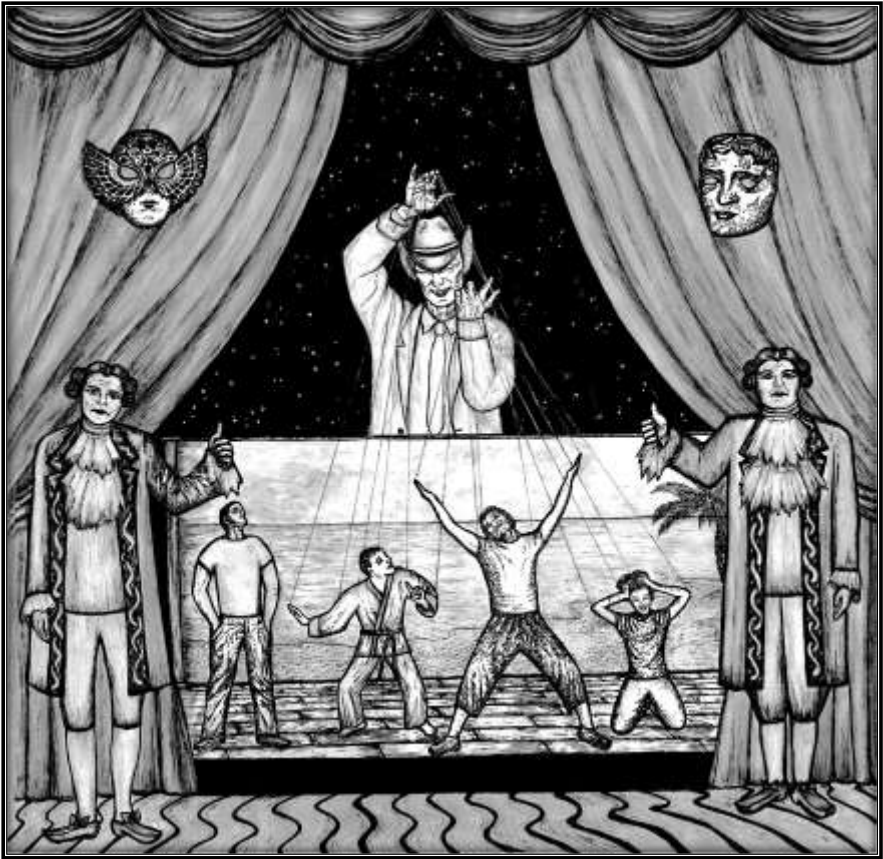
„Želiš li se voziti?“, pokazao je prema gliseru s velikom zakačenom bananom i našim jahačima.

Upravo u tom trenutku gliser je zaokrenuo, banana se izvrnula, a naša ekipa popadala kao sjemenke iz zrelog suncokreta.

„Oh, ne, hvala. Radije ću sjediti ovdje“, rekoh zamišljajući sebe na njihovu mjestu.

„Kako želiš“, Ariman je učinio bespomoćnu gestu i, vrativši naočale na nos, okrenuo se prema moru.

Muškarci su nastavili razgovor o jahti, kojeg sam, izgleda, prekinula svojim dolaskom.

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Veliki Afiks"*

Ženja i Stas došli su do obale završivši vožnju sinkronim oštrim okretima u vodi neposredno kraj nas. Valovi su se lijepo razlili u krug, tvoreći dva osebujna vrtloga s našim jahačima u središtu. Izvukavši svoje vodene skutere na pijesak, momci su prišli Senseju. Njihove oči, koje su plamtjele od silnog uzbuđenja, očito su kazivale da je razonoda ulila značajnu porciju adrenalina u njihovu krv.

„Ovo je vrh! Kakva brzina!“, Ženja je podijelio svoje dojmove. „Kakva mogućnost manevriranja. Oduzima dah!“

„Cool!“, Stas je potvrdio. „To se zove oprema. Kakav motor!“

„Sensei, hoćeš probati? Stvarno je 'ajme!'“, Ženja je brzo predložio. „Ova brzina kida!“

Muškarci su se nasmijali takvim iskrenim seljačkim momkovim izrazima.

„Ne hvala. Ne bih baš volio pokidat se“, odgovorio je Sensei uz smijeh. „Usput, možda je vrijeme da završiš, ako želiš stići na predstavu ekstrasensa.“

„Svakako!“, rekao je Ženja s povećanom dozom živahnosti. Obraćajući se Arimanu, iz nekog razloga već na 'ti', rekao je: „Čovječe, nećeš požaliti. Takvo 'kino' još nisi vidio. To je lokalna egzotična atrakcija.“

Svi su se opet nasmijali. A onda je Ženja primijetio pojavu moje persone među mirujućom ekipom. A pošto je Sensei odbio jahati skuter, došao je do mene, koja još nisam iskušala taj novi objekt razbibrige.

„Oj, Nastja! Daj da te povezem brzinom vjetra!“

„Ma jok“, nasmijala sam se. „Tek mi se prestalo mantati, a već me hoćeš razmrdati.“

Stas je povukao prijateljicu za ruku.

„Ženja, stani, šta si se nje dovatio? Idemo se presvući. Ili nećemo stići na 'koncert svih koncerata'.“

Ženja se nasmiješio i u šali pogledao natrag na skuter koji mu se toliko svidio te započe kukati. U međuvremenu, Stas ga je vukao u stranu kao šugavog psa od slatke kosti. Kad su se svi nasmijali vidjevši ovu scenu, Ženja se počeošao po tjemenu.

„Eh, nema sreće... Bilo bi fenomenalno kupiti jedan ovakav!“

„A gdje bi ga vozio?“, Stas se nasmiješio. „Po malteru ili po odvodnim kanalima?“

„Zašto, bilo bi sjajno!“

Opet su se smijali.

„Okej, ajmo završit“, predložio je Sensei obraćajući se muškarcima.

Ariman je kimnuo. I možda sasvim slučajno, obojica okrenuše glave u različitim smjerovima obraćajući se svojim pomoćnicima i rekoše gotovo istovremeno:

„Pozovi ostale.“

Dok je Sensei govorio Ženjki, Ariman se obratio Belijalu. Činilo se da nije trebalo našem momku, kao ni Kinezu, dvaput reći. Ali ako je Belijal uzeo maleni voki toki koji je ležao u blizini, na civilizirani način, te ga prinio ustima, Ženja je istog časa proizveo takav zaglušujući signalni zvižduk da sam jedva uspjela prikriti uši i zaštititi bubnjiće od pucanja. Trebalo je tada vidjeti Belijalovo lice. Njegova ruka, koja je već bila pritisnula tipku za komunikaciju, polako je skliznula, a oči odale takvo krajnje zaprepaštenje kad je na scenu stupio muzikalni zviždač; Kinez kao da je vidio živog urođenika iz doba dinosaura. Ariman, koji nije očekivao tako gromoglasan zvučni signal momka, začuđeno ga je pogledao, a zatim se počeo lagano tresti u naletu tihog smijeha. Zvižduk našeg momka očito je stigao do adresata, jer se gliser nije samo oštro okrenuo, nego se još i žestoki vatreni govor njegova vozača na stranom jeziku mogao čuti s Belijalovog radija, s jasnim umetanjem specifičnih „ruskih izraza“. Nakon što je konačno shvatio da mu se već govori, Belijal se osvijestio i brzo počeo nešto pričati. Čuvši ga, Ariman je urlao od smijeha zajedno sa Sensejem. Stas i Ženja su ih pogledali i oduševljeno podržali njihov zarazni smijeh. Usput je Ženja pokušao otkriti što se dogodilo, a Sensei odgovorio:

„Čovjeku se svidio tvoj zvižduk. Rekao je da u životu nije čuo takvu kakofoniju.“

Ženja je, čini se, čuo nepoznatu riječ u Sensejevom odgovoru, pa nije znao bi li trebao biti sretan ili ne. Nasmijao se i dičio sa svojevrsnom sramežljivošću:

„Hm, znam i prošivati.“

Muškarci su se valjali od smijeha. Nakon što su se neko vrijeme smijali, počеше se pakirati ne čekajući da stigne gliser. A ja sam otišla u svoj šator obući nešto prikladno za popodneve pustolovine.

Dok sam se spremala presvući u sportsku odjeću, u šator je doletjela Tatjana, drhteći na sve strane, plavih usana, s vatrom u očima, ali sudeći po raspoloženju, s viškom veselih emocija. Počela se brzo presvlačiti, u isto vrijeme dijeleći svoje dojmove o cijelom paketu vodenih atrakcija koje im je Ariman priredio. Uzgred, smijeh joj je postao pomalo smiješan, rekla bih nervozan, poput osobe koja je bila jako uplašena, ali je nastojala taj strah pretvoriti u smijeh kako ne bi ispala kukavica pred drugima. Nije ni čudo, nakon takve vožnje! Da sam se ja nekoliko puta izvrnula naglavačke na toj banani pri divljoj brzini, ne znam kako bih se nakon toga smijala.

Svi su bili spremni kroz pola sata. Ariman je predložio da jahtom otplove do pansiona, Nikolaj Andrejevič je spomenuo vožnju automobilima. Ali Sensei je rekao da bi osobno volio malo prošetati, naglašavajući vrijednost hodanja za svačije zdravlje. Nitko nije imao prigovora. Znači - šetnja. Tim više što je vrijeme bilo divno, a slike prirode izgledale su nevjerojatno lijepo na pozadini predstojećeg sutona. Čak ni Ariman nije oklijevao pristati na Sensejev prijedlog.

„Zdravlje je zdravlje.“

Ariman se presvukao u trenirku i patike za trčanje, nakon čega je izgledao poput nas. Čak je i Belijal bio u blistavoj sportskoj odjeći umjesto u kimonu. Ali dok je Arimanu bilo ugodno i nije obraćao pažnju na trenirku, Belijal je stalno spuštao odjeću, ispravljao joj nabore. Sudeći prema njegovu ponašanju, bio je izuzetno nezadovoljan činjenicom da se morao uvući u takvu neugodnu zapadnjačku tkaninu umjesto svoga udobnog kimona. Iako bi svoje tiho nezadovoljstvo pokazao samo dok ne bi bio unutar pogleda svog šefa.

Svi otiđosmo ostavivši kamp dvojici mornara s Arimanove jahte. Isprva, zaneseni jednostavnim razgovorima pomiješanim sa smiješnim pričama, nekako smo se približili jedno drugom. Ali onda, u privatnim razgovorima naše se društvo podijelilo i pomalo razvuklo. Ariman, okružen Viktorom, Stasom, Ženjom, Jurom i

Ruslanom, hodao je sprijeda. Volođa i Belijal, hodajući odvojeno, išli su za njima. Slijedila je naša šetuckajuća grupa: Andrej, Kostja, Tatjana, ja i Slavik. Na kraju kolone bijahu Sensei i Nikolaj Andrejevič, koji su pričali o nekoj psihološkoj temi.

„Čovječe, nisam se dugo ovako proveo“, veselo će Andrej.

„Tako je!“, Kostja se spremno složio. „Bilo je strava!“

„Ariman je baš cool frajer!“, Slavik se pridružio valu entuzijazma.

„Jok, ti si!“

„Takav odmor nikad neću zaboraviti“, rekao je Andrej ushićeno.

„Baš, to se ne zaboravlja“, Kostja kimne glavom. „Kad se vratimo kući...“

„Oh, ne podsjećaj me“, zastenjala je Tatjana. „Nakon ovog raja u našu tmurnu stvarnost.“

„Dobro je“, Kostja ju je hrabrio, „Doći će uskoro i naše vrijeme.“

„Da, hoće, za nekoliko desetljeća, ali ne za nas, nego za njihove potomke“, nasmiješeni Andrej pokaže prema Arimanu i Belijalu. „Što se nas tiče, kao što kaže moj otac, na našem će stolu u to vrijeme biti samo pepeljara.“

Ekipa se tužno nasmijala. Dok smo pričali, mogli smo čuti djeliće razgovora starijih momaka s Arimanom. Budući da je naš tužni smijeh ubrzo zamro, a mi smo se udubili u neveselu sliku naše izvjesne budućnosti, čuli smo Arimana kako govori: „...Homo faber, čovjek koji stvara - tako se naziva suvremeni čovjek. I to je istina... Za ljudsku je prirodu svojstveno zanimati se za svjetske zagonetke. Težnja za njihovim odgonetanjem također ima smisla. Čak i samo traganje za odgovorima na ta pitanja govori o čovjekovoj želji da živi bolje...“

„Da, živjeti bolje“, ponovio je Andrej za Arimanom i našalio se:

„U našem slučaju 'bolje' ispada kao u onoj anegdoti: 'Eto ti ga na - tek smo počeli živjeti, ali dok si rek'o keks, para više nema'.“

„Da, uvijek bude tako“, potvrdio je Slavik uz smijeh. „Kronični nedostatak, kažem vam!“

„Nije kroničan, naslijeđen je“, pojasnio je Kostja. „Nedostatak novca je zaraza koja se prenosi nasljeđivanjem.“

Ekipa je urlala od smijeha.

„Dobro si rekao“, Andrej kimne. „Pogledaj kako život prolazi u pravim novčanim hemoroidima. A on je tako kratak.“

Tada smo čuli neobičnu Arimanovu pjesmu:

'Ružinu suknju pokidaše vjetar.

Slavuj izjutra uživa u vrtu.

Uživaj i ti jer ruža je trenutačna.

Mlada ruža šapće: "Divi se! Umrijet ću..."

„Oh!“. Kostja se trgnuo. „To je sam Omar Hajjam. Vidi, vidi...“

Kostja je požurio pridružiti se Arimanovim slušateljima, ostavljajući našu ekipu iza sebe. Gledajući Kostjino ishitreno udaljavanje, Tatjana je nezadovoljno šmrknula:

„I to mi je neki...“

Prije nego što je uspjela dovršiti rečenicu, Andrej se nasmije i uskoči s emocionalnom primjedbom:

„Odlazeći je iza sebe ostavio mnogo istinskih prijatelja. Jer on je bio pravi... egoistični izdajnik.“

Smijali smo se. Ali već za pet minuta, redovi „egoističnih izdajnika“ bijahu uspješno dopunjeni Slavikom i samim Andrejom, jer su stariji dečki stupili u vrlo zanimljiv razgovor s Arimanom. Tatjani i meni nije preostalo ništa drugo do primaknuti se, da barem šetnja ne bude toliko dosadna. Dostizanjem Volođe i Belijala, koračajući malo iza ekipe, mogle smo jasno čuti Arimanove riječi.

Zanimljiv razgovor započeo je kada je jedan od momaka podsjetio Arimana na njegovo obećanje dano za vrijeme ručka, da će nam objasniti o biznisu i o načinu kako ga pravilno započeti.

„Ono što ću vam reći“, progovorio je Ariman, „rekao sam i objasnio mnogim ljudima u različitim zemljama. Bili su to ljudi različitih rasa, staleža i nacionalnosti. I vjerujte mi, većina njih...“, na trenutak je razmislio, a zatim rekao: „Da, gotovo svi, osim njih nekoliko...“, tu se Ariman malo okrenuo. Činilo mi se da se nagnuo da vidi Senseja, koji je hodao iza i razgovarao s Nikolajem Andrejevičem.

„Dakle, skoro svi su preusmjerili svoje živote i ostvarili ciljeve postavši bogati i cijenjeni ljudi u društvu. Naravno, među njima je bilo vrlo poznatih pojedinaca, koji su postigli značajan uspjeh u poslovanju i postali moji pomoćnici. U stvari, oni sada vode najveće svjetske kompanije. Ali, znate, u početku su bili jednostavni ljudi, baš poput vas. Bilo kako bilo, poslušali su moje riječi, one koje ću vam sada izreći.“

Ariman je prestao govoriti. Svi smo se umirili.

„Prava snaga transformacije krije se u snazi podsvijesti, u vašemu čvrstom uvjerenju i nepokolebljivoj svjesnoj namjeri u postizanju cilja. Ne sumnjam da vam je Sensei puno pričao o tome. Ali mislim da niste čuli kako možete materijalizirati misli u konkretne radnje, ostvariti svoju najdražu želju.

Ljudi misle da je ovaj svijet okrutan i nepravedan. Zašto, na primjer, netko radi malo ili nimalo, a ima sve? Zašto drugi naporno rade od jutra do večeri, a u džepovima imaju samo crkavicu? Zašto neki ljudi uživaju u bogatstvu i poštovanju, dok drugi trpe teškoće i žive gotovo ispod granice siromaštva? Neki imaju luksuzne dvorce po europskim prijestolnicama, imaju jahte i najnovije modele automobila, dok drugi jedva preživljavaju u svojim kućicama i voze se krcatim autobusima do posla, u najboljem slučaju? Zašto dobre ljude muče užasne bolesti, dok okorjeli kriminalci žive živote bez potreba i još su dobrog zdravlja? Zašto neki prebole smrtonosne bolesti, a neki od istih umru? Biste li rekli da je svijet nepravedan?“

„Pa, da“, Ženja je kimnuo, očito zato što su svi šutjeli. Zatim je izrekao krilaticu: „Danas si, kako se kaže, zaobišao nepravdu. A sutra? Sutra nepravda neće obići tebe.“

Ariman se nacerio.

„Ma ne, društvo, svijet zapravo nema nikakve veze s tim. Svijet živi u strogom skladu s određenim zakonima. Problem je u čovjekovom mentalitetu, u korištenju snage njegove podsvijesti. Jer naša podsvijest ima neiscrpne sposobnosti. Ali pitanje je koristimo li ih. Ne. Zašto? Zato što cijelo vrijeme sumnjamo u sebe, stalno smo sami sobom nezadovoljni. Ali kažite mi, ako čovjek ne voli i ne poštuje sebe, kako će ga drugi voljeti i poštovati te uzimati njegovo mišljenje u obzir?“, Dečki su hodali u tišini, neki su objesili glave, neki su gledali u Arimana. „Uzmimo jednostavan banalan primjer iz stvarnog svijeta. Imamo dva školska druga. Jedan je bio uzor u svemu - učenju, druženju. Drugi je uvijek bio u zapečku, lijen i nenadaren. Ali vrijeme prolazi, a drugi momak postaje direktor tvornice, dok prvi - bistra glava - postaje radnik u toj tvornici, znoji se od jutra do večeri za bijednu plaću. Zašto se to događa? Nepravda? Nikako. Caka u ovom paradoksu je da je drugi momak, iako neupadljiv prema van, imao unutarnju samosvijest, zlatnu nit samopoštovanja. Osim toga, nije nimalo sumnjao u ono što je činio. Prvi tip, s druge strane, unatoč izvanjskom šarenilu, živio je s unutaršnjim strahovima i sumnjama u svoje postupke. Sumnje, međutim, dovode do uništavanja, a ne stvaranja u bilo kojem pogledu.“

„Da, sumnja je prvi neprijatelj“, složio se Viktor. „A postaje tako uobičajena...“

U tom trenutku je Ženja, koji je hodao iza Arimana i Stasa, vjerojatno želeći uskočiti na mjesto Stasa, uočio veći razmak između njih. Odmah je pokušao odgurnuti svog prijatelja u stranu kako bi se približio Arimanu.

„Točno, upravo tako“, rekao je momak podržavajući Viktorovo mišljenje, istovremeno pokušavajući se ugurati na mjesto odupirućeg Stasa. „Na tog neprijatelja se naviknemo kao na prijatelja. Dok je prijatelj gori od neprijatelja: što mu se više približiš, postaje nametljiviji i agresivniji.“

Stas se nije mogao oduprijeti tako bezobraznom Ženjinom napadu odostraga te je morao popustiti pred njegovom upornošću.

Što se tiče Ženjkje, likovao je i rekao, vjerojatno se obraćajući Viktoru, prije nego Stasu:

„Reći ću još nešto. To je zaista opako stvorenje! Jer prijatelj uvijek cilja čak i na tvoje zakonito mjesto.“

Našavši se pozadi, Stas je uzdahnio i dodao, gledajući prijekorno Ženju:

„Tako se naziva opako stvorenje koje dođe na tri dana, a ostane cijelo stoljeće.“

Šetajući i sanjarivši, ne obraćajući pažnju na sve ove bitke od mjesnog značaja, Viktor je uz osmijeh rekao:

„To ste dobro primijetio! Sumnje se jednostavno nastane u našim glavama. Pogodio si u sridu!“

Stas se nacerio.

„Jašta! Sve što mogu učiniti je pogoditi u sridu gabarite onih koji slušaju, ali ne čuju.“

Ali Viktor sada nije primjećivao njegove riječi, budući da se obratio Arimanu:

„Ali kako iz glave iskorijeniti one zle?“

„Sumnje nastaju iz neznanja. Neznanje uzrokuje nepovjerenje. A ništa vjeru ne uništava kao nepovjerenje“, objasnio je Ariman. „Nepovjerenje je antipod vjere. Sumnje su vaši podsvjesni strahovi. Svaki pojedinac pati od vlastitih strahova, kolebanja, psiholoških kompleksa. Prevladati sve ovo posebno je teško onima koji su rođeni u jednostavnim obiteljima skromnih sredstava, gdje su roditelji bili gubitnici poput većine stanovništva. Teško je jer su od svog djetinjstva ti ljudi stalno gledali kako preživjeti, umjesto kako živjeti na visokoj nozi.“

„Upravo tako“, primijetio je Stas čineći brz korak prema Arimanu i zauzevši ponovo svoje mjesto, dok je Ženja lebdio u

samozadovoljstvu. Tada je Stas izjavio smiješeći se, gledajući u stranu prema Ženji, koji je ostao nijem na takav nepristojan trik:

„Postoji jedan zakon u takvim obiteljima - ako si preživio, učini da prežive i drugi.“

„Rođeni u takvim obiteljima u pravilu sanjaju samo o bogatstvu“, nastavio je Ariman ponašajući se kao da nije primijetio rokadu između prijatelja. „Ali zbog svoga gubitničkog kompleksa ne znaju, a ne dopuštaju ni pomisao da bi zapravo mogli postati bogati. Većina ljudi je u svom umu ograničena vlastitim strahovima. Zato oni ne žive, već preživljavaju.“

Iako, imajte na umu da se čovjek rađa bez straha. Sad, prisjetite se sebe kad ste bili mladi. Od ranog djetinjstva su vam usađivani strahovi koji su apsolutno neutemeljeni. Cilj vaših roditelja, sam po sebi, bio je jedan - čuvati vas od nevolja. Pazeći na vas, nametnuli su vam svoje psihološke obrasce, ali su u skladu s tim od vas napravili uvjerene gubitnike, cijelom gomilom 'nemoj', 'ne mogu', 'ne mogu si priuštiti'. Nije li tako? Doista. Zapravo, ako vratite svoje misli i istražite protekle godine, prisjetit ćete se nebrojeno mnogo puta kad vam je rečeno 'nemoj', kada su vam potiskivali izraze neovisnosti i individualnosti. Koliko puta ste čuli od roditelja, kad bi se vratili kući s posla, da je njihov šef budala, idiot. Bez obzira na to, taj 'idiot' je bio njihov nadređeni, dok su vaši roditelji, toliko pametni, radili za njega. Drugim riječima, malo pomalo model imitacije je usađen u vašu podsvijest, tako da će vas - pametne kao vaši roditelji - zasigurno nadzirati budale. Zato tijekom odrastanja i podsvjesnog prihvaćanja ovog modela kao činjenice, osuđujete sebe na ropstvo. Vjerujte mi, vidio sam dosta toga u životu. Čak i ako je čovjek genij, ali ne može se sam odlučiti, evo ga, zaposlen je kod idiota koji nema znanje, ali ima svoju vlastitu snagu volje. Snaga volje puno znači u ovom svijetu.

Ali dani vašeg djetinjstva samo su uvod u stvaranje strahova. Što ste stariji, novi krugovi poznanstava stvaraju u vama više kompleksa straha. Tada dolazi podsvjesna sugestija da nikad nećete učiniti ništa vrijedno, da vaši pokušaji da nešto postignete nemaju smisla, da ćete prije ili kasnije skončati, razboljeti se i onemoćati. Čini vam se da zbog toga svijet tone u mračni ponor, da

je kraj svijeta neizbježan, da je život prokletstvo pakla i da ste vi samo gubitnik u njemu.

Na kraju odrastete i na temelju sve te negative u vama se počinju razvijati novi strahovi preko okolnog društva, novina, televizije, što pojačava osjećaj beznada i očaja u vama. Dakle, ne kontrolirate tok negativnih informacija, puštate ih u svoju podsvijest bez zapreka. Počinjete vjerovati svemu što ste vidjeli i čuli, uzimajući zdravo za gotovo, dakle kroz snagu vlastitih uvjerenja, košmarnu stvarnost svoga postojanja. Ali ako se na to pogleda u globalnom smislu, primjetno je da se sve odvija da bi se od vas učinilo poslušne robove. Jer postoji jedan zakon u ovom svijetu: ili postaješ slobodan čovjek, robovlasnik, ili postaješ rob slobodnog čovjeka.

Pogledajte samo kako je organiziran ovaj svijet. Njime vlada mala grupa moćnika koja zarađuje milijarde od ljudi rade za njih. Mislite li da ti moćnici vjeruju televiziji ili novinama? Naravno da ne, jer u stvari oni su tvorci događaja koje gledate, sve se događa prema njihovu scenariju, kako bi držali u stalnom strahu i pokornosti svoje zaposlenike, tj. vas. Što se tiče televizije i tiska, to su jednostavno javni vjesnici njihovih 'kraljevskih uredaba'. Ako robovi žele slobodu i demokraciju, dobit će slobodu i demokraciju na način kakav nikad nisu sanjali. Vjesnici će odigrati farsu na način da čovjek tada ne samo da neće željeti tu slobodu, nego će ljubiti svoje okove, samo da sve ostane barem onako kako je bilo prije. To je poput one poznate šale. Ako želite nekoga učiniti sretnim, prvo mu uzmite sve što ima, a zatim mu vratite barem pola. U konačnici, svi ratovi, revolucije, borba za slobodu, za demokraciju - sve to su laži, prekrasne priče napisane od strane moćnika za robove, koji obavezno u njih vjeruju. No činjenica je da u korijenu svih tih događanja jednostavno leži novac, veliki novac.

Ako robovi žele osjetiti nacionalni ponos, evo ih, glasnici su odmah na licu mjesta. Ako žele doživjeti uzbuđenje od skandala, javnih optuživanja - koliko god volite, svih veličina, svih boja. Vidite, ljudi su bijedni u svojim svakodnevnim težnjama. Ništa im ne pobudi veće zanimanje nego nečija tragedija. Moćnici će vam pružiti bilo koju vrstu sudbonosnog dana, kakvu god želite, samo budite rob, budite u gomili, budite poput drugih i razmišljajte kao drugi.

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Otkrivenje Arimana"*

Njih je malo, ali dobro manipuliraju. Što se tiče robova - pa, baš su robovi. Začetak pokornosti se prenosi s generacije na generaciju i vrlo je malo onih koji mogu izaći iz ovoga začaranog kruga. Zato su uvijek postojale i postojat će kasta vladara i gomile robova.

Slušajte me, ljudi! Da ne biste postali dijelom ovoga mnoštva, trebali biste promijeniti svoju intelektualnu podčinjenost. Imajte samopoštovanja kako bi vas kasnije i drugi poštovali. Čitav pogled na svijet počinje i završava u vašim vlastitim umovima. Misli su vaše oružje. Zanimarite bilo koju negativnu sugestiju, ne dajte joj snagu svog vjerovanja. Vaše vjerovanje mora biti usmjereno upravo na postizanje cilja. U svoju svijest upišite zlatnu formulu: blagostanje, uspjeh, sreća. Ne dopustite da vas zavaraju neznanjem, strahom i praznovjermem. To su puke provokacije onih koji vam žele zapovijedati. Razmišljajte samostalno! Naučite donositi sve odluke samostalno! I zapamtite, ako ne dominirate nad drugima, drugi će dominirati nad vama, *tertium non datur*. Jer svaka vlast drži se na snazi sugestije koju podupirete vlastitim uvjerenjem. Ne budite zečevi koji nastoje preživjeti, a istovremeno drže glave u boinim ustima. Zapamtite, ovo je vaš život, jedan i jedinstven! On ne pripada nikome osim vama. Vi ste njegov neupitni gospodar. I samo vi u njemu donosite odluke! Prije svega, oslobodite se tih neutemeljenih strahova, slijepih predrasuda koje muče čitavo čovječanstvo. Oslobodite se klišeja i društvenih okvira koje su stvorili pametni ljudi za poslušnu gomilu. Umjesto toga, vjerujte u sebe, u neosporne stvarnosti života. Trgnite se iz iluzije. Bogatstvo je moć.“

Hodali smo u tišini, zaokupljeni fascinantno iskrenim i snažnim Arimanovim govorom.

„...Svatko ima priliku probiti se do istinske slobode, sreće, bogatstva. Što je toliko loše u uspješnosti vaše obitelji, tako da i vaši unuci mogu živjeti lagodno? Što je toliko loše u novcu, kojeg možete potrošiti na putovanja po svijetu, posjećivanje duhovnih mjesta? Što je loše ako ste na vlastitoj jahti nasred oceana, na pozadini najljepšeg zalaska sunca, radite svoju meditaciju u miru i harmoniji, postizete svoj duhovni napredak? Kao što znate, mnoštvo se prilika nalazi u dosegu imućnog čovjeka. Ako želite, duhovno napredujte ili posjetite sveta mjesta ili razgovarajte s poznatim ljudima, uživajte u svojoj vlastitoj vili, na vlastitim otocima. Vrata moćnika otvorena su ispred bogatog čovjeka. S jednakom ljubaznošću primit će ga Dalaj Lama, papa ili predsjednik Sjedinjenih Država.

Uvijek vam pričaju bajke da je loše biti bogat. Dobro je biti bogat! Loše je biti siromašan! Siromaštvo je bolest kojom se zaraziš umjetno. Zapamtite, u koju god zemlju ili grad dođete u potrazi za poboljšanjem svog života, ako nemate dovoljno novca za siguran život, ostat ćete svakako robovi. Jer u bilo kojoj zemlji, pod bilo kojim režimom, bogati upravljaju siromašnima, a siromašni rade za bogate. Bilo je tako, tako je i ostat će tako. Sloboda vam ovisi isključivo o veličini kapitala. Što bogatiji postanete, neovisniji ste i slobodniji. Ostalo su bajke. Ljudi, ne crtajte si uzaludne iluzije! Probudite se i živite na pravi način. Najjači žive, ne preživljavaju na ovom svijetu. Jer danas cijelim svijetom upravlja novac.

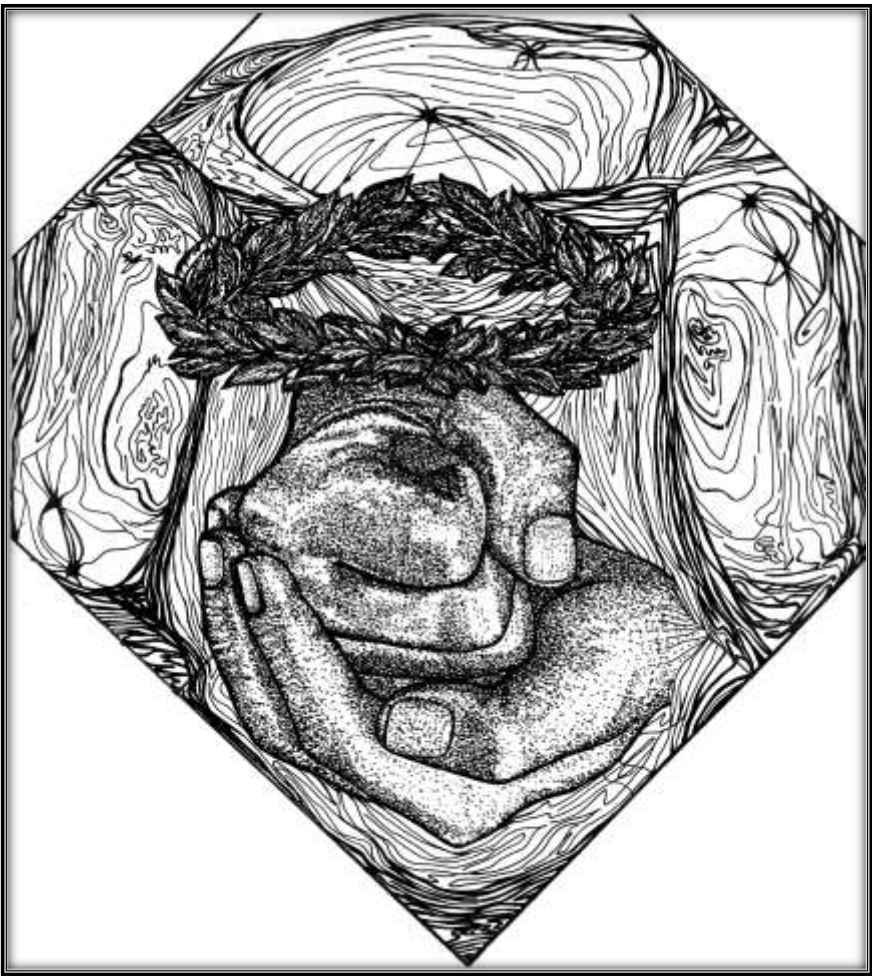
Usput, robovima je umjetno usađeno ne samo siromaštvo, nego, kao što sam već rekao, i strah, što pametni ljudi koriste za zarađivanje milijardi. Dat ću vam jednostavan primjer kako vodeće farmaceutske tvrtke zarađuju kolosalne sume na svijesti robova. Oni samo stvore malu svjetsku galamu oko neke bolesti. I to je sve. To je početno ulaganje koje će im donijeti stotruki profit.“

„Ne razumijem“, iznenađeno će Viktor. „Kako to?“

„Jednostavno je. Na primjer, stvorili su problem AIDS-a i osigurali si stabilnu financijsku zaradu prodajom skupih lijekova koji, ako ćemo pošteno, ne rješavaju problem za oboljelog. Nadalje, nije trebalo mnogo najavljivati širom svijeta moguću prijetnju epidemije tuberkuloze da bi na tome zaradili hrpu novca. Neću se iznenaditi ako izmisle (kad im ponestaje standardnih ideja) nekakav mutirani virus gripe, prenesen na ljude sa životinja ili ptica.“

„Kako mogu izmisliti virus ako možda i ne postoji u prirodi?“, upita šokirani Stas.

„Ah! Vidiš? Čak i ti kažeš 'možda'. A neizvjesnost je pokazatelj intelektualnog ropstva. Dopunite ovu činjenicu s kupljenim mišljenjima nekoliko znanstvenika svjetskih viroloških laboratorija, pa ćete vjerovati u ove podatke bespogovorno. Ono što je za njih ključno je da ste povjerovali. Zatim će vaš strah i nagon za samoodržanjem učiniti puno više nego sve reklame za konvencionalne lijekove zajedno. Ali ne brinite za virus. Ako topovski čorak dovoljno ne impresionira ili ne uzbuđi gomilu ljudi, zamijenit će ga pravo streljivo. Dakle, ako Majka priroda ne stvori

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Otkrivenje Arimana"*

takav virus, ljudi će joj pomoći. A sve u ime zarade milijardi od prodaje virusnih cjevica.

Sve u svemu, ta ekipa je sjajna! Divim se njihovom briljantnom razvoju u oglašavanju i rješenjima za značajan priljev kapitala. Važno je da je sve relativno iskreno: vi brinete za svoje zdravlje, oni brinu za svoj novčanik. Iako, liječenjem jedne bolesti njihovim

lijekom, dobijete tri nove bolesti besplatno. Kao rezultat toga postajete njihovi taoci, njihovi vječni sponzori. Zar nije sjajna ideja stalno nadopunjavati kapital na račun vašega straha, prijemčivosti i pokornosti?! To je veliki biznis. A veliki biznis je moć. Svi slobodni ljudi imaju tendenciju vladati nad nekim, kako ne bi postali ti neki nad kojima netko vlada.“

Te informacije za nas nisu bile samo šokantne, već su odjeknule poput granate. Emocije su popuštale kod starijih momaka.

„Čovječe..!“, izgovorio je Viktor.

„To je prijevara svih prijevara!“, reče Stas.

„Au, kakvi šupci“, bjesnio je Ženja bez biranja riječi. „Znaš kad ću opet kupit tabletu!“

Ariman se nacerio i mahnuo rukom u pravcu Ženjke.

„Kako kažu, ako želiš živjeti, kupit ćeš, zahvaliti im i nakloniti im se. Ne može se izbjeći ova ovisnost, jer to je stvarnost. Da biste bili neovisni, morate živjeti svoj život na način da ga uredite tako da drugi ovise o vama. Društvo, lakše je nego što mislite. Jer svaki čovjek ima ogromne mogućnosti, zato što ima svemoćnog saveznika i pomoćnika, koji će, ako treba, ukloniti planine i isušiti oceane. To je njegova podsvijest. 99,9% ljudi u svijetu ne koristi je pravilno, začepljaju je blesavim stvarima. Uvijek sam se čudio. Čovjek, koji može dosegnuti znatne financijske visine na ovom svijetu, osvojiti vrhove ovog svijeta, jednostavno troši snagu svoje podsvijesti na neke besmislene sitnice. Nije dosta što si postavlja sitne ciljeve, nego si također stvara gomilu prepreka, odmah ih podiže, kao po zapovijedi, u svoju podsvijest: 'ne mogu to postići', 'za mene je to nemoguće', 'ne mogu si priuštiti' i tako dalje.

Šokiralo me gledati kako ljudi olako rasipaju snagu svoje podsvijesti, sanjaju o nekakvim sitnicama, robi široke potrošnje, dok su istovremeno mogli ovu veliku snagu iskoristiti za postizanje značajnog uspjeha u životu, čitavog bogatstva. Ali mnogi ljudi uporno daju prednost malim stvarima, odričući se većih. Umjesto da zarade milijun, sanjaju o novčićima. A u isto vrijeme non-stop

zavide bogatima, u suštini ne radeći ništa za postizanje sličnog uspjeha u vlastitom životu. Zato im je sudbina u siromaštvu. A zašto? Zato što su ljudi u svojoj suštini sitničari.

Zbog toga je društvo podijeljeno na klase, na bogate i siromašne. Ljudi se udružuju s onima koji su poput njih, koji mislite poput njih, dakle koji žive u okruženju određenom granicama njihova razmišljanja. Međutim, ako se siromaha smjesti u okruženje bogatih ljudi, s vremenom će razmišljati kao bogati. Tako će u konačnici promijeniti svoj mentalitet i početi zarađivati vlastiti kapital. Usput, to je i dokazano mnogim eksperimentima. Odnosno, sve leži u načinu i opsegu razmišljanja čovjeka.“

„Kako se može prebaciti na mentalitet bogataša ako, na primjer, elitno okruženje nije dostupno tog trenutka? Postoje li neki drugi načini?“, upita Viktor.

„Nesumnjivo da postoje. Sve je u vašim rukama“, odgovori Ariman. „Napokon, gorespomenuta metoda jest umjetna. Ali postoji prirodni način da postanete bogati. Zahvaljujući njemu su mnogi od onih koji sada predstavljaju grupu moćnika stigli do vrha svjetskog Olimpa. Da biste njega dostigli, morate započeti s najosnovnijom stvari: vjerovati u sebe i svoje sposobnosti. Vjerujte bez sumnje - i sve što poželite ostvarit će se. Čim naučite koristiti snagu svoje podsvijest na pravilan način, sreća, zdravlje, bogatstvo i moć doći će k vama sami. Za sada trebate shvatiti, zaviriti u dubinu i istražiti načine korištenja snaga svoje podsvijesti. Ne trošite nijedan trenutak, nemojte odlagati za kasnije, nego se dobro pobrinite, ovdje i sada, da se oslobodite od ugnjetavanja siromaštva, potreba i razočaranja, zauvijek.

Najuspješnija metoda je u djelotvornoj formulaciji molitve koju ću vam reći malo kasnije. Ključ njene snage leži u vjeri. Što je uopće vjera u zakonu života? To je jasno formulirana misao koju podržavate u svojoj podsvijesti tijekom određenoga vremenskog razdoblja, dok se ne ostvari. Vi jednostavno ne poznajete sebe i svoje mogućnosti. Duboki slojevi vaše podsvijesti ne skrivaju samo beskonačnu snagu, već i široku paletu vaših mogućnosti i sposobnosti. Oni pohranjuju čitavu informacijsku bazu svih vrsta ideja. U stvari, vi ste genij, ali to ne znate. Čim naučite slušati i

kontrolirati svoju podsvijest, moći ćete steći financijsku neovisnost, postati gospodar vlastite sudbine i živjeti sretno u sigurnosti i obilju.“

„Može li se to stvarno postići samo upotrebom snage podsvijesti?“, Ruslan je sumnjao.

„Da, može se. Svjedočio sam ovom što vam govorim. Vidio sam kako ljudi koriste snagu svoje podsvijesti da bi se izdigli od samog dna do vrha. Vidio sam kako ljudi koriste snagu svoje podsvijesti da postanu zdravi i bogati. Jednostavno su potrgali okove koji su ih sputavali. Zahvaljujući vjerovanju, njihova podsvijest ih je izvela iz ropstva materijalnih, svakodnevnih i fizičkih problema.“

„Dakle, podsvijest je nešto poput poluge?“, Kostja je zaključio poslovnim tonom.

„Ne. Podsvijest je uporišna točka. A vjera je poluga koja može preokrenuti cijeli svijet. Nema slučajnosti u ovom životu, ekipo. Sve što se događa u vašem životu je proizvod vaše podsvijesti i rezultat vaših nekontroliranih misli. Zato vas ljulja s desne strane na lijevu kao čamac na valovima. U stvarnosti, društvo, vi ste producenti i režiseri cijeloga svog života. Izdali ste naredbu svojoj podsvijesti - ona ju je izvršila. Ali imate beskonačne mogućnosti stvaranja sjajnih, spektakularnih filmskih priča koje zovete životom. Podsvijest je, recimo, vaš zlatni fond u švicarskoj banci, na kojem imate novac pomoću kojega si možete priuštiti sve. Ali obični ljudi se ponašaju poput budala. Ne da nisu svjesni tog računa, nego ne znaju ni za taj švicarski novac. Razlog je što ih nitko o tome nije obavijestio. Tako žive svoju jednoličnu svakodnevnu rutinu, snimaju jeftine priče nasred jeftine prosjačke scenografije, paze na svaku paru, nesvjesni svojih stvarnih sposobnosti. Dakle, nemojte biti takve budale! Iskoristite to bogatstvo i živite na visokoj nozi. Vas život je jedan i jedini!“

Ariman je učinio značajnu stanku, kao da želi da ekipa razmisli i pokuša shvatiti ono što je rekao.

Iznenada, Volođa reče basom:

„Da, život je tako kratak. Trudiš ga se dobro iskoristiti, ostvariti se duhovno, ali onda znaš što slijedi. Životne okolnosti doguraju te do zida...“

„Zapamtite, upravo je vaša misao početni uzrok stvaranja vaših životnih okolnosti“, rekao je Ariman podučavajućim tonom. „Upravo vaša misao vodi do otvaranja duše. Obrazovanim ljudima je danas poznato da duša kao takva obavlja različite funkcije i stoga predstavlja dvije potpuno različite sfere sa svojim vlastitim posebnim osobinama i snagama. Postoji niz znanstvenih definicija za njih: površno 'ja' i dublje 'ja', objektivno i subjektivno razmišljanje, svijest i podsvijest. Ali kako biste lakše shvatili stvari, zaustavimo se na pojmovima svijesti i podsvijesti, koji su vam razumljiviji.“

Dakle, duša je određena jedinstvenim sklopom interakcije između svijesti i podsvijesti. Na Istoku postoji razlika između malog 'ja' i velikog 'Ja'. Mali 'ja' je naš um. Veliko 'Ja' je podsvijest. Odat ću vam veliku tajnu, škvadro. Zapravo je veliko 'Ja' naša svijest, to je ono što osjećamo, jer to je scenarist, redatelj našeg života. To smo mi. A malo 'ja' je ono što ne osjećamo i u dubini je podsvijesti. To je izvršitelj. Koji god mu program stavili, izvršit će ga.“

Volođa, koji se u to vrijeme pridružio ekipi, slegnuo je ramenima i sumnjičavo rekao:

„Zar je tako?“

Ariman se nacerio.

„Ljudi, imao sam priliku temeljito proučiti sve što ima veze s duhovnim razvojem čovjeka, kako na Istoku, tako i na Zapadu, od prapovijesti do modernog vremena. Imao sam priliku pregledati povijesne dokumente koji nisu dostupni svima. Zato znam što govorim. Vjerujte mi, ono što je rašireno među masama nije uvijek istina, daleko od toga. Jer za elitu čovječanstva, koja plaća stvaranje svih tih mitova, mase su robovi. Ako stvarne povijesne činjenice budu otkrivene ljudima, npr. makar o životu i učenju Isusa, Bude i tako dalje, velika moć onih koji te činjenice čuvaju u tajnosti, mogla bi nestati.“

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Otkrivenje Arimana"*

„Pa, ne znam“, opet je Volođa rekao basom.

Ali Ariman je, ne obazirući se na njegove sumnje, nastavio govoriti:

„Da bismo naučili kako upravljati podsviješću, potrebna je vjera. Vjera je iznad svega. Ali sama vjera nije dovoljna za postizanje ciljeva. Također morate imati strogu unutarnju disciplinu misli. Trebate biti idealan menadžer samog sebe. To je kao vođenje poduzeća. Ako menadžer ne zahtijeva, neće ni podređeni žuriti izvršavati njegove naredbe. Umjesto toga, djelovat će aljkavo, 'možda učinim možda ne'. S takvim podređenim proizvodnja će s vremenom propasti, a poduzeće će bankrotirati. Međutim, ako je upravitelj strog i zahtjevan, nijedan podređeni neće se usuditi ne poslušati ga i učinkovito će izvršavati sve postavljene zadatke. Kao rezultat će cijelo poduzeće imati koristi. Isto je ovdje. Vaše veliko 'Ja', tj. vaša svijest, mora davati zapovijedi malom 'ja', tj. podsvijesti, strogo određene naredbe - i stvari će funkcionirati. Ako to ne učinite, totalno će vas izmučiti strahovi i sumnje. Stoga u vašem umu neće biti reda. I postat ćete gubitnici, loši menadžeri, koji pošteno isplaćuju plaće svojim podređenima za gotovo nikakav rad, dakle i svjesno osuđuju svoje poduzeće na bankrot. Mnogo, ako ne i sve, ovisi o nadređenima. Dani su vam dobri zaposlenici. Vaša podsvijest, kao disciplinirano osoblje, reagira na svaku vašu želju, na raspoloženje svoga nadređenog prilično žarko. Iskoristite to. Ne ustručavajte se strogo im naređivati što da rade. Tek tada vaše će se poduzeće obogatiti, postat će konkurentno, a to će učiniti da vas drugi tretiraju s poštovanjem. Drugim riječima, vaše unutarnje zapovijedi će u biti izmijeniti okolinu vašega postojanja: umjesto siromaštva dobit ćete obilje; umjesto bolesnog tijela - zdravo; umjesto svojih praznovjerja i strahova - mudrost i smirenost; umjesto neuspjeha - uspjeh. Izaći ćete kao pobjednici u svakom pogledu - materijalnom, duhovnom i intelektualnom.

Jer mali 'ja' je poput mornara u strojarnici, zahvaljujući njemu se kreće čitava podmornica. On ne vidi i ne zna kuda podmornica ide. On jednostavno sluša zapovijedi koje mu izdaje kapetan. I cijela posada, usput, izvršava kapetanove zapovijedi, zbog čega plovilo putuje u željenom smjeru, zahvaljujući kapetanovu sposobnom upravljanju i, kao rezultat, usklađenom radu cijelog tima.“

„To je možda tako“, reče Stas. „Ali što ako dam pogrešnu zapovijed? Ili se pojavi neka nepremostiva prepreka?“

„Nikada si ne dopuštajte stav da je neka prepreka nepremostiva. Za svaku situaciju postoji izlaz. Nema bezizlaznosti za vašu podsvijest. Ona ima mnoštvo dosjetki. Sve što trebate učiniti je opaziti njezino optimalno rješenje u stvarnosti koja vas okružuje. Sjećate li se kako je s budistima? Jedna od metoda u njihovoj filozofiji je sjećanje. Sjajna metoda. Dakle, primijenite je na svoj slučaj, za postizanje bogatstva i uspjeha.“

„Kakva je to metoda sjećanja?“, Andrej je požurio pitati Arimana.

„Budisti ne nastoje riješiti složene probleme sredstvima logičkog rasuđivanja svih mogućih načina unutar svoje svijesti. Oni jednostavno čine da njihova podsvijest radi prisjećajući se te odluke, kao da je ona već donesena. Kao rezultat takva oslobađanja uma, pozitivnoga, smirenog razmišljanja, događa se da strah i osjećaj beznađa nestanu i bez prepreka-sumnji vaša podsvijest isporučuje u svakom pogledu jedinu ispravnu odluku.“

„Drugim riječima, aktivira se ono što zovemo intuicijom?“, Andrej je precizirao.

„Da. Samo ne ometajte rad svoje podsvijesti, ne dajte joj oprečne zapovijedi u obliku sumnji glede povoljnog ishoda ove odluke. Ne dopuštajte joj stavove poput 'ne mogu', 'neću uspjeti', 'žrtva sam prijekare' i tako dalje. Što više straha prikazete, više će ih se ostvariti. To je zato što vaši stavovi i sumnje u podsvijest podrazumijevaju još jedan zadatak koji treba ispuniti. Time gradite Kineski zid pred sobom, također u sebi gajite negativne komplekse, koji zauzvrat stvaraju sve uvjete za živčani slom i razvoj raznih kroničnih bolesti. Sumnje su para koja nakratko izlazi, ali onda nestaje. Stoga ne dopuštajte ključanje, kako biste izbjegli oblake pare i spriječili dragocjenu vodu, što je znanje, da ispari. Kontrolirajte svoje misli.

Zapamtite, uvijek postoje varijante rješenja i ima ih dosta. Samo se opustite i dajte svojoj podsvijesti zapovijed za pronalaženje optimalne varijante rješenja. I budite sigurni, rješenje će se naći. Što se tiče vas, dajte sve od sebe da se opustite i zaboravite na ovaj problem. Uživajte u svom životu u potpunosti! Ali, ne usuđujte se zalijetati, sumnjati u snagu svoje podsvijesti, u protivnom ćete se

vrtnjeti ukруг. Umjesto toga izdajte naredbu: 'učinit ću', 'mogu si to priuštiti', 'ja sam pobjednik', 'jak sam'. Dakle, samo potvrdno, samo pozitivno za vas. Rješenje će se pojaviti uskoro, a istovremeno ćete sačuvati zdravlje i živce.

I pripazite na preciznost svoga postavljanja. Na primjer, ako želite kupiti firmu, umjesto da kažete 'ova firma će biti moja', recite 'ova firma je već moja'. I bit će tako. Zapravo, formula vaše molitve ostvaruje se u djelo.“

„A što činiti ako te svo vrijeme izjedaju sumnje? Što se može učiniti da se istrijebe sumnje u sebe, kako ne bi ometale podsvijest?“, upita Ruslan.

„Ako se pojave sumnje, pojačajte naredbe svojoj podsvijesti. Ustrajno ponavljajte ove formule dok ih ne ugradite u svoju svijest. Na primjer, formulacija: 'Nemam straha, niti sumnje, jer ja sam Gospodar i sve moje misli podvrgavaju se mojoj zapovijedi. Sve sumnje nestaju. Zapovijedam svojim mislima da budu mirne i da mi se podčine'. Pritom možete asocijativno zamišljati kako se pod utjecajem vaših moćnih naredbi smiruju valovi u oceanu, koji je vaša svijest, i nastaje savršena mirnoća snagom vaše moćne naredbe. Usput, sve te formule trebaju biti izrečene sa 100%-tnim samopouzdanjem, kao da ukidaju pristup panici, očaju i svim negativnim osjećajima. Odeš na spavanje s takvim mislima, probudiš se s njima, živiš s njima cijeli dan.

Trebate biti poput ogromnoga psa čuvara, sa snagom i samopouzdanjem, koji rastjeruje sve negativno, da biste zaštitili svoju kuću - podsvijest - od štetnih dojmova. Ona ima snagu i moć odabira, koga pustiti u kuću, koga ne. Dakle, ako je izbor vaš, odabirite samo pozitivne stvari, sreću, napredak, uspjeh i bogatstvo. Kontrolirajte što mislite. Ne smije biti bezobličnosti u vašim mislima. Sve vaše želje trebaju biti izražene glasno i jasno, a pri njihovu postizanju morate biti nepokolebljivi.“

„Pa, može biti“, ozbiljno je izgovorio Ženja. „Ali još uvijek je teško vjerovati da je moja podsvijest u stanju postići takve ciljeve. Ako je toliko snažna, zašto se nije nekako pokazala, barem u onim problemima gdje bih stvarno želio imati pozitivan ishod?“

„To je zato što je nisi pokrenuo; nisi koristio snagu svoje vjere. Nemaš čak ni puno razumijevanje što je podsvijest. Podsvijest kontrolira tako složenu strukturu žive materije kakva je vaš organizam. Ona kontrolira sve njegove fizičke funkcije, emocije i njegovo stanje; brine o njegovoj sigurnosti. Zar stvarno misliš da se podsvijest neće moći nositi s problemima koji su dječja igra u usporedbi s ogromnom kontrolom koju vrši nad tvojim tijelom? Ne možeš ni zamisliti stvarni opseg njegova posla. Održavati život u tvom tijelu je kao održavanje života milijuna galaksija!

„Podsvijest uvijek pazi na interese svoga Gospodara. Stalno je budna. Umor nije njena karakteristika. Ona ne samo da kontrolira složene unutarnje procese koji se odvijaju u vašem tijelu, također pažljivo bilježi puni protok vanjskih informacija. Na primjer, želite li dokaze o snazi vaše podsvijesti?“

Naša ekipa zdušno je pristala. Ariman je zastao. Nakon njega, cijela naša četa je zastala i nagužvala se u gusti krug oko njega. Samo su Sensei i Nikolaj Andrejevič, uvučeni u svoj razgovor, hodali malo iza skupine.

„Onda zatvorite oči i koncentrirajte se upravo sada“, Ariman je predložio. „Dajte sebi jasnu mentalnu zapovijed da se sutra sjetite čitavoga našeg razgovora, do najsitnijih detalja“. Odlučila sam sebi dati naređenje samo za nasmijati se, jer sam bila sigurna da se neću moći sjetiti svega do najsitnijih detalja.

„Pripremite se, dajte svjesni impuls da će sutra, čim se probudite i otvorite oči, vaša svijest prizvati u sjećanje cijeli moj govor, do najsitnijih detalja, sve što ste dosad čuli i što ćete danas čuti od mene. Jasno ćete zapamtiti svaku riječ. Štoviše, sjetit ćete se mojih riječi ne samo sutra, već i svaki put kad u svojim životima naiđete na stvari koje sam vam otkrio.“

Ariman je značajno pucnuo prstima. Pucnuo je prilično glasno i jasno. Bilo je tako iznenadno da sam se trgnula i u strahu raskolačila oči. Osjetila sam neki neugodan opor okus u ustima, kao da sam uzela zalogaj od pola limuna odjednom. To je uzrokovalo obilno lučenje slina. Sudeći po iskrivljenim licima ostatka ekipe, izgleda da nisam samo ja doživjela takve senzacije.

„Dakle, jeste li izdali naredbu?“, upita Ariman sa osmijehom. Intonacija njegova glasa omekšala je.

„Fuj!“, pljunuo je Voloda iznenađen takvom neočekivanom okusnom senzacijom. „Šta je ovo? Kao da sam pojeo limun.“

„Isti problemi sa mnom“, izgovorio je Viktor.

„Oh, zaboravio sam spomenuti“, Ariman se ispravio. „Ovaj učinak je popraćen takvim kao da ste pojeli krišku limuna.“

„Da, krišku limuna!“, Kostja reče sarkastično, pljucajući obilato u stranu, zajedno s Andrejem.

„Sada budite sigurni da će se sutra ujutro, čim se probudite, moje riječi uliti u vaše misli kao potok“, reče Ariman zadovoljno.

Ženja je izražajno pljunuo u pijesak i rekao nasmiješen:

„Vidjet ćemo, vidjet ćemo taj potok. Iako će se vjerojatno samo nekoliko kapi provući kroz moje nasipe i brane.“

Ariman se nasmiješio i pogledao ga u oči govoreći:

„Dobro je da imaš nasipe i brane. Jer znanje je poput vode. Gdje je voda, tu su i brane. Ali kad ima previše vode, brane bivaju probijane. Riječi koje sam izrekao bit će poput proljetne poplave koja će provaliti kroz sve vaše nasipe i brane te brzo utjecati u vaše misli, poput bujice, odnoseći sa sobom sve prepreke na putu, čitav sutrašnji dan.“

„Ajde!“, odjeknu Ženja, čuvši takav sofisticirani filozofski govor Arimana. „Uši mi otpadoše od ovakve blagoljivosti.“

Društvo se nasmijalo. Tada je Sensei, koji je prišao skupa s Nikolajem Andrejevičem, prijateljski stavio ruku na Ženjino rame i rekao:

„Kada bundeva dozrije, lišće otpadne. Te riječi sadrže pun smisao života, kako je rekao veliki majstor i kineski mislilac iz 17. stoljeća, Chen Jiru.“

Sensei je skrenuo pogled prema Arimanu te se njih dvojica veselo nasmijaše, izazvavši malu zbunjenost među našim nasmiješenim društvom. Samo je začuđeni Ženja rekao:

„Nisam skonto.“

A onda se banda opet odvalila smijati i krenula za Arimanom. Kad je Stas prolazio pored Ženjke, potapšao ga je po glavi i rekao:

„Sve je u redu. Skužit ćeš kada bundeva sazri!“

Kad se društvance malo smirilo po pitanju šala, Kostja je upitao Arimana trudeći se shvatiti ključne točke prekinutog razgovora:

„Drugim riječima, grubo rečeno, moramo sami sebe uvjeriti da će se naša želja ostvariti bez obzira na sve, je li tako?“

„Točno. Vaša svijest odabire želju, dok podsvijest provodi sve u što vjerujete. Podsvijest nije u stanju logički razmišljati, što dokazuju brojni psihološki eksperimenti, uključujući hipnotičko iskustvo. U hipnotičkom stanju čovjekova se osobnost mijenja na način na koji želi svijest hipnotičara. Zato što se podsvijest pouzda u sve što joj se prešutno sugerira. Što je uopće sugestija? Ona je katalizator neizmjerne snage koju morate naučiti kontrolirati i njome upravljati. Čovjek koji je savladao sugestiju otvara si put do vođenja svega, uključujući biznis.

Sugestija je svrhovit mentalni utjecaj i buđenje određenih predodžbi, koje se prihvaćaju i izvršavaju kao stvarne. Da biste odagnali sve strahove, morate neprekidno prakticirati autosugestiju, odnosno vršiti utjecaj na svoju podsvijest ciljanim mislima. Dodatno morate jasno formulirati svoju mentalnu zapovijed. Ne kao 'dat ću najbolje od sebe' ili 'dat ću sav svoj novac da uspijem'. Jer kasnije ćete zapravo dobiti što ste željeli, ali kao što ste obećali, izgubit ćete sve najbolje od sebe ili ćete dati sav svoj novac, kao što ste nerazumno pristali izraziti svojim naložima. Vidite, podsvijest ne razumije viceve i izreke. Ona djeluje točno prema obrascu misli koji ste joj postavili.

Tehnika sugestije je vrlo jednostavna. U osnovi je slična meditaciji i molitvi. Razlika je u tome što ne sjedite bezumno gubeći

vrijeme, radeći bog-te-pita što i pokušavajući postići bog-te-pita što. Umjesto toga, jasno si definirate ciljeve i zadatke. Da biste uklonili sumnje i strahove, kao što sam već rekao, svoju svijest morate dovesti u stanje opuštenosti i mirnoće. U principu, fizičko opuštanje umiruje dušu i čini je mnogo prijemčivijom za sugestije. U ovom stanju ponavljajte svoju odluku, svoju zapovijed uporno. Na primjer, ako se tiče zdravlja, recite: 'Zdrav sam. Ispunjen sam srećom, smirenošću, samopouzdanjem'. Ako se tiče biznisa, tvrdite: 'Ja sam bogat. Imam puno novca. Ja sam gospodar situacije. Ispunjen sam smirenošću, lucidnošću, samopouzdanjem. Bit će kako ja kažem'. Ako se tiče privatnih stvari, trebali biste reći: 'Lijep sam i pametan. Izgledam sjajno. Moje je tijelo krasno. Gospodar sam vlastite sudbine. Bit će kako zapovijedam'. Te bi tvrdnje trebalo ponavljati polako, smireno, u nadahnutom raspoloženju, 5 do 10 puta zaredom. Takve molitvene meditacije radite najmanje tri puta dnevno: ujutro, po danu i navečer.

Reći ću još jednom, najprije morate naučiti koristiti autosugestiju. To će vam dobro doći ne samo da postanete jaka osobnost, nego i da ne budete marioneta u tuđim rukama te da izbjegnute sugestije sa strane. Recimo, knjigovođa vas je odlučio prevariti. A vjerujte mi, društvo, to se u poslovanju često događa. U svakom slučaju, imate knjigovođu koji je došao u priliku zavući vam ruku u džep smislivši način na koji bi vas mogao prevariti i obogatiti se. Dakle, priča vam priče i sugerira da će vam tvrtka ubrzo imati ozbiljnih problema te da morate poduzeti hitne mjere, učiniti ovo i ono. Bolje je potrošiti sada jer ćete moći izbjeći nepotrebne troškove, navodno. Ako ste slabi i lakovjerni, ovo će izvješće probuditi u vama strah i prihvatit ćete sugestiju zdravo za gotovo, dok će se vaš 'računokradica' u bliskoj budućnosti obogatiti. Ali ako ste snažni i samouvjereni, tada će svi pokušaji negativne sugestije s treće strane jednostavno propasti. Sve dok je u vama neustrašivost, povjerenje u vlastite snage omogućit će vam da situaciju razmotrite objektivno.

Snaga sugestije igrala je ključnu ulogu u sudbinama naroda u svim vremenima. Upotrebom snage sugestije možete postati svojim Gospodarom; štoviše, možete druge podrediti svojoj moći.

Reći ću vam, društvo, u povjerenju, da se takav trik prilično često koristi u poslovanju. Pobjeđuje onaj koji je bolji u sugestiji.

Nemojte se samo braniti od sugestija, nego ih aktivno koristite ako želite postati Gospodari, ne samo vlastite sudbine. Primjerice, svaka poslovna reklama temelji se na sugestiji, navodnoj potrebi čovjeka da kupi ovu ili onu stvar. Što vam je sugestija bila uspješnija, veća vam je financijska dobit, a time i dobrobit.

Sugestija se koristi u krivom informiranju konkurencije i u širenju sfera utjecaja. Na primjer, želite si prisvojiti lijepu uspješnu tvrtkicu. Da biste to učinili, umjetno joj stvorite neke poteškoće, unaprijed i u tajnosti. Tada njezinu menadžeru dođete kao dobar prijatelj i pričate s njim“. Na te se riječi Ariman nekako promijenio, kao da je doista ušao u nečiju sobu i izgovorio na dobronamjeran način: „Čuo sam da ste u ozbiljnoj nevolji?“, i promijenivši ton, dodao je poput spikera: „To će ga natjerati da se prisjeti svojih problema na poslu“. Zatim je sa simpatijom izgovorio: „Priča se da će vas uskoro progutati veća kompanija“. I kažete mu ime konkurentske kompanije. U ovom trenutku u svijesti tog menadžera, ako je slaba osobnost - a u većini slučajeva je tako - trenutno se uključuje mašta s predstojećim događajima, u kombinaciji s njegovim vlastitim strahovima i strepnjama. Onda ga 'udarite' još jednom: 'Promijenili ste se u licu, je li vam dobro?' Naravno, potonji će pokušati sakriti svoje unutarne osjećaje. Zatim jednostavno dodate: 'Došao sam vam kao poštenom i čestitom poslovnom čovjeku, jer ne mogu podnijeti takvu nepravdu. Došao sam vam pružiti ruku pomoći jer u ovoj situaciji, ako mene pitate, razumno je...', i iznesete svoj plan izgradnje 'zajedničkog' posla koji će ga zaštititi od zamišljene opasnosti. Sad možete biti sigurni da će vam klijent, nakon prave sugestije, sam u vaše ruke povjeriti sudbinu svoje tvrtke i zahvaliti vam na pomoći.“

Dečki su se zadovoljno nasmiješili, kao da su se, zahvaljujući Arimanovoj izvrsnoj glumi, doista stavili u kožu pametnoga čvrstog preuzimatelja tvrtke.

„Ovdje se snaga sugestije primjenjuje u ovisnosti o temperamentu osobe kojoj ste došli“, Ariman ih je nastavio osposobljavati za 'prave poslovne ljude'.

„Što ako se ta tvrtka čvrsto drži na tržištu?“, Viktor lukavo upita.

Ariman se nacerio i rekao:

„Čak i najstariji vagon može se prevrnuti ako mu se vješto namjesti prepreka. Mnogo ovisi o tome koliko ste sigurni u sebe. Jer ako naiđete na poslovnoga 'morskog psa', nitko ne zna tko će koga pojesti. Stoga je vrijedno napomenuti da između dva 'morska psa' pobjeđuje onaj koji ima veće samopouzdanje i veću snagu sugestije.“

Naizgled, kako bi podvukao crtu na svoju briljantnu glumačku tehniku, Ariman je izjavio:

„Kao što vidite, ekipo, morate sami graditi svoj život. Zapamtite, nitko na ovom svijetu ništa ne radi zabadava i ne daje novac tek tako. Sve je u vašim rukama. Ovaj je svijet puno jednostavniji nego što se čini, znate. Ove biblijske tvrdnje čuli ste više puta: 'Vjeruj i bit ćeš nagrađen', 'Kučaj i bit će ti otvoreno'. Usudite se! Jer ovaj svijet je prilagođen vama, a sve u njemu je vaše! Zato ga iskoristite, ne propustite svoju priliku i mogućnost. Glupo je patiti i cviliti cijelo vrijeme kako stvari idu tako loše, a na taj način se još i dovesti u paklene uvjete života vlastitim mislima. Što ćete time dobiti? Mnogi ljudi na ovom svijetu sebe smatraju gotovo mučenicima. Besramno i neutemeljeno se nadaju da će ih netko tamo gore nagraditi. Sanjaju zablude kao, dobro, ovdje mi je loše, ali tamo negdje ću biti sretan. Dopustite mi da vam postavim pitanje: gdje je to 'tamo'? A što je s ovim ovdje? Ljudi ne znaju što žele. Samo epiteti 'kasnije' i 'jednog dana'. A kažem vam, ovo su slogani slabića, slabovoljnih duša nesigurnih u sebe. Njihova je sudbina siromaštvo i ropstvo! Jer čovjekov život rezultat je njegovih prevladavajućih misli. Ako je čovjek jak, ako je pun samopouzdanja, može uzeti sve, ovdje i sada. Sam će sebi stvoriti raj na zemlji. Jer onaj koji je upoznao raj na zemlji, živjet će vječno u njemu!“

*Fragment crteža Anastasije Novih
"Otkrivenje Arimana"*

Slušajući Arimana, iznenada smo se našli na području pansiona.

„Oh!“, usklikne Volođa osvrćući se oko sebe. U to vrijeme zaustavili smo se tik u blizini ljetnog kina. „Izgleda da smo već stigli.“

Naša se ekipa iznenađeno počela osvrutati oko sebe. Doista, razgovor je skratio put, kao da uopće nismo šetali, nego se trenutačno premjestili u prostoru. Čak me ni stopala nisu boljela, iako smo pješačili punih 5 kilometara. Činilo se da vrijeme uopće ne postoji. Svi su dečki to primijetili i opet se iznenadili tim fenomenom.

Mnogi su se ljudi već okupili u blizini kina. Stariji dečki su požurili kupiti karte. A naše je zbunjeno društvo ostalo po strani i okupilo se oko Arimana. Sensei i Nikolaj Andrejevič, koji su bili puno iza nas, također su prišli, stajali mirno nedaleko od nas i nastavili svoj razgovor.

Ostali smo zapanjeni razmišljajući o onome što smo upravo čuli od Arimana. Odjednom nam je pažnju privukao jedan čovjek. Sudeći po odjeći i teškom zlatnom lancu na vratu i prstenu, bilo je jasno da nije siromašan. Čovjek je ipak bio pomalo pripit, poput društva u kojem je bio. Žena koja je stajala u njegovoj blizini očito mu bijaše supruga i cijelo mu je vrijeme nešto gundala. Odjednom su pokrenuli žestoku raspravu. Kao rezultat toga, ovaj čovjek počeo se provlačiti do ulaza u kino kroz masu koja čeka predstavu. Snažno je gurao ljude i cijelo vrijeme se okretao prema svojoj ekipi, vičući da će sada svima dokazati da je taj Vitalij Jakovljevič šarlatan i skorojević, te je počeo prijetiti da će baciti tog „čudaka“ s pozornice, i ne samo baciti, već ga i „pretući da više ne može kenjati“.

Ljudi su postali ogorčeni takvim drskim ponašanje ovog buntovnika. Ali činilo se da pijani čovjek nije primjećivao nikoga osim svojih prijatelja. Što je bio bliže ulazu, to su mu izrazi i postupci postajali agresivniji. Slučajno se okrenuvši, primijetila sam da je Ariman nekako čudno pogledao Belijala. Potonji nije progovorio ni riječi i odjednom se utopio u ogorčenoj masi. I doslovno za nekoliko trenutaka dogodilo se nešto izvanredno.

Izgledalo je kao da je bijesni čovjek silovito udario u neku nevidljivu prepreku koja ga je odbacila poput gumene lopte. Čovjek je grčevito pao, zbog čega se cijela gomila u trenu smirila. Belijal je neprimjetno projurio kroz gomilu okupljenu oko čovjeka i, kao da se ništa nije dogodilo, zauzeo svoje prethodno mjesto iza Arimana, s tako zbunjenim izrazom lica, kao da je propustio najzanimljiviji dio. A kad su ljudi, zatečeni ovim incidentom, počeli mrmljati, bilo iz osude ili žaljenja, Belijal je čak i pokazao određenu zabrinutost zbog ovog slučaja, odmahnuo glavom i promrmljao nešto tužno i suosjećajno na kineskom.

Ljudi nisu dugo bili šokirani i zbunjeni. Uplašeno čovjekovo društvo požurilo je pružiti mu pomoć. Dovedi su tog pretilog muškarca do najbliže klupe, nedaleko od nas. Nikolaj Andrejevič nije mogao ostati ravnodušan kao liječnik. Popipao je puls muškarca i nakon što se uvjerio da čovjeku nije bila potrebna posebna pomoć, opet nam se pridružio. Pokretač ove nesreće počeo je polako dolaziti svijesti.

„Kako mu se to dogodilo?“, cmokćući usnama izustio je Ariman te zločesto gledao muškarca ispruženog na klupi.

„Pao je iz čista mira.“

„Pa, taj je 'mir' vrlo poznat“, nacerio se Sensei gledajući Belijala.

Kinez je primijetio njegov pogled, malo se pomaknuo iza Arimana, valjda da ne bude toliko uočljiv.

U međuvremenu, naš doktor nije obraćao pažnju na sve suptilne detalje ovog dijaloga te je rekao:

„Trebao bi manje piti.“

„U pravu ste“, podržao ga je Ariman namignuvši i razmijenivši pogled sa Sensejem. I tiho je dodao: „Trebao je držati jezik za zubima.“

Čovjek je pogledao ljude oko sebe mutnim pogledom i prikovao ga za svoje društvo. Tada se malo pridigao, uhvatio rukama za glavu i iznenađeno progovorio promuklo:

„Što se dogodilo?“

„Kako misliš 'što'?“, iznenadio se Ariman koji je stajao nedaleko od njega. I zastrašujućim glasom odgovori: „Susreo si se sa silom ekstrasensa! Jesi osjetio kakvu snažnu energiju posjeduje?“

Čovjek je izgledao zbunjeno i blijedo. Njegovo društvo očito također nije baš shvatilo što se dogodilo i, kao da potvrđuju Arimanove riječi, stajalo je šutljivo i snuždeno. Tijekom ove produžene stanke prišli su nam stariji momci s ulaznicama. Bacili su pogled na ovaj nijemi prizor i pozvali nas:

„Idemo brzo, inače ćemo zakasniti i sva će mjesta biti zauzeta!“

Belijal je zapanjeno raskolačio oči pogledavši prvo dečke, zatim Arimana koji, pak, nije bio zbunjen tom izjavom momaka. Očito Belijal nije baš razumio našu stvarnost: kako je moguće kupiti karte i bojati se da će vam netko zauzeti mjesta? Ali budući da je Ariman to prihvatio mirno i slijedio momke, Belijal je poslušno krenuo za njim ne dobivši odgovor na svoje neizgovoreno pitanje. Požurili smo do ulaza, kroz koji se provlačilo mnoštvo gledatelja koji nisu htjeli propustiti početak predstave. Dogodilo se da se većina naše skupine pobrinula da Ariman i Belijal, kao naši gosti, idu ispred. Lanac smo zatvorile Tatjana i ja. A tek iza nas su išli Nikolaj Andrejevič i Sensei. Ovim smo redosljedom zauzeli svoja sjedala.

Dok nisam imala što raditi, pogledala sam oko sebe. Sensei i Nikolaj Andrejevič nastavili su raspravljati o nečemu, tako tiho da sam čula samo neke djeliće rečenica. Usmjeravanjem ušiju na njih nisam ništa razumjela. Zato sam preusmjerila svoju pozornost, kao i Tatjana, na Arimana, koji je sjedio zajedno s Belijalom okružen momcima. Bila sam znatiželjna kako će Ariman reagirati na našu stvarnost, totalnu gužvanciju, stiskanje, tako neudobna sjedala dizajnirana za radničku klasu. Jer ako se uzme u obzir luksuz na koji je navikao, ne bi mu se trebalo osobito svidjeti. Ali na moje iznenađenje, Ariman se ponašao poput redovnog gosta. S oduševljenjem je ispričao još jednu od svojih šaljivih zgoda u Japanu i činilo se da nije ni obraćao pažnju na staromodnu klupu s izbljedjelim brojevima i ostruganom bojom na kojoj smo svi

sjedili. Isto se ne bi moglo reći o Belijalu koji je, sudeći po zbunjenom pogledu, sve to doživio kao noćnu moru.

Predstava je počela. Treba spomenuti da je repertoar donekle izmijenjen u usporedbi s našim prekjučerašnjim posjetom. Neka krupna punašna žena od pedeset godina prva je izašla na pozornicu. Počela je strastveno pričati o izvanrednim sposobnostima čarobnjaka, o njegovim nevjerojatnim mogućnostima. Ispostavilo se da je Vitalij Jakovljevič svojevremeno uspješno dijagnosticirao ozbiljne uređaje kao što su avion i svemirski brod. Zahvaljujući njima je često spašavao živote astronauta. Rekao je da postoje određeni dokumenti o ovim činjenicama, a čuva ih vlast. Donedavno je sve bilo u tajnosti. Ali danas je moguće o tome javno razgovarati. Čini se da Vitalij Jakovljevič posjeduje jedinstvenu silu koja može liječiti! A posebno je obratila pozornost na slučaj čudesnog ozdravljenja dječacića prekjučer, koji je povratio vid i progovorio nakon dugog razdoblja šutnje, prema viđenju svih ljudi odmah nakon izvedbe ovoga „čarobnjaka“. Rekla je da pred golemom silom Vitalija Jakovljeviča uzmiču i grozne bolesti, poput raka ili AIDS-a. Da ovaj „veliki mađioničar“ postavlja preciznu dijagnozu čak i na velikoj udaljenosti, gleda kroz vrijeme i prostor, može teleportirati predmete i ljude. U stanju je uskrsnuti iz mrtvih kao što je Isus uskrsnuo Lazara. Rekavši to, žena je naglasila da su mnogi slučajevi uskrsnuća bili službeno potvrđeni. Hvalila je Vitalija Jakovljeviča najšarenijim epitetima, usporedila ga sa samim Isusom Kristom i nazvala ga novim Mesijom, Spasiteljem, i uvjeravala gledatelje da živimo u vremenu jednoga od najboljih Božjih reinkarnacija. Ovim patetičnim tonom najavila je ulazak Vitalija Jakovljeviča.

Zagrijana ovim vatrenim govorom, publika ga je pozdravila klicanjem. Na scenu je stupio Vitalij Jakovljevič. Njegovim svježe obrijanim sjajnim licem vladala je pretjerana arogantnost. Uz oholo cerekanje bacio je oko sokolovo na šaroliku gomilu ljudi koja mu je bezrezervno pljeskala. Vitalij Jakovljevič se nekako ljubazno nasmiješio. Nakon što se dovoljno nauživao ovacija, smireno je mahnuo rukom, poput generalisimusa, te započeo svoj „veliki govor“. Ovaj put se nije htio naprezati i držati veliko predavanje o

„fluidnosti svemira“ i ograničio se na dvadeset minuta neprekidnog samoveličanja vlastitih dostignuća u području kojeg „nitko prije njega nije tako duboko istražio, sferu najviših poznavanja kozmičkih zakona“. Počevši uživati u objašnjavanju svojih vlastitih pobjeda ponosno je šetao pozornicom izbačenih prsa i bahatog pogleda. Tko bi pomislio da je prije pola godine ovaj čovjek koračao amo-tamo našom dvoranom pred našom grupom izgledavši poput propalnice, s prljavim žlicama koje su visjele na njegovu golom torzu i pričao nam priče?!

„Kad se energija kozmičke tekućine nakupila u meni, otvorile su mi se natprirodne moći. Ovo božansko svjetlo jednom u tisuću godina osvijetli samo odabrane. U prethodnim tisućama godina to su bili Buda, Isus Krist. A sad je ovo mesijansko svjetlo obasjalo mene... Primio sam neprocjenjiv dar, ne samo magnetizma, vidovitosti, već i čitanja misli, iscjeljivanja, uskrsnuća iz mrtvih, potpunog liječenja od smrtnih bolesti. Ja sam prvi na svijetu koji lijeći kroz sveprožimajući sveprisutni dvostruki tok tekućina, koji je primarni uzrok cjelokupne energije i informacijskog polja velikog Svemira. Moj božanski dar iscjeljuje tijelo, ljudsku auru i mijenja čovjekov život. Božanska Providnost me zaštitila, prosvijetlila i otvorila mi tajno znanje. Na njenoj osnovi razradio sam vlastitu metodu duhovnog razvoja, deset stepenica na stubištu savršenstva...“

Tada je Vitalij Jakovljevič započeo s bombastičnim nejasnim objašnjenjima prednosti njegova sustava koristeći se ne baš jasnim ezoteričkim pojmovima. I na kraju je izjavio:

„...Budući da ljudi poput mene, koji su uspjeli ujediniti smrtno tijelo s velikim duhom, duhom univerzalnog razuma, posjeduju Božju svemoć!“

Nakon njegova govora ljudi su ponovno divljački aplaudirali. Ostala sam iznenađena vidjevši da je čak i Ariman pljeskao, i naša ekipa zajedno s njim. Ostao mi je upitnik: jesu li to dečki učinili u šali ili su samo kopirali Arimana? Nakon uživanja u aplauzu Vitalij Jakovljevič naredio je da se na scenu donesu bakreni lavor s vodom, sapun i bijeli ručnik, koje je žena voditeljica smjesta stavila na stolac nasred pozornice. Vitalij Jakovljevič objasnio je publici da je

nužno da mu ruke uvijek budu čiste, jer je zahvaljujući sterilnosti sposoban jasnije opaziti ljudsku auru i izvršavati složene energetske operacije za koje je potrebna savršena energetska čistoća. Vitalij Jakovljevič svečano je prišao laboru s vodom i na izrazit način polako počeo prati ruke pod tihim promišljanjem znatizeljne publike. Ne znam zašto, ali ova previše odglumljena scena izazvala je u meni asocijaciju s povijesnim pranjem ruku Poncija Pilata nakon objave presude Kristu.

Nakon što je obrisao ruke ručnikom, počeo je pozivati na pozornicu sve one koji to žele, a red je stvoren pokraj stubišta koje vodi na pozornicu već prije nastupa. Prvi je bio nizak muškarac. Zbog svoje punašne figure i okrugloga izbačenog trbuha izgledao je poput lopte. Veći dio njegove okrugle glave bio je pokriven celom umjesto kose. Velike naočale koje su padale na ravni nos dopunjavale su mu izgled. Čovjek je dobio mikrofon i počeo se javno žaliti na svoj slab vid i trajnu glavobolju. Vitalij Jakovljevič je učinio umirujuću gestu, uzeo mikrofon i izjavio da će „zakrpati“ auru tog čovjeka, na kojoj je uočio rupe crne boje na području glave i očiju. Obećao mu je da će se kroz neko vrijeme njegovo zdravlje popraviti, jer prvo se izliječi duh, zakrpi se aura, a zatim i tijelo. „Veliki čarobnjak“ predao je mikrofon svojoj pomoćnici. Nakon što je zamolio čovjeka da zatvori oči, Vitalij Jakovljevič je počeo intenzivno mahati rukama iznad njega praveći prolaz različitim zračnim konfiguracijama.

Odjednom, kad je čarobnjak pametno i koncentrirano „zakrpao“ auru u predjelu muškarčevih očiju, pacijent se počeo lagano njihati naprijed-natrag, slijedeći njegovu ruku kao da je namagnetiziran. Amplituda njegova odstupanja se povećavala i ubrzo je postalo toliko neprirodno da je tijelo odstupalo pod kutom od gotovo četrdeset pet stupnjeva u odnosu na pod, kršeći tako sve zakone fizike. Publika je jednoglasno dahtala od iznenađenja. Vitalij Jakovljevič je začuo dahtanje publike, malo pognuo glavu te, vidjevši taj paradoks, izgledao iznenađen događajem, ne shvaćajući što se zapravo zbilo. I dalje njišući čovjeka, znatizeljno je zurio u njegovo tijelo, koje je izgledalo nepodložno zakonu gravitacije.

Bacila sam prikriveni pogled na Senseja. I primijetila da je Sensei gledao nekako čudno prema Arimanu. To je pobudilo moju

znatizelju pa sam također okrenula glavu u tom smjeru. Ariman bijaše više nego ozbiljan. Piljio je ravno u pozornicu. Njegovo lice izgledao je poput kamenog spomenika. Samo su mu se usne lagano pomicala, očito šapćući neke riječi. Osjećala sam se nekako nelagodno. Ipak, naša ekipa, zainteresirana za tekuće događaje, nije micala pogled s pozornice, iščekujući što će se sljedeće dogoditi. Slijedila sam njihov primjer.

Vitalij Jakovljevič je promijenio smjer i počeo njihati rukom iznad čovjekove glave gore-dolje. U ovom trenutku, pored svega, više od sto kilograma težak čovjek počeo se lako dizati i spuštati, poput gumene lopte bačene o pod. Isprva se samo nekako neprirodno podigao na prste, kao da u njemu nema težine. Prvi šokirani usklik došao je poput vala iz prvih redova. Ubrzo smo vidjeli i da je Vitalij Jakovljevič podigao ruke malo više nego što je to uobičajeno i na neki nejasan način odvuкао čovjeka na desetak centimetara od poda pozornice. Očigledno je zbog ovoga čarobnjaku bilo neugodno, budući da je sljedećeg trena podigao ruke više i čovjek je bio u zraku već dvadeset centimetara. Neki su gledatelji čak ustali sa svojih mjesta. Činilo mi se da u prvim trenucima Vitalij Jakovljevič, sudeći po njegovu licu i posramljenom pogledu, zbunjeno traži neke uređaje oko čovjeka. Držeći ruke u istom položaju počeo je nervozno petljati nogom po praznom prostoru između muškarčevih cipela i poda. Nogom je oprezno pipao po podu, kao u minskom polju. Očito je sav ovaj proces tako jasne manifestacije nadnaravnih sposobnosti njega šokirao ništa manje nego gledatelje. Ali za samo nekoliko trenutaka nije bilo traga njegovoj potpunoj zbunjenosti. Prisilio se na smiješak i okrenuo prema publici, pokušavajući grandiozno kimati glavom. Oduševljeni gledatelji pljeskali su. Inspiriran burnim ovacijama Vitalij Jakovljevič je još jednom izveo za publiku podizanje čovjeka u zrak i spuštanje. Očigledno ga je ovaj neriješeni trik počeo zabavljati ništa manje nego gledatelje. Napokon, dovoljno nahranivši samodopadnost, ponovno je spustio čovjeka na pozornicu i naredio mu da se probudi.

Činilo se da je ovaj debeljko doista duboko spavao, jer kad je otvorio oči počeo je treptati i stiskati oči gledajući prema svjetlu. Čovjek je odložio naočale, protrljao oči. Tada se učinilo da mu se

Fragment crteža Anastasije Novih "Ariman"

sjećanje napokon razbistrilo, jer je počeo dodirivati glavu i radosno vikati da je njegova glavobolja nestala i, što je najvažnije, njegov vid se potpuno oporavio. Obznanivši to publici, pritrčao je Vitaliju Jakovljeviču i počeo se zdušno rukovati s čarobnjakom iz zahvalnosti, te mu pokušao dohvatiti lice i obasuti ga poljupcima. Čarobnjak se odmaknuo od ovoga iznenadnog divljeg oduševljenja čovjeka. Publika je opet srčano zapljeskala. Lagano se savijajući i smiješeći se publici, Vitalij Jakovljevič je u međuvremenu pokušao gadjljivim pokretima izvući svoju ruku iz debelih ruku čovjeka i otarasiti se njegove ustrajne želje da poljupcima obaspe čarobnjaka, barem one dijelove do kojih bi uspio doći.

Pravovremena pomoć od ove prekomjerne zahvalnosti obožavatelja je došla od žene voditeljice. Prišla je muškarcu objašnjavajući mu nešto i istodobno ga pokušavajući maknuti od Vitalija Jakovljeviča. Ali čovjek očito nije htio pustiti ruku. Međutim, ispostavilo se da žena nije samo uporna, već i muškobanjasta. Vidjevši da je situacija potrajala i postala bezizlazna, upotrijebila je sigurnu taktiku. Izbacivši grudi, žena je svojim masivnim tijelom prekinula rukovanje muškaraca, poput atomskog ledolomca u plovidbi. Takva sila mogla bi srušiti čak i zidove tvrđave, ne samo ovu „loptu“. Nakon što je nemilosrdno pokidala lanac rukovanja, žene je odgurala čovjeka, usput mu rekavši nešto kroz lažni osmijeh. Punašni čovjek u strahu se odmaknuo nazad, a zatim se potpuno pomirio sa svojom sudbinom kad ga je muškobanjača prisilila da ode do stubišta pozornice, prekrivši svojim masivnim tijelom prolaz i sve moguće praznine do obožavanog idola.

Riješivši se nametljivog čovjeka, Vitalij Jakovljevič je s olakšanjem uzdahnuo i ponovno se počeo klanjati pred aplaudirajućom publikom. Zatim je otišao do bakrenog lavora i obredno oprao ruke. Ali ako su prvi put njegovi pokreti bili spori i za pokazivanje, sad ih je oprao s takvim gađenjem, kao da nisu dotakle intelektualca, nego nekog lupeža i stado svinja. Dugo je ruke trljao snježnobijelim ručnikom i nakon što ih je napokon očistio, ponovno se okrenuo prema gledateljima koji su ga čekali. Promrmljao je nešto nejasno o prethodnomu teškom iscjeljenju kao

izgovor i nastavio svoj govor o zbunjujuće-tečnim energijama, što je izazvalo aplauz publike, koja kao da ništa nije razumjela.

Plemenitom gestom ruke Vitalij Jakovljevič pozvao je sljedećeg pacijenta na pozornicu, čak ga ni ne pogledavši. Ali kad je vidio da mu se vrlo stara dama velikodušno nasmijala bezubim ustima, Vitalij Jakovljevič se očito prisjetio nezaboravnih pokušaja ljubljenja svoga prethodnog pacijenta kojeg je izliječio od patnji te je odlučno zamahnuo rukama. Žena voditeljica odmah joj je zapriječila put do pozornice i vikala gomili, gurajući staricu s leđa, da će čarobnjak sam odabrati svoga sljedećeg pacijenta radi demonstracije svojih sposobnosti. Ljudi u gomili počeli su gundati. A kako se ne bi srozao u očima publike, Vitalij Jakovljevič je brzo rekao u mikrofon da je njegova pomoć potrebna prije svega onima čija je aura u izrazito lošem stanju.

Sokolovim je okom pogledao svjetinu koja je stajala u blizini stubišta te upro prstom odabirući svoga sljedećeg pacijenta. Ispostavilo se da se radi o mladoj lijepoj djevojci, 18 godina, koja je stajala gotovo na kraju mnoštva. Kada se potrudila doći naprijed kroz gomilu do pozornice, Vitalij Jakovljevič se čak osjetio dostojanstveno, a prijateljski osmijeh pojavio se na njegovu licu. Izbacivši prsa i izdahnuvši, prišao je djevojci i zagrlio je na prijateljski način, stavivši ruku na njezino golo rame. I počeo je postavljati pitanja koja se ne tiču njene bolesti; pitao je za njezino ime i njezinu školu. Kad je općenito ispitivanje završeno, Vitalij Jakovljevič je napokon upitao što s njom nije u redu. Ispostavilo se da je djevojčica patila od nesаницe. Kao odgovor, Vitalij Jakovljevič se odjednom našalio okrenuvši se publici, da se to događa kad se mlade djevojke nemaju mogućnosti upoznati s uglednim iskusnim muškarcima koji bi im lako oživjeli usamljene dosadne večeri. Publika se nekako prilagodila raspoloženju Vitalija Jakovljeviča i nasmijala se kao da je ispričao vrlo smiješan vic.

Čarobnjak je djevojci uputio nekoliko komplimenata na račun njezina lijepog izgleda i dopustio sebi primijetiti da se zbog njegove mudrosti, iskustva i velike snage djevojka više ne treba brinuti o nesanicu. Gledao ju je svojim „iskusnim“ okom i obavijestio je o „strašnom stanju“ njezine aure te da je djevojka odbačena i izmučena. Rekao je da je vidio neke neobične energije u predjelu

njezinih dojki. Tada je naredio da zatvori oči i u potpunosti se prepusti njegovim čarobnim moćima. U međuvremenu je objasnio publici da će sada prikazati još jednu metodu svog rada.

Prvo joj je čarobnjak počeo prelaziti preko glave gotovo na isti način na koji je činio s onim čovjekom. Ali onda su mu ruke skliznule i milovale tijelo djevojke: glavu, lice, ruke, dojke, trbuh, noge. U međuvremenu ju je, klizeći rukom po tijelu, cijelo vrijeme drmao, kao da je pokušavao otjerati nešto nevidljivo i ljepljivo.

Završivši s djevojkom, Vitalij Jakovljevič izjavio je da joj se potrudio barem djelomičnom ukloniti negativnu energiju. Ali da bi se u potpunosti eliminiralo te gadne uroke, s njezinom aurom treba raditi dugo i učinkovito. Rekao je djevojci da dođe k njemu nakon predstave da se dogovore oko sljedećih seansi i oko detalja što treba učiniti. Isprativši mladu pacijenticu do stuba, čarobnjak je opet otišao oprati ruke čistom vodom koju je promijenila pomoćnica. Sada je Vitalij Jakovljevič ruke oprao s očiglednim zadovoljstvom.

Treba napomenuti da su tijekom ove scene s djevojkom gledatelji bili prilično bučni, posebno na stražnjim sjedalima. Naše se društvo glasno nasmijalo nečemu smiješnom što je ispričao Ariman. Nikolaj Andrejevič se napola okrenuo prema Senseju i razgovarao s njim o nečemu. Budući da nisam mogla čuti Sensejeve odgovore niti ono što je Ariman govorio, zbog smijeha ekipe, morala sam promatrati dosadu koja se događala na pozornici.

Kad je Vitalij Jakovljevič završio postupak pranja ruku i počeo tražiti sljedećeg pacijenta, žena od oko 40 godina krenula se očajnički probijati kroz masu do pozornice. Na ramenu joj je bio veliki tumor koji ju je jako izobličio. Bilo je zastrašujuće promatrati ovu neoplazmu čak i iz posljednjih redova. Stoga nije čudo što su se ljudi koji su stajali u redu izmaknuli i pustili je naprijed. Vitaliju Jakovljeviču nije preostalo ništa drugo nego na scenu pozvati ovu nesretnu ženu.

Došavši do čarobnjaka dugo se nije mogla smiriti te je jecala u suzama. Napokon se predstavila kao Ekaterina Dmitrievna i počela pričati o svom problemu. Rekla je da je posjetila mnoge liječnike, ali nitko joj nije mogao pomoći. Predložili su joj da se podvrgne skupoj operaciji, ali nitko joj nije mogao jamčiti uspješan

rezultat. Vitalij Jakovljevič joj je bio posljednja nada. Bila joj je to jedina prilika za rješavanje strašne bolesti, budući da nije imala dovoljno novca za operaciju. A kako je bila majka, nije imala pravo napustiti ovaj svijet. Jer imala je dvoje djece koje je podigla sama, bez ičije pomoći. Ali s druge strane, ne može podnijeti ovu bol, stalne strahove za budućnost svoje djece. Stoga je sve nade položila u čudesno iscjeljenje i „božanske sposobnosti“ Vitalija Jakovljeviča.

Priča ove ženi izazvala je neko suosjećanje i sažaljenje utišane publike. Čak je i Ariman prekinuo sa svojim šalama i počeo ozbiljno i pažljivo slušati priču o ovoj ženi. Čarobnjak je samo kimao glavom i na kraju tako dirljivog govora pacijentice izjavio da će učiniti sve da joj pomogne. Tada je Ekaterini Dmitrievnoj naredio da zatvori oči i rekao da će joj sada izvršiti operaciju na astralnom tijelu te ukloniti tumor. Kad je žena zatvorila oči, Vitalij Jakovljevič nije odmah započeo. Objasnio je publici da se mora koncentrirati i mobilizirati svoje kozmičke sile za stvaranje ogromne energije iz svojih ruku. Općenito, održao je svoj uobičajeni vrlo dugi pompozni govor o svojoj kozmičkoj svemoći i svemogućnosti u liječenju bilo kojih bolesti. A onda je u svečanoj tišini zatvorio oči na nekoliko sekundi. Publici je zastao dah.

U međuvremenu smo začuli vrlo lagani škljocaj. Pogledah u smjeru odakle je zvuk došao. Naši dečki, očarani tekućim događajima, čak su se nagnuli naprijed na svojim sjedalima. Za razliku od momaka, Ariman je šutke sjedio na klupi. Ruke su mu bile prekrížene na prsima. Izgledao je koncentriran na pozornicu, a usnama je prošaptao nešto nečujno. Zabrinuto sam pogledala prema pozornici. Iz nekog razloga nisam sumnjala da će se sada dogoditi nešto izvanredno.

Vitalij Jakovljevič se zaljuljao i polako zatvorio oči. Sudeći po načinu na koji je počeo prilaziti ženi, činilo se da je stvarno pao u trans. U međuvremenu sam osjetila da mi „lotosov cvijet“ u solarnom pleksusu počinje djelovati nekako čudno. Obično bi se „širio“ pronoseći svoju ugodnu toplinu po cijelom tijelu. Ali ovaj put se nekako suzio, skupio, kao da se laticama štiti od nečega strašnog. Intuitivno sam osjećala da se nešto dogodilo na pozornici, neka zastrašujuća, nevidljiva promjena. Nešto uznemirujuće,

neprimjetno, povećavalo se svake sekunde. Cijela dvorana se sledila. Svi kao da su se ukočili promatrajući pokrete čarobnjaka.

Vitalij Jakovljevič polako je prišao ženi i snažno ispružio ruke iznad nje, ali nekako neobično namjestivši prste. Zbog ovih radnji osjećala sam se prestrašeno. Počeo je prelaziti rukama preko ženinog ramena. Svaki pokret njegovih ruku izazvao bi cijeli val nejasnoga paničnog straha u mojim mislima. Pored moga neopisivog straha, primijetila sam da mi se tijelo protiv moje volje počelo lagano njihati za pokretima njegovih ruku. Nakon što sam se strašljivo osvrnula oko sebe bojeći se izazivanja podsmijeha, otkrih da se nisam samo ja pretvorila u takvo povodljivo klatno, nego i cijela publika, lagano se ljuljajući s jedne strane na drugu. Činilo se da je čak i zrak iznad ljudi postajao gušći, teži i viskozni, poput ljepljivog želea.

Kad je čarobnjak počeo stvarati neke nove, pored svojih uobičajenih pokreta „magijskih prolaza“, moje stanje paničnog straha postalo je još izraženije. Kako mi se činilo, zrak oko ženskog ramena počeo se brzo stezati. A u jednom trenutku je neočekivano ruka čarobnjaka, poput zmije, brzo ušla u rame, točno u tumor. Čak sam se malo trznula od straha. Rumena krv štrcala je iz ramena žene. Čuli smo oštri klik koji podsjeća na strujno pražnjenje. I već sljedećeg trenutka prsti čarobnjaka polako su počeli ulaziti u njenu kožu, sve dublje prodirući u meso. Obuhvativši tumor, privukao ga je sebi. Koža žene se rastegnula kao da je tanka opna, a u savršenoj tišini čuli smo gnjecajuće zvuke kidanja mesa. Krv je potekla jače i počela se spuštati do svijetle bluze, šireći se kao intenzivna crvena mrlja. Čarobnjak je vukao jače i počeo polako vaditi cijeli komad živog krvavog mesa iz ramena žene. Tumor nije dao lako otrgnuti svoje čvrste pipke iz ljudskog mesa, koji su bili poput krvožednih tamnih pijavica zalijepljene za tijelo jadne žene. Ali čarobnjakova ruka bila je nemilosrdna. Meso rastegnuto poput gume počelo se kidati uz tipične zvukove, brzo se odvajajući od ramena. I za nekoliko trenutaka opasna je izraslina potpuno napustila svoju jazbinu, ostavljajući za sobom krvavi nered na ramenu. Publika je izustila uobičajeni vrisak straha i iznenađenja.

Držeći u rukama ovaj komad mesa koji krvari i kapa po podu, čarobnjak ga je opet pokazao skamenjenoj publici. Nekoliko ljudi koji su stajali blizu pozornice izgubili su svijest, srušili se uz glasan zvuk. Ljudi koji su stajali nedaleko prvo su se bojažljivo odmakli u stranu, a onda se uskomešali. Ne obraćajući pažnju na ove incidente, čarobnjak je došao do latora s vodom i stavio tumor unutra. Zatim je oprao svoje krvave ruke u istoj vodi i počeo ih sušiti bijelim ručnikom, ostavljajući crvene tragove. Publika je još uvijek bila šokirana prizorom i s napetom pozornošću pratila sve njegove pokrete. Brišući ruke, čarobnjak je poluuspavanim hodom prišao ženi i počeo joj temeljito brisati rame. Publika je bila jednostavno zbunjena, a ja sam se prenerazila nakon što je maknuo ruku s ramena, jer se umjesto krvavog kaosa tamo našla sasvim normalna zdrava koža! Nije bilo traga prethodnom tumoru. Publika je jednostavno uzdahnula od iznenađenja i nakon nekoliko trenutaka žestoko zapljeskala.

Pacijentica, koja se gotovo nije mrdnula tijekom cijele seanse, odjednom je došla k sebi. Prvo je prestrašeno gledala svoju bluzu s krvavim mrljama, a zatim rame, i bijaše jasno da nije vjerovala svojim očima. Jer nije imala ni rane ni ožiljka na koži. Činilo se da tijekom nastupa zaista nije ništa osjetila, jer kad je jednom dotaknula bolno mjesto, potpuno se zbunila. U međuvremenu je Vitalij Jakovljevič također došao k sebi. Ugledao je ručnik s krvavim mrljama u rukama i uplašeno ga odbacio, kao da je predmet zločina, i luđački skočio u stranu. Tada je u nijemom zaprepaštenju zagledao svoje ruke s još svježom krvlju na njima. I tek nakon toga pogledao je ženu koja je stajala ispred njega. Nesumnjivo ga je snažno potreslo ono što je vidio. Ne vjerujući svojim očima oprezno je prišao ženi i dodirnuo joj glatku kožu gdje je donedavno bio ružni tumor. Žena je već shvatila što se upravo dogodilo, divljački je kriknula od radosti i pojurila Vitaliju Jakovljeviču, zagrlila tako snažno da se ovaj uplašio i počeo gušiti te se pokušao riješiti „okova“. Pustivši ga je, otrčala do ruba pozornice i počela plakati, skakati, vikati od radosti, pokazivati svoje zdravo rame šokiranoj publici.

Započeo je veliki metež. Publika je jednostavno eksplodirala. Mnogi ljudi su pljeskali, mnogi su vikali „bravo“, neki su plakali od

radosti, neki su vikali „ovo je novi mesija“. Ljudi iz reda pojurili su na pozornicu grubo odgurnuvši asistenticu koja je zanimala od onoga što je vidjela. Neki od njih su se nespretno klanjali pred čarobnjakom, neki su puzali na sve četiri i jecajući pokušavali barem mu dodirnuti odjeću. Vitalij Jakovljevič, koji nije upravo došao k sebi, ugledavši mnoštvo kako hrli k njemu i više na razne načine, ustrašeno je lice pokrio rukama, kao da se štiti od udaraca. Ali kad je shvatio da mu se ljudi bacaju pod noge slaveći ga u suzama, glupo se nasmiješio i počeo se lagano klanjati vičućoj publici. Očito se pokušavao u potpunosti pribitati i shvatiti što se ovdje dogodilo. Ali bio je zbunjen samo na vrlo kratko vrijeme. Nakon što je shvatio da ga je publika proglasila „supermesijom“, izbacio je prsa i naklonio se s mnogo više entuzijazma, razmetljivo pruživši ruku ljudima koji su klečali pred njim. Ljubili su mu odjeću, ruke, neki od njih su se prekrizili i naklonili se vičući da je sam Isus ispred njih. Sudeći po samozadovoljnom smješku Vitalija Jakovljeviča, ova nova slika koju je mnoštvo stvorilo o njemu jako mu je godila.

Na naše iznenađenje, onaj čovjek sa zlatnim lančićem koji je želio udariti Vitalija Jakovljeviča prije nastupa dovukao se na sve četiri do pozornice. Suprotno svojim obećanjima, luđačkog pogleda odgurnuo je ljude nagužvane oko čarobnjaka i počeo mu se bacati pod noge te mu ljubiti cipele. Ariman je skrenuo pozornost naše ekipe na ovog čovjeka i rekao glasno, pokušavajući nadglasati vrišteću rulju: „Gledajte! Vidite li što može snaga podsvijesti! To je rezultat riječi izgovorenih u pravo vrijeme. Čovjek se od protivnika pretvori u obožavatelja!“

Naši su momci s divljenjem kimali glavom. U međuvremenu sam čula glas Senseja, koji se obratio Arimanu kroz buku.

„Arimane! Ne mogu to više gledati. Previše je... Izaći ću s Nikolajem Andrejevičem i pričekati vas na ulici.“

„I mi odlazimo“, odmahnuo je Ariman rukom prema zanesenim ljudima i neprekidnim naklonima Vitaliju Jakovljeviču. „Ovdje se više nema što vidjeti.“

Izašli smo iz ljetnog kina. Nakon svega što smo vidjeli i čuli, ekipa i ja smo ostali šokirani, čak i s vrtočlavičom. Ne znam za

druge, ali iz nekog razloga sam osjećala nekakvu uznemirenost iznutra, nekakvu nelagodu u svom tijelu.

„Jeste vidjeli kako čovjek može upravljati svojom podsvijesti!“, Ariman je veselo kimnuo prema ljetnom kinu iz kojeg je do nas dopirala buka ushićene gomile.

„Isprva smo pomislili da laže“, rekao je Ruslan zbunjeno.

„Tako je“, podržao ga je Andrej. „Mislili smo da je šarlatan. Ali on stvarno ima moć.“

„Kako je uspio učiniti da ne ostane rana na ramenu?“, Stas je izgovorio sliježući ramenima. „To je jednostavno misterij!“

„To je istina“, složio se Ženja sa svojim prijateljem. „Nisam ništa razumio. Jedna sekunda i nema tumora, kao da nikad nije postojao, a čak je i koža postala glatka. Nevjerojatno!“

„Ali vidjeli ste svojim očima!“, Ariman je bio iznenađen njime.

„Vidio sam, ali nekako... eh...“, Ženja je pokušao pronaći prave riječi kojima bi opisao svoje unutarne osjećaje, ali nije bio u stanju to učiniti. „Ukratko, ne mogu vjerovati i to je sve!“

„To je paradoks čovjeka!“, Ariman je rekao smijući se. „Ne može vjerovati ni onome što vidi. Vjeruje samo u ono što sam zamisli. A njegova mašta vuče korijene iz temelje društva u kojem je odgojen. To jest, ako svjetina koja ga okružuje uporno vjeruje da se operacija može izvoditi samo uz pomoć kirurškog skalpela, ovaj pojedinac u svom umu ništa drugo neće doživljavati kao istinu, čak i ako je sam vidi. Možda ste pomislili da je ona žena bila lutka, a tumor nije bio stvaran, već gipsani odljev ispunjen crvenom bojom.“

Ženja je u čudu izgledao prazno.

„Kako si... Upravo sam razmišljao o tome!“

Ariman se još više nasmijao i izgovorio:

„Tvoje misli su prilično predvidljive jer razmišljaš kao drugi. Čak i oni koji sada ljube noge čarobnjaku i vjeruju u njegove iscjeliteljske moći će nakon nekog vremena uzeti u obzir da su

možda bili lukavo zavarani izvođenjem ove predstave. Jedina koja neće sumnjati da se to zaista dogodilo bit će upravo žena koja je imala tumor i oni koji su je poznavali prije izlječenja. A za sve ostale ova će predstava ostati u sjećanju kao običan blef. Jednostavno su sad ljudi u euforiji i plješću, jer se u njima barem malo pobudila vjera, ali sutra će njihova logika prevladati i razmišljati će kao i svi.“

„Dakle, za sve je kriv moj način razmišljanja?“, upita Ženja.

„Naravno“, potvrdi Ariman. „Da si htio izmijeniti svoj standardni način razmišljanja i postati drugi čovjek, puno više stvari bi se otvorilo pred tobom. Budući da se slobodan čovjek razlikuje od mnoštva po tome što ima svoje mišljenje i može vidjeti mnogo šire i dublje u korijen bilo kojeg problema. Da si se tijekom predstave doista zagledao u korijen, vidio bi da je Vitalij Jakovljevič zaista uklonio tumor, praktički je operirao ženu bez skalpela. Ali to što je učinio stvarno je beznačajan dio onoga što može učiniti čovjek, uključujući tebe. Ova se operacija zapravo može izvesti na udaljenosti, čak i ako ne vidiš čovjeka, već radiš samo s njegovim likom na fotografiji.

Vjera plus želja ogromna je sila. Uz njihovu pomoć mogli biste činiti čuda, uključujući i ozdravljivanja na ovaj način. One mogu sve što želite; ako želite, možete izliječiti čovjeka, ako ne, možete ga ubiti. Sve je u vašim rukama ili, ako ćemo preciznije, u vašoj istinskoj unutarnjoj želji. Ta je sila samo alat, sve ostalo je stvar vaše fantazije. I zaboravite na moral. On uglavnom ne postoji. Jednostavno vam je u nekima razdobljima vašeg odrastanja bilo nametnuto da prihvatite određene stereotipe, upravo one stereotipe koji su razrađeni od strane elite za kontrolu gomile. Ali sama elita ne slijedi ova pravila, jer ona je slobodna od ikakvih pravila, inače ne bi dosegla takve visine. A od vas se razlikuje samo po slobodi svog razmišljanja. Stoga se oslobodite pa će se mogućnosti i bogatstvo otvoriti pred vama.“

Budući da je ekipa šutjela, Volođa je primijetio s osmijehom:

„U našoj zemlji nije prednost postati bogat. Onog trenutka kad uspiješ u svijetu, ubiju te.“

Ariman se nacerio.

„Pa, bolje je živjeti kratak život, ali biti bogat, nego dug a biti rob. Zapravo, ako čovjek ima pameti, bit će koristan i potreban svima. A ako pameti nema, zašto bi ulazio u biznis? To je igra za prave muškarce, nije za šmokljane. U pravilu su takvi bezglavi konjanici u biznisu poput duhova, oni sami ne rade ništa i ometaju druge. Zato bivaju uklonjeni. Kao što kažu, život bira najjače! Njegova stvarnost zahtijeva ogromnu snagu volje čovjeka, a sloboda košta mnogo novca. Što ćete, tako funkcionira ovaj svijet. Kako je Erich Fromm znao reći: 'Čovjek je jedino biće koje mora rješavati problem svoga postojanja'.“

U međuvremenu smo se zaustavili na križanju i krenuli zajedno odlučivati kojim putem je bolje poći za doći od odmorišta do rta. Nakon što smo donijeli odluku, krenusmo. Neko smo vrijeme šetali svi zajedno, razmjenjujući samo neke beznačajne rečenice, očito snažno impresionirani viđenom predstavom. A tek kad smo napustili područje odmorišta, opet smo se neprimjetno razdvojili, rastegnuvši se uz pustu cestu do rta. Sve se više mračilo, a put je postajao sve manje vidljiv. Veći dio ekipe je šetao naprijed s Arimanom. Ja i Tatjana, Kostja i Andrej hodali smo iza njih. Što je bilo mračnije, to smo se brže približavali većem dijelu grupe. I ovaj put su na kraju grupe bili Sensei i Nikolaj Andrejevič. Njihovi su se likovi jedva vidjeli negdje iza. Činilo se da im tama ne ide na živce, za razliku od naše ekipe. A tema njihove rasprave bila je vjerojatno ozbiljna jer su razgovarali vrlo tihim tonom, očito izbjegavajući neželjene uši. A u isto vrijeme Arimana se moglo dobro čuti. Glas mu je zvučao autoritativno u tišini okolne prirode. Dečki su ga nastavili ispitivati o podsvijesti i kako je iskoristiti, barem na način na koji je to učinio Vitalij Jakovljevič, da bi postigli uspjeh u životu.

„Vitalij Jakovljevič jednostavno je upotrijebio snagu svoje podsvijesti, čak i bez da je to primijetio“, objasnio je Ariman. „To je tajna njegova fenomena. Gledatelji u dvorani postali su objekt njegova utjecaja, a uz njezinu pomoć Vitalij Jakovljevič pobuđuje njihovu vjeru. Prirodno je ova kombinacija dovela do pozitivnog rezultata njegovih nastupa, što je bilo neizbježno.“

„Znači li to da je radio na instinktivnoj razini?“, Ruslan je iznio svoje malo otkriće.

„Naravno. Od pamtivijeka su ljudi instinktivno osjećali moć podsvijesti i da se ona može nekako koristiti za liječenje bolesti i na druge načine. Onima koji su nagađali kako to činiti pripisivano je da posjeduju tajnu sposobnost liječenja ljudi, oslobađanja od zla, utjecaja na sudbinu. Zapravo su metode utjecaja na ljude elementarne. Što čudnije i tajnovitije stvari vidi sugestibilna osoba, jače će na nju utjecati sugestija. Budući da misteriozne radnje uvijek vrlo snažno stimuliraju maštu, čovjekovu podsvijest čine prijemčivom na sugestivne ideje. Usput, ovo glavno načelo je bilo osnova za pojavu različitih religijskih obreda, rituala, kao i mitova o talismanima, amajlijama, amuletima.“

„Znači li to da su ljudi uvijek mogli koristiti svoju podsvijest, čak i drevni ljudi, i to ne samo neki šamani?“, Kostja je odlučio precizirati svoje pitanje.

„Zašto 'jesu li mogli'?“, Ariman je bio iznenađen. „Naime, drevni ljudi aktivno su je koristili. A priča o šamanima dogodila se mnogo kasnije.“

„Nisam shvatio“, izustio je Ženja i pitao sa sumnjom u glasu: „Ali kako su drevni ljudi mogli koristiti podsvijest? Kretali su se u stadima.“

Ariman se nasmijao toliko zarazno da su ga naši momci slijedili, iako im to nije bila namjera.

„Vidite kako razmišljate! A o čemu to svjedoči? Svjedoči o tome da vaše znanje o tim vremenima nije samo ograničeno, nego praktički ne postoji. Upravo sad ste naglas izrekli stereotip koji vam je nametnut od djetinjstva, što je svojevrsni pečat koji je elita odredila za svoju vojsku od više milijardi puzajućih sluga.“

„Ali zašto bi to bio pečat?“, usprotivio se Kostja, koji se s nerazumijevanjem smijao zajedno s ostalima. „Što je s izjavama znanstvenika, njihovim arheološkim nalazima?“

„Bojim se da ću vas jako razočarati, Konstantine, ali većina stvarno vrijednih nalaza koji bi pomogli znanstvenicima koji proučavaju prošlost čovječanstva skupljaju prašinu, ili zbog neznanja u arheološkim arhivima ili svjesno u nedostupnim

sefovima moćnika ovoga svijeta. A u masovnim medijima objavljuje se samo ono što je povoljno za elitu.“

„Ali što će im takve poteškoće?“, upita Ženja još zbunjeno.

„Znanje je moć. A moć znači vlast“, Ariman je tajanstveno izgovorio, kao da nam iznosi najtajniju informaciju svih vremena i naroda. „Mogu vam otkriti jednu veliku tajnu. Suvremeno čovječanstvo nastalo je od ostataka prethodnih visokorazvijenih civilizacija, koje su dostigle takav uspjeh u razvoju natprirodnih sposobnosti da su za njih one postale prirodne. Štoviše, ti su ljudi koristili više od 50% mozga, dok moderni Homo sapiens koristi manje od 10%.“

„Eto ti sad!“, izustio je zapanjeni Andrej.

Ali Ruslan je odmah prekinuo njegovo ushićenje bubnuvši u jednom dahu:

„Ako su naši preci bili toliko pametni, zašto smo mi tako glupi? Jer bismo u principu trebali imati barem jedan od njihovih 'izlizanih' gena.“

Ariman se nasmiješio.

„Niste vi glupi i imate više nego dovoljno gena. Svaki čovjek posjeduje te sposobnosti i može ih razviti u sebi ako želi. Ali ključ svega toga leži u vašoj svijesti. A ona je blokirana ropskim direktivama koje su vam nametnute od elite. Iako je to zapravo samo veo, dimna zavjesa. Sve je u vašim rukama.“

„Ali tko je ta elita?“, razdraženo je pitao Viktor. „Jesu li to vladari velikih zemalja ili vojska političara? Odakle dolaze odluke što možemo učiniti ili ne možemo? Sutra će u nekoj zemlji izbiti revolucija i narod će jednim udarcem zbaciti sav njihov elitizam. To se već dogodilo 1917!“

Ariman se nacerio da bi mu ugodio.

„Kako vidim, vaše znanje i izjave su predaleko od stvarnog stanja stvari na ovom svijetu. Ali to nije vaša krivica, budući da ste odgojeni s tim uvjerenjima i dano vam je onoliko znanja koliko je

potrebno da biste bili u stanju pravilno obavljati svoj posao. Sugerirali su vam da ste slobodni, iako zapravo u potpunosti ovisite o sustavu u kojem ste smješteni. I opet, nužno je da rob obavlja svoj posao bez glupih ideja u glavi. Nemojte se uvrijediti zbog mojih riječi. Jer sve vam ovo govorim da biste razumjeli što je istinska sloboda i da je nju stvarno moguće dostići, i ako slomite sustav razmišljanja umjetno oblikovan u vama, dostići ćete nevjerovatne visine. Možete čak postati jedan od te elite i kontrolirati svijet na način koji smatrate najpravednijim. Ponavljam opet, sve je u vašim rukama!

Što se tiče same elite, niste u pravu ako smatrate da ona može biti otpuhana revolucijom“, svisoka se nacerio Ariman. „Često elita sama naređuje upravo tu revoluciju, val koji samo briše lutke u nemilosti elite, kako bi na njihovo mjesto postavili nove. Možda bih vam mogao ispričati povijest te svjetske elite, da biste bolje razumjeli stvari.

Njihovi preci sami po sebi bili su pojedinci koji su nastojali sačuvati znanje o prethodnoj civilizaciji, uključujući i znanje o takozvanim natprirodnim sposobnostima. Kako god bilo, oni su to znanje prenosili samo nasljedno; u ekstremnim situacijama bi si nasljednike pronalazili. To jest, u praksi su to znanje zadržavali i poboljšavali iz jedne generacije u drugu, skrivajući ga od ljudi. Kada se čovječanstvo značajno povećalo u pogledu broja stanovnika i nastale su društvene i ekonomske tvorbe, pojavili su se poglavice vođe. Međutim, iza njihove vidljive moći su zapravo stajali 'čuvari znanja' ili, kako su voljeli sebe nazivati, 'štićenici bogova i duhova'. Oni nisu samo savjetovali poglavice, nego su zapravo vješto njima manipulirali tjerajući ih da provode njihove zapovijedi. Ova skupina posebnih ljudi imala je razna imena: šamani, vješci, čarobnjaci, svećenici itd. Njihov pravi naziv je, međutim, Arkoni.

„Arkoni?“, upita Kostja.

„Da. U prijevodu s grčkog to znači 'poglavari', 'vladari'. Ali ako zađete dublje u povijest, pravi će se smisao ove riječi otkriti, jer ona znači 'vladari svijeta'. Tako, Arkoni su se praktički odvojili u osebujnu kastu posrednika između ljudi i viših sila, kasnije nazvanih bogovima. Poglavar plemena bio je javna osoba, bio je

odgovoran za svoje pleme i bio je pod vlašću Arkona. Arkoni, koji su zapravo upravljali plemenom kroz poglavicu, uvijek bi ostajali u sjeni. Ta tajnost im je pružala više mogućnosti za stvarnu manipulaciju ljudima. Dok bi poglavare birali ljudi iz plemena, Arkoni bi svoju 'magijsku umjetnost' stvarne moći prenosili samo na svoje nasljednike. Drugim riječima, stvorena je posebna kasta u čijim je rukama bila koncentrirala stvarna moć. Što je ova kasta više učvršćivala svoju moć, to je više tjerala ostale članove društva da rade za nju. Valja napomenuti da je upravo ta skupina kasnije uzurpirala najvažnije znanje, tako podređujući ostale ljude svojim potrebama. Baš to je prva elita ove civilizacije.“

„Je li njih bilo puno u to vrijeme?“, raspitivao se Kostja.

„Ne. Njihov je broj fiksni. U to vrijeme i sada ih je dvanaest, plus jedan glavni Arkon, koji im je na čelu.“

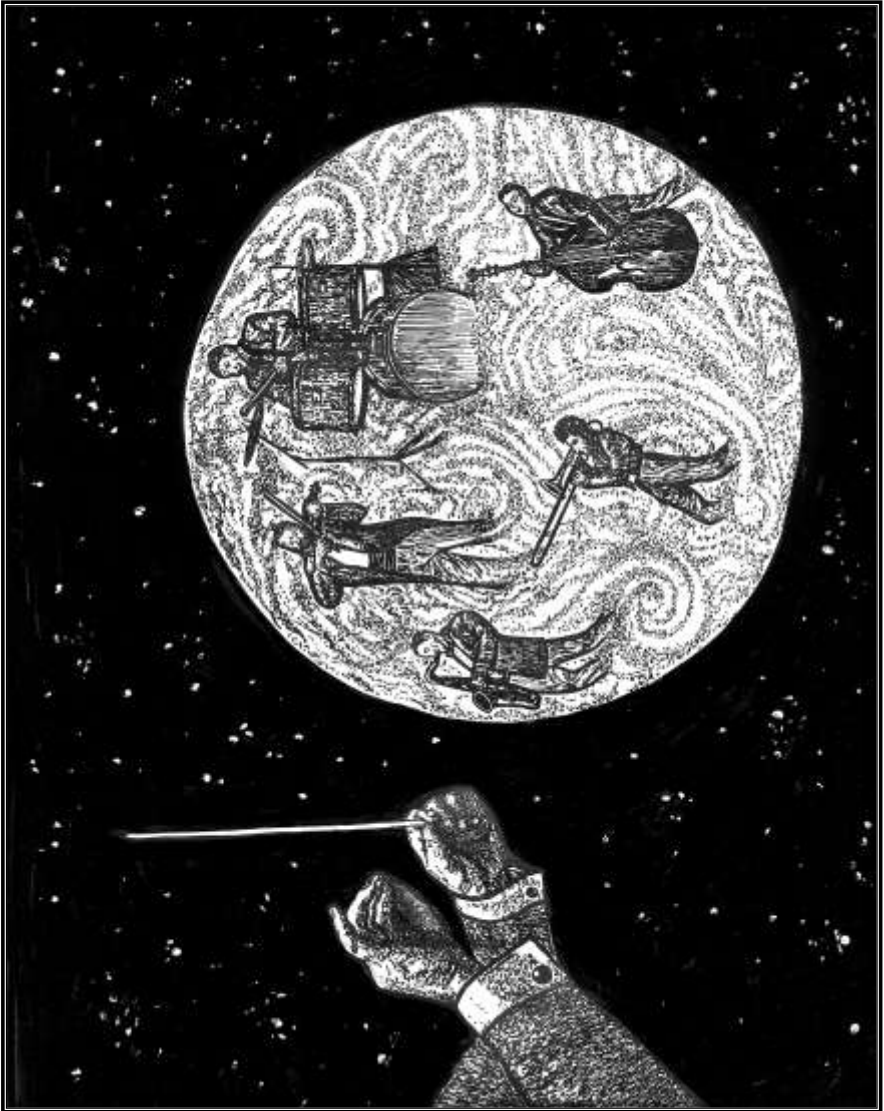
„Zašto baš dvanaest?“

„Zato što ova civilizacija potječe od dvanaest ljudskih obitelji. Današnji Arkoni izravni su nasljednici prvih dvanaest Arkona. Sada, zajedno s rastom ljudske populacije Arkoni su nastavili jačati u umjetnosti kontrole i manipulacije ljudima. Kako kažu, malo ljudi - malo šefova. Mnogo ljudi - mnogo šefova. Stvorili su tzv. umjetnu elitu, smještajući svoje marionete po cijelom svijetu, koji su vladali čitavim narodima. Štoviše, oni su ti koji su razvili i proveli jedan od najzanimljivijih oblika manipulacije umom i upravljanja ljudima - religiju. Arkoni su temeljili ovaj umjetno stvoreni oblik javne preobrazbe svijesti na dva najjača čovjekova stimulativna poticaja: vjeri i strahu. Dodali su nekoliko kapi istinskog znanja, stavljajući ga u odgovarajući oblik za veću servilnost gomile i ovjekovječili to kmetstvo kroz monopolizaciju duhovne kulture...“

„Kako to?“, Stasa nije zbunilo ono što je čuo.

„Na primjer, uzmite Bibliju, koja vam je dobro poznata i koju polovica planeta štuje kao svetu knjigu. Tko je sastavio Stari zavjet? Svećenici, odnosno sluge Arkona. A tko je sastavio Novi zavjet? Marionete Arkona. Što još treba reći o tome?“

Ispada da su ti Arkoni na čelu svjetskih religija?“

*Crtež Anastazije Novih
“Orkestar Arkona pod vodstvom Abraxasa”*

„De facto na vlasti, da. Ali da budem precizniji, njihovi podanici su bili i bit će na čelu svih svjetskih religija. Na čelu sve visoke politike i velikih kompanija su njihove marionete. Čak i svi oni ljudi koji su stvarali sudbinu svijeta, kao na primjer Aleksandar Makedonski, Džingis-kan, Tamerlan, Napoleon, Staljin, Hitler i drugi, bili su samo figure na njihovoj šahovskoj ploči, na kojoj su izvodili svoje uobičajene zamršene igre.“

„Čekajte, čekajte“, zamolio je zbunjeni Stas. „Što mislite pod tim 'podanici'?! Što je s Isusom, Budom, Muhamedom? Ti su ljudi donosili ljudima slobodu. Ne mogu oni biti podanici tih svećenika...“

Ariman mu nije dao ni da završi, prekidajući njegov govor zapovjedničkim arogantnim tonom: „A gdje je njihova sloboda?!“, i napravivši značajnu stanku, upitao je opet zapovjednim glasom: „Gdje?! Da, bilo ih je koji su pokušali nešto naučiti, dati ljudima znanje. Štoviše, sam Gral, najveća sila bila je u rukama ljudi! I što s tim? Kako je završilo? Još jedna pobjeda Arkona i stvaranje novih religija na temelju izgubljenih Učenja! A zašto? Jer ljudi su previše lijeni da bi se preobrazili. Jer ljudi su se već naučili na društvene navike, navike servilnog načina razmišljanja. Cijelo vrijeme čekaju da se njima upravlja. Arkoni su napravili tako sjajan posao da ljudi već uživaju biti debili. Uživaju biti glupi i čekaju da ih se žlicom šopa objašnjenjima manipulatora. Za njih je udobnije živjeti u stadu nego biti slobodni ljudi. Sami sebe osude na životno ropstvo, pa ih ostavite da budu robovi ako je to ono što žele. Nakon svega, to je njihov izbor. Svatko odlučuje za sebe.“

Nakon tako šokantnoga Arimanovog govora nitko se nije usudio prekinuti tišinu. Ja sam čak iznutra osjetila nekakvu nelagodu, pojavio se neugodan osjećaj predodređenosti, neko unutarnje nezadovoljstvo, stanje depresije i očaja. Ariman je održao stanku pa nastavio nježnijim tonom:

„Dakle, ljudi, ovaj je svijet osuđen na vječno ropstvo. Ali vi imate priliku postati slobodni ljudi! Za to samo trebate postati bogati i financijski neovisni. Tada ćete imati pristup svemu, uključujući istinsko duhovno znanje koje u vama otvara neograničeni izvor sile i moći.“

Ženja je pročistio glas kao nakon duge šutnje i oklijevajući izgovorio:

„Zvuči kao besmislica. Kako mogu biti slobodan kad se obogatim ako će i dalje vladati ovi, kako se zovu... Arkoni?“

„Niste u pravu, mladiću“, rekao je Ariman nježnim glasom. „Ta ovisnost za vas neće biti vječna. Tijekom procesa rasta vašeg kapitala bit ćete, naravno, ovisni prije svega o državi u kojoj radite i živite. Kasnije, kada vaše poslovanje naraste, nova ovisnost o zakonima drugih zemalja pojavit će se tamo gdje budete poslovali. Ali kad zaradite dovoljno novca da postanete neovisni o poslu, postat ćete zaista slobodni. Ako više volite politiku nego posao, oprostite, ali bit ćete ovisni cijeli život. Jer što imate veću moć nad ljudima, jače ćete ovisiti o Arkonima. Ali u zamjenu za to dobivate slavu, veliki novac, lagodan život. Dakle, svatko sam bira.“

Ženja je rekao:

„Pa, shvatio sam da ništa nisam shvatio. Ali iz onoga što sam shvatio proizlazi da je sloboda vrlo relativan pojam. Svatko je pojedinačno određuje za sebe. Većinom smo svi bili robovi i robovi ćemo ostati.“

Ariman se nakesio.

„Sve ovisi o vama.“

„Svakako“, promrmljao je Stas za sebe, „To je isto stara priča.“

„Je li moguće doći do te kaste Arkona?“, Ruslan je iznenada postavio pitanje.

Stariji momci htjeli su mu odgovoriti šalom, ali Ariman ih je preduhitrio ozbiljnim tonom:

„Naravno, to je moguće, iako vrlo teško. Ako postignete ne samo financijsku slobodu, već i značajan duhovni rast, nećete ostati neopaženi. Zato što se ova kasta s vremena na vrijeme obnavlja novim članovima. Stari umiru, novi zauzimaju njihova mjesta. To je prirodan proces.“

„Kako ih se može pronaći?“, Ruslan je opet postavio naivno pitanje.

Ariman se nacerio.

„Ako postignete ono što sam vam rekao, oni će vas sami pronaći i vjerujte mi da vašu osobnost neće ostaviti bez pažnje.“

„Tko bi nas trebao?“, nacerio se Ženja. „Taj Olimp nije za nas“.

„Upravo u tom krije se vaša glavna prepreka“, rekao je Ariman sa zadovoljstvom u glasu. „Upravo to je točka na kojoj smo započeli raspravu. Svi sanjaju da se obogate, ali ne žele ništa činiti za to. Odustajanjem od pobjede čak i bez započinjanja borbe svjesno se osuđujete na poraz. U svom životu niste vidjeli stvarne primjere kada bi ljudi s vrlo niske razine dosegli najviši vrh. Ali ja sam vidio više nego jednom. Ti su ljudi započeli s najjednostavnijim, ali najvažnijim na svom putu - vjerovali su u sebe i na taj način prisilili svoju podsvijest na rad u pravom smjeru. Danas ste se divili Vitaliju Jakovljeviću i njegovu majstorstvu. Međutim, njegove su sposobnosti primitivne. A već ste požurili označiti ih kao nedostižne. Ali kažem vam, promijenite svoj način razmišljanja, nemojte ponižavati svoju osobnost, oslobodite je bilo kakvih ograničenja. Vjerujte u sebe! I vaši će se snovi pretvoriti u stvarnost!

Budući da uglavnom čovjek ima samo jednu univerzalnu i iscjeliteljsku moć, nazovite je kako želite, univerzalno znanje, priroda, Bog, kreativni razum, ali zapravo je sve to snaga podsvijesti. Oni koji usmjeravaju misli na pravi način, dobiju rezultat koji žele. To se tiče svih ljudi na zemlji, bez obzira na boju kože, podrijetlo itd. Ovo načelo radi na isti način i s ateistima i s vjernicima. Budući da je tu glavna čovjekova vjera. Razumijete? Ne ono u što vjerujete, već koliko snažno vjerujete. Zato što se sav vaš život temelji na snazi vaših uvjerenja. I svi događaji i okolnosti u životu samo su rezultat vaših uvjerenja. Zato je Isus cijelo vrijeme stalno iznova ponavljao mnoštvu da vjeruje. Sjećate se što je rečeno u Evanđelju po Marku, 11:23: 'Zaista, kažem vam, rekne li tko ovaj gori: 'Digni se i baci u more!' i u srcu svome ne posumnja, nego vjeruje da će se dogoditi to što kaže - doista, bit će mu!'

'Podsvijest u sebi krije snagu koja pokreće svijet' - rekao je William James, otac američke psihologije. Drevna najdublja mudrost kaže: 'Kako iznutra, tako izvana; kako gore tako i dolje'. Ovu su istinu svi protumačili na svoj način: Zaratustra, Lao Tse, Buda, Mojsije, Isus. U Bibliji je zapisano da će svaki čovjek biti nagrađen prema svojoj vjeri. A vjera nije ništa drugo do misao ili određeno stanje koje svijest uzima kao istinu i prenosi je u podsvijest na izvršenje.“

Ariman je napravio stanku pa rekao:

„Znači, iako je Vitalij Jakovljevič uspio iskoristiti snagu svoje podsvijesti, prvo, upotrijebio je samo njen mali postotak; drugo, djelovao je naslijepo, intuicijom.“

„Nije loše za mali postotak!“, šokirano je rekao Andrej. „Što se dogodi kad se upotrijebi u cijelosti?“

„Ne možete ni zamisliti!“, izusti Ariman zadovoljno. „Međutim, neka bude, podijelit ću s vama nekoliko primjera iz života onih koji su uspjeli po mom savjetu svjesno iskoristiti snagu svoje podsvijesti i radikalno si promijeniti život.“

Ariman je neko vrijeme razmišljao, a onda progovorio:

„U redu, pričat ću vam o svećeniku kojeg poznajem. Kad sam ga upoznao, bio je bolestan, čovjek izmučen životom. Imao je svoju župu, ali je gotovo nitko nije posjećivao. Ljude je lako razumjeti. Tko bi želio doći u oštećenu crkvu čija zgrada zahtijeva mnoge popravke, svećeniku koji je često bolestan, a ponekad čak niti ne može odslužiti misu do kraja zbog svoje slabosti? Ali istodobno je sam svećenik bio prilično zanimljiva osoba. Bilo je nešto posebno u njemu“, Ariman je pomalo razvukao zadnju riječ, kao da se prisjeća: „Postojala je neka nevidljiva privlačna značajka. Kad sam s njim ušao u iskreni razgovor, počeo je pričati da je s njim sve loše: ljudi mu ne posjećuju župu, nije bilo lemozine, zidovi crkve postupno su propadali, a nije bilo novca za popravak. Njegovo zdravlje se jako pogoršalo. Sve je učinio da ga obnovi. Ali ništa mu nije pomoglo: ni liječnici, ni sveta voda, ni molitve. Općenito, doživio je slom. Sve mu je bilo loše. Nije vidio nikakvo rješenje niti je mogao više izdržati.

Naravno, kako mu itko može pomoći ako zapravo problem nije bio u njegovu tijelu koje je pokušavao izliječiti, već u njegovu duhu! Kako bi mu sveta vodica mogla pomoći ako nije vjerovao u njenu iscjeliteljsku moć! Jer iscjeljenje svetom vodicom se ne događa zbog vode, već isključivo zbog vjere samog čovjeka, to jest zbog reakcije podsvijesti. Upravo iscjeljujuća sila podsvijesti liječi tijelo, a ne nešto drugo. A voda je samo lijep argument za čovjeka da ubijedi svoju podsvijest i počne vjerovati u svoje ozdravljenje, ništa više od toga. Kako bi mu molitve mogle pomoći ako su uglavnom apstraktne i usmjerene u ništa? Svećenik je cijeli život proveo u strahovima i zabludama. Čak je i Biblija za njega bila razlog za duboku tugu. Odakle bi se harmonija mogla pojaviti u njegovoj duši? Jer psiha i fiziologija bi se trebale nadopunjavati i uravnotežiti jedna drugu, a ne uzrokovati nesklad!

Pa sam se sažalio nad njim. I odlučio sam mu objasniti da su svi njegovi problemi povezani ne s vanjskim, već unutarnjim čimbenicima. Naučio sam ga moliti se na pravi način. Moliti se jasno i detaljno, koristeći neiscrpnu silu podsvijesti, otkriti u sebi nevjerojatne izvanredne sposobnosti za ozdravljenje. Odnosno, rekao sam mu u detalje da se prije molitve treba na nju uskladiti i za nju se pripremiti. Da bi to učinio, trebao bi se mentalno obratiti svom tijelu i postići opuštanje tijela te stišavanje psihe. Kao kad se ulazi u stanje meditacije. A kad stigne u taj polusan, treba ponavljati molitvu koju sam mu dao: 'Milostivi i savršeni Bog očituje se u mom tijelu. Moja podsvijest se puni Njegovom ogromnom silom. On me stvorio na svoju sliku. Dao mi je moć nad mojim tijelom i duhom. Stvorio je ovaj svijet za mene. Sve na ovom svijetu pripada meni. Gospodar sam svog života. Bogatstvo, zdravlje, uspjeh ispunjavaju moj život. Moja me podsvijest ponovno stvara prema slici koju je stvorio Bog.'

Rekao sam mu da se ova molitva izgovara dvanaest puta dnevno po dvanaest puta. I nisam mu samo rekao ovu molitvu, već sam mu i objasnio mehanizam njezina djelovanja. Kada se ova molitva uporno ponavlja upravo toliko puta dnevno, naš mozak, koji predstavlja organ svjesnoga analitičkog uma, prima ovu formulu molitve kao pravilo i zapovijed. I čim je um prihvati, ova

zapovijed misli prenosi se na solarni pleksus, koji se ponekad naziva 'mozak podsvijesti'."

„Tako je, Sensei nam je pričao o solarnom pleksusu“, izustio je Andrej uzbuđeno. „Je li to zaista mozak podsvijesti?“

„Sigurno. Iznenaden sam što vam Sensei nije objasnio. Upravo solarni pleksus je mozak podsvijesti. Štoviše, upravo ovdje se vaše misli i slike aktiviraju i materijaliziraju u događaje iz vašeg života... Ali vratimo se našem svećeniku. Nakon mojih objašnjenja on se odlučno i ustrajno bavio izvođenjem molitve. I doslovno kroz nekoliko dana osjetio je znatno olakšanje. Nakon jednog mjeseca potvrđeno je liječničkim pregledom - zdravlje mu se znatno popravilo, a kasnije je u potpunosti obnovljeno. Štoviše, nakon što je i dalje ustrajno obavljao ovu molitvu, uvjerio je samog sebe, slijedeći moj savjet, da je izvrstan govornik. I što mislite? Moć preobrazbe njegove podsvijesti nije dugo čekala. Njegovo financijsko stanje naglo je krenulo uzbrdo. Župa je oživjela i ubrzo su je često posjećivali ljudi koji su jednostavno bili očarani propovijedima ovog svećenika, tako da njeni zidovi nisu bili dovoljni za sve zainteresirane. Počeli su davati obilne donacije, što je omogućilo potpuno obnavljanje građevine. Ljudi su počeli pozivati ovog svećenika u različite gradove i zemlje. Brzo je postao popularan i slavan. I do danas je posjetio gotovo pola svijeta sa svojim predavanjima, bio je u mnogim prijestolnicama, sastajao se s izvanrednim ljudima. Napisao je knjige o fenomenu podsvijesti i naučio mnoge ljude da koriste ovu metodu koju sam mu dao. To je moć podsvijesti! Kao što je rečeno u Matejevom evanđelju, 21:22: 'I sve što zaištete u molitvi vjerujući, primit ćete'. Jer rečeno je da će svatko zaslužiti ono u što vjeruje. Vidite li što sila podsvijesti radi s ljudima! Da je ovaj svećenik nije naučio koristiti, umro bi i nikome ne bi bio potreban.“

„Njegova bi sudbina bila tužna“, primijetio je Stas.

„Točno. Ali uspio se preporoditi i postati pravi čovjek“, opet je naglasio Ariman. „Učinio je puno korisnih stvari za druge ljude, posjetio mnoge zemlje sa svojim predavanjima i podučio mnoge. Vidite što znači kada čovjek počne spoznavati sebe.“

„Pa, kad bi Ženja počeo spoznavati sebe, morao bi živjeti u pećini“, u šali je izgovorio Stas.

„Zašto?“, Ženja ga nije razumio.

„Kako 'zašto'?“, momak se zločesto nasmiješio. „Spoznat ćeš svoju suštinu i vratiti se natrag svom domu. Možeš li zamisliti kakav se neandertalac skriva u dubini tvoje podsvijesti!“

„Ma nemoj. Što god bilo, dobro ili loše, moje je! Barem ću otići u pećinu jer je moj neandertalac, iako jednostavan, pametan momak. A tvoj čovjekoliki majmun tjerat će te da se cijelog života pentraš po drveću i tamaniš banane!“

„Čovjekoliki majmun?“, nacerio se Stas i obraćajući se Arimanu dodao: „Ne obraćajte pažnju, inače je pametan momak. Ali postoje neke kliničke čudnovatosti svojstvene njegovu umu...“

Dečki su se nasmijali, a kad su šale završile, vratiše se na temu razgovora.

„Ispada da naša vjera određuje smjer djelovanja naše podsvijesti“, zaključio je Viktor. „A ako bi naša vjera bila apstraktna, naša podsvijest bi nam radala iluzije i mitove?“

„Naravno“, kimnu Ariman.

„Ali ipak, svećenik nije počeo od nule“, rekao je Volođa dubokim glasom. „Imao je neku, kakvu-takvu, ali župu. Znači, čovjeku je uglavnom trebalo samo dobro zdravlje i sposobnost da radi kako bi svoj život doveo u red.“

„U redu“, rekao je Ariman. „Mogu s vama podijeliti još jedan životni primjer iz moje prakse podučavanja ljudi, kad je čovjek koji je bio nitko i ništa poslušao moje savjete, započeo svoj život od nule i snagom svoje podsvijesti stekao ogromno bogatstvo te visoki položaj u društvu.“

Dečki su sa zanimanjem gledali u Arimana. Počeo je pričati bez žurbe.

„Jednom sam šetao parkom i pažnju mi je privukao beskućnik. Izgledao je kao pedesetogodišnjak. Prljav, blatnjav,

poderane odjeće. Teško je vukao svoje tanko tijelo skupljajući boce. Kad sam počeo razgovarati s njim, iznenadio sam se čuvši da je imao samo četrdeset jednu godinu. Iako je priča o njegovu životu bila prilično banalna - obitelj, prijatelji, posao, alkoholizam i njegove posljedice, ulica i očaj, ipak sam odlučio pomoći mu. Naveo sam ga da govori iskreno i rekao mi je da se cijelog života nečega bojao. Prvo je bio u strahu da će izgubiti posao, ostati bez novca, zatim se brinuo kako zaraditi novac za obitelj, bojao se upasti u svađu sa svojim šefom, bojao se otkaza, izbacivanja na ulicu. Da bi se riješio tog straha, počeo je piti. Jednom je popio, osjetio olakšanje, opuštenost, strahovi su ga napustili na neko vrijeme. Napio se drugi, treći put, osjećao se kao 'heroj' u ovom životu. Na taj način se navukao na alkohol. Ali činjenica da je privremeno zaboravio na svoje probleme uopće nije značila da se oni nisu gomilali. Napokon je shvatio da je postao ovisan o alkoholu i problemi su se samo povećali. Jedan je sukob vodio drugom i sve se zakotrljalo kao gruda snijega. Kao rezultat, čega se plašio najviše od svega u životu, napokon se dogodilo. Ostao je bez posla, bez doma, u punom smislu izbačen na ulicu.

Obratite pažnju, ovo je klasičan primjer koji pokazuje fenomen podsvijesti. Misao koja dominira u čovjeku, kada je podržana emocijama, stječe snagu. Upravo je ta snaga zapovijed za podsvijest. A podsvijest, kao što je poznato, ne razumije šale. Ona ustrajno i učinkovito izvršava ono u što čovjek vjeruje i uvjerava se. Zato cijelo vrijeme usmjeravam vašu pozornost na činjenicu da je potrebno ne samo izvoditi molitvu koju sam rekao u stanju meditacije, nego se radovati kao da ste već dobili ono što ste željeli. Ova emocija daje snagu, zapovijed podsvijesti, a ova je izvršava. Ali većina ljudi radi sve suprotno, snaži u sebi, iz godine u godinu, dominaciju najjače emocije - straha - čineći si život nepodnošljivim. Prethodni život ovog čovjeka tipičan je primjer greške mnogih ljudi. Strahovi koji su u njemu rasli, mentalno potvrđeni i podržani njegovim emocijama, oživjeli su.“

„Znači li to da je naredio svojoj podsvijesti da će ostati bez posla i novca na ulici i to se dogodilo?“, precizirao je Andrej.

„Da“, reče Ariman. „Osim toga, podsvijest nalazi najučinkovitiji način kako brzo realizirati ovu zapovijed. Naviknuvši

se na alkohol, čovjek je vrlo brzo postao pijanac, izgubio posao, odbacila ga je sva rodbina i kao rezultat, kad mu je bilo 39 godina našao se na ulici kao beskućnik i bez sredstava za život. Dvije godine je dangubio po parkovima, tamo-vamo, živjevši od mršavih milodara. Da ga tada nisam upoznao, bio bi odavno mrtav i ne bi znao da su pravi uzroci tužnih događaja iz njegova života ležali u njemu, točnije u njegovim mislima.

Nakon što mi se povjerio, odlučio sam mu pomoći i počeo mu govoriti o pravim uzrocima koji su ga doveli do ovog stanja i kako se izvući iz te situacije. Rekao sam mu koja ga je sila vodila do ovoga krajnjeg siromaštva i naučio ga kontrolirati je te upravljati njome, usmjeravati je na pravi način. Naučio sam ga jednostavnu istinu i stvarno je povjerovao u nju. S druge strane“, nacerio se Ariman, „Što bi drugo i mogao, kad mu je to bila jedina šansa. I iskoristio ju je. Proletjelo je devet godina. I kao rezultat, ovaj je čovjek na čelu velike korporacije. Jedan je od mojih najboljih pomoćnika. Uspio se sam podići iz najnižeg stanja, iz samog blata. I ne možete zamisliti koliko mi je ugodno promatrati kad tijekom sastanaka poznati političari, pa čak i predsjednici, stoje u redu da mu stisnu ruku, smatrajući to velikom čašću“, Ariman se nacerio i zamišljeno izgovorio: „Kad bi znali da su se samo devet godina ranije obični prolaznici sustezali ne samo od rukovanja, nego čak i da mu dobace novčiće...“

„Naravno“, rekao je Ruslan sa zavišću u glasu, „Pomogli ste mu, naučili ste ga, dali mu novac.“

„Varate se, mladiću“, odgovori Ariman. „Nisam mu dao nikakav novac. Nakon našeg razgovora u parku, idući put sreo sam ga tek za šest godina, kad je već bio šef korporacije. I tražio je da se pridruži mojoj ekipi. Naravno, uzeo sam ga k sebi. Bilo mi je drago vidjeti da je poslušao moje riječi“.

„Eto!“ izustio je Ženja začuđeno. „U šest godina se pretvorio iz klošara u direktora korporacije?!“

„U tome nema ničega nevjerovatnog. Mogućnosti naše svijesti su neograničene“, rekao je Ariman. „Sve ovisi od vas, koliko vjerujete u to i koju silu uložite u postizanje.“

„Kako je to moguće... bez novca?“, Viktor zbunjeno slegnu ramenima.

„Dao sam mu puno više od svog novca svijeta! Otkrio sam mu tajnu podsvijesti. Rekao sam mu kako to vrijedno znanje upotrijebiti. Shvatio je i naučio ono što sam mu rekao te je počeo sve to ispunjavati. I novac mu je automatski dolazio. Što je novac sam po sebi? Samo energija koju treba privući. Novac se ne smije mrziti ili prezirati. Novac treba voljeti. Trebali biste poštovati svoj kapital kao sebe.“

„Što ste mu rekli, ako nije tajna?“, upita Voloda.

„Za vas nije tajna“, odgovorio je Ariman. „Rekao sam mu da bi trebao uvjeriti svoju podsvijest na pravi način, da joj dokaže da je ono što želi postići njegova najčvršća namjera u životu i njegov glavni nalog za ispunjavanje potreba, da podsvijest izvuče svoje najjače rezerve.“

„Je li to sve?“, Ruslan se iznenadio.

„A što bi trebalo prvo učiniti da bi podsvijest krenula raditi?“, Kostja je prekinuo Ruslana.

„Prije svega trebali biste promijeniti navike svojih razmišljanja, jer su one primarni izvor vaših zabluda, neutemeljenih strahova, pogrešnih uvjerenja kojih je posljedica vaš život. Dakle, kao što sam vam već rekao, morate izbrisati iz memorije uvjerenja poput 'ne mogu', 'sve je beznadno', 'neću uspjeti', 'ne znam što ću', 'osjećam se sve gore i gore svaki dan'. I tako dalje. To jest, izbrišite iz svog sjećanja svaku destruktivnu i negativnu misao koja vas ometa u postizanju zacrtanog cilja. Još jednom vam objašnjavam zašto biste to trebali učiniti. Naša je podsvijest uređena na način da ako postoje dvije misli, dobra i loša, u koje vjerujete, podsvijest će ostvariti lošu misao, to jest vaše sumnje, vaše strahove. Zato još jednom ponavljam da je strah vrlo snažna emocija, to jest ova misao i zapovijed su postojaniji. Ako podsvjesno u njih uložite više snage i svoju vjeru, onda će ti stavovi dominirati u vašem umu. Stoga, čega se čovjek boji u životu, na kraju to i dobije. Ako se bojite bolesti, starosti, siromaštva, nije

važno čega, bilo koji vaš strah je samo naredba za vašu podsvijest. Stoga se trebate prije svega riješiti strahova.“

„Kako?“, upita Ruslan.

„Jednostavno ne vjerujte u njih, prestanite se bojati. Uvjerite sebe da vas uopće nije briga za strahove, da imate cilj i nitko i ništa vas neće spriječiti u postizanju istog.“

„Lako je reći 'uvjeri sebe'“, rekao je Ruslan. „Stalno si iznova govorim 'uvjeri sebe', ali nisam previše uspješan u tome.“

„Dakle, moraš šutjeti i ne raditi ništa“, Ženja mu je savjetovao s osmijehom.

Stas nije mogao propustiti ovu priliku da se naruga Ženji.

„Lako je tebi pričati. U tvome punom vakuumu ni prašina se ne može slegnuti. Ali u mojoj glavi je mnogo misli, kao pčela u košnici.“

Taman kad mu je Ženja htio nešto reći, Ariman je ponovno počeo govoriti:

„Znate što je pri tome glavno? Većina ljudi misli da su bespomoćni pred svim pretekama u životu, od strahova u umu do vanjskih okolnosti, bilo da se radi o smanjenju plaće ili otkazu. Užasno se boje tih stvari i prirodno je da ih dobiju prije ili kasnije. Jer njihova podsvijest izvršava njihov nalog. To jest, umjesto izdavanja naredbe da budu bogati i sretni, oni zapravo daju svakodnevne naredbe da budu siromašni i da im propadne karijera. Ali čak i ako ljudi odluče promijeniti se, mnogi od njih pogriješe ne bivajući dosljedni i uporni u svojim odlukama. Pobljšaju se jedan ili dva dana, dok im entuzijazam ne splasne. Tada vide da ne mogu uspjeti i kažu 'sve su to gluposti!'. Onda počinju obožavati svoju lijenost, samosažalijevati se i zavidjeti drugima. A umjesto toga bi se trebali usavršavati svaki dan i krčiti svoj put do cilja poput tenka. A za to moraju samo promijeniti svoje mišljenje o sebi i vjerovati u svoje snage.“

„Vjerovao bih u sebe sa zadovoljstvom“, ubaci se Ruslan. „Ali cijelo vrijeme ti je u blizini netko mnogo bolji i uspješniji od tebe.“

„Pa, uzmimo za primjer sport. Svaka vrsta sporta ima svoje šampione. A sportaši znaju da ako žele postići vrhunske rezultate, to neće učiniti zavideći prvaku, nego radom na sebi i svakodnevnim znojenjem. Ali za razliku od sporta, u životu kvaliteta treninga određuje hoćeš li biti slobodan čovjek ili ćeš cijeli život ostati u stadu robova. Ako želiš postati bogat, nikada nikome ne zavidi. Jer to te osuđuje na siromaštvo, nosi misli i stoga izravnu naredbu podsvijesti da si gubitnik, žrtva nepravde i potlačeni rob u usporedbi s tim čovjekom. Vjerujte mi, bit ćete takvi ako ne naučite pretvoriti svoju zavist u naredbe da budete sretni što već sve to posjedujete.“

„Kako 'već', ako u stvarnosti to ne posjedujem?“, pitao je Viktor zbunjeno.

„U tome i jest tajna, ključ za vjeru i ostvarenja snage vaše podsvijesti. Jer kad biste imali istu kuću kao susjed, biste li mu zavidjeli? Ne. Jer je već posjedujete! Nakon što zamislite da se nešto što želite zaista dogodilo, na taj način materijalizirate želju kroz svoju podsvijest, to jest dajete joj čvrstu izravnu zapovijed za ostvarenje ove želje. Ali ako kažete sebi da biste 'željeli to imati', na jeziku vaše podsvijesti znači da 'maštate'. Stoga će vas podsvijest nagraditi samo snovima o tome.

Dakle, 'želio bih' i 'već imam' su dvije različite zapovijedi za podsvijest. Na primjer, jedno je kada biste željeli imati automobil koji vam se sviđa. Ako ga samo poželite, dajete zapovijed svojoj podsvijesti da nacрта ovu želja u vašim snovima. Druga je stvar kada naredite svojoj podsvijesti 'imam ovaj auto' i zamislite u stvarnosti da sjedate u taj lijepi automobil, vidite mu prtljažnik, znate da je vaš. Budite sigurni da će podsvijest pronaći načine da izvrši vašu zapovijed. Određene okolnosti će se dogoditi u vašem životu i kao rezultat toga ovaj će automobil postati vaš.“

„Ali ako bismo, na primjer, ja i Stas željeli imati isti auto, što tada biva?“, upita Ženja.

„Ne brinite, tada će svaki od vas voziti taj automobil. Podsvijest ima ogromnu moć. Ako je potrebno, može podijeliti svijet na dva ili čak tri dijela. I svaki od vas će u toj podijeljenoj stvarnosti voziti ovaj automobil.“

„Dakle, da bih postao bogat potrebno je samo sugerirati sebi da ponavljam ono: 'Ja sam bogat', zar ne?“, upita Kostja s nepovjerljivim smiješkom.

„Nema šanse. Ako kao papagaj ponavljate 'bogat sam', 'bogat sam', a ne vjerujete u tu izjavu, uzimajući u obzir ideju da je zapravo tužna stvarnost jedina vaša stvarnost, možete si ponavljati mnogo godina, ali ništa neće iz toga izaći. Kao što sam vam već rekao, podsvijest ne razumije vaša raspoloženja i unutarne proturječnosti. Vaša misao za nju predstavlja zapovijed koju mora ispuniti. Vaša misao bi trebala biti puna snage, a snaga puna vjere da će sve ostvariti.“

„Ali molim vas, kako mogu vjerovati da sam bogat ako ne znam ni na koji način mogu postati bogat?“, pitao je Viktor.

„Mnogi ljudi misle na taj pogrešan način. Kako postati bogat je pitanje od manje važnosti. To je zadatak vaše podsvijesti. Ona će rješenje pronaći samostalno. Vaš je zadatak da joj date jasnu zapovijed i da budete sto posto sigurni da će vaša zapovijed biti ispunjena u najbržem roku i na optimalan način za vas. Podsvijest je ipak vojnik mnogo pametniji od svoga generala, mislim na svijest. I budite sigurni da će iskoristiti sva sredstva za izvršenje zapovijedi. Ako budete cijelo vrijeme pokušavali ispraviti postavljeni zadatak svojom svijesću i svaki put davati novu zapovijed kako raditi, zakomplicirat ćete joj zadatak i nikad ga neće ispuniti.“

„Ipak, ne razumijem kako ga uopće može ostvariti?“, zamišljeno je izgovorio Viktor.

„Može na razne načine. Učinit će sve kako bi se stvorile potrebne okolnosti. Na primjer, možete iznenada osvojiti ogroman novac na lotu, ili kartajući, možete pronaći kovčeg s novcem ili ga naslijediti. Ili će se u vašoj glavi pojaviti grandiozna ideja koju ćete vrlo unosno prodati.“

„Ali tko će otkupiti moju ideju?“, Viktor se nakesio. „Novac je najvažnija stvar u poslovanju.“

„Ma kakvi“, rekao je Ariman, a onda se obratio cijeloj ekipi: „Najvažnije stvari u poslu su nove ideje i informacije. Novac je

rezultat razrađivanja ideja i informacija. Usput, onaj čovjek o kojem sam vam govorio započeo je svoj streloviti uspon od ideje. Prvo je svakog dana tijekom nekoliko mjeseci ustrajno izgovaraju molitvu/meditaciju koju sam mu dao. A molitva je bila ova: 'Ja sam slobodan čovjek. Ja sam bogat, snažan, moćan. Moja će volja okrenuti ljude i okolnosti. Moje ideje su savršene. One se obistinjuju u životu i svakim danom mi donose ogroman prihod. Moj božanski Oče, zahvalan sam Ti na svom uspjehu, sreći, svom blagostanju i materijalnom bogatstvu'. I što mislite? U nekoliko mjeseci postigao je prve rezultate. A tada su događaji jurnuli takvom brzinom da se obogatilo kao čarolijom. Glavno je, ekipa, da ne ometate podsvijest svojim pogrešnim 'direktivama'. Budite sigurni da će vas podsvijest na kraju dovesti na pravo mjesto i stupiti u kontakt s potrebnim ljudima, dakle učinit će sve kako bi detaljno realizirala vašu zapovijed. Jer u stvari bilo koji događaj u vašem životu nije slučajan. Taj se događaj rađa i sazrijeva u vama, a podsvijest samo traži razloge i izgovor za njegovu realizaciju.“

Ariman je šutio, a zatim opet progovorio:

„Dakle, ljudi, htjeli-ne htjeli, naša vjera pokreće sve. Ljudi primaju znanje, ali ga gotovo ne koriste, jer ne žele, jer su lijeni. I jednostavno ne vjeruju u njega. Iako svaki čovjek ima priliku, mnoge prilike koje se nalaze pred njim. Svatko se u svojim snovima vidi kao bogataša, kako ostvaruje sve svoje želje i potrebe bez problema. To nisu snovi, društvo. Tako funkcionira vaša podsvijest. Pokazuje vam što možete postati u stvarnosti. Ali ljudi to ne razumiju. Oni pužu u svojim snovima, a zatim opet zapovijedaju svojoj podsvijesti da im to nikada ne bude dostupno.“

„A koliko brzo podsvijest to može obistiniti i učiniti me bogatim ako stalno iznova ponavljam potvrđujuće formule?“
Ruslan se nije mogao smiriti.

„Sve ovisi o vašem uvjerenju. Oni koji zaista iskreno i čvrsto vjeruju u to, ulažući u ovu afirmaciju svu svoju snagu, mislim na vjeru, to će prije dobiti. Za svakog je drugačije. Glupo je očekivati da ćete postati bogati već za tjedan dana. Tijekom tjedan dana nećete dovesti u red čak ni svoje misli...“

Dok je Ariman pričao, okolna je priroda bila sve više i više obavijena tminom nadolazeće noći. Stoga nam ništa nije odvrćalo pažnju i potpuno smo se koncentrirali na Arimanove riječi i razmatranje onoga što je rekao.

„Moć podsvijesti zaista je svemoguća“, začuo se Arimanov glas iz tame. „Upravo ona je čuvar vaših briljantnih ideja i otkrića. Zašto mislite da je Goethe spoznao veliku istinu, koja je ostala tajna za većinu njegovih suvremenika? Zato što je Goethe uspio otvoriti snagu svoje podsvijesti. Ili zašto je Mozart cijeli svijet očarao svojom glazbom? Samo zahvaljujući svomu inovativnom neovisnom razmišljanju, koje je probudilo njegove skrivene sile podsvijesti i natjeralo mu mozak da radi u tom smjeru. Isto se može reći za stotine najnadarenijih ljudi svijeta: poznate znanstvenike, kipare, slikare, glumce, diplomate, bankare, svjetski poznate lidere svoga vremena. Na primjer, Staljin se od lopova pretvorio u generalisimusa, počeo je vladati milijunima ljudi. Vaš Hruščov je bio mehaničar i rudar, a postao je Generalni tajnik velike države. Bonaparte je od običnoga nepoznatog vojnika postao veliki Napoleon, čije je ime poznato cijelom svijetu. A Hitler? On je bio nitko, prosjak koji nije mogao zaraditi novac, a pretvorio se u koga! Naravno, on je negativan lik za svijet, bio je fašist, ali nije važno. Iskoristio je moć svoje podsvijesti kao instrument za ostvarenje svojih želja. I postao je Führer! Svi ti ljudi uspjeli su steći slavu, poštovanje i sjajan položaj samo zato što su vjerovali sebe i koristili snagu svoje podsvijesti koja je proizvela briljantne ideje... Dakle, ljudi, ako legnete u krevet s uvjerenjem da ćete svoj život u potpunosti preobraziti u bolji i probudite se s ovom mišlju, to će se prije ili kasnije dogoditi. Zapamtite da je vaša istinska vrijednost vaša podsvijest, koja prema vašoj naredbi ostvaruje bilo koju ideju ili događaj za vas. Vaša je podsvijest ta koja je vaša istinska riznica! To se čak kaže u Matejevom evanđelju. Sjećate se ovih riječi o pravom blagu tamo gdje ga 'ni moljac ni rđa ne nagriza' i gdje kradljivci ne potkapaju niti kradu'. Pa iskoristite ih! Koristite snagu podsvijesti koja vam je darovana odozgo!“

Sudeći po reakciji naše ekipe na Arimanove riječi, bili su prilično nadahnuti. Nakon tih riječi čak se i moje raspoloženje promijenilo, te sam imala jasnu želju ozbiljno raditi na svojoj

podsvijesti i naučiti upravljati njezinom snagom, kako bih transformirala svoj život nabolje. Iako sam bila zbunjena ovim primjerima. Osim toga, nisam razumjela što sam još „bolje“ željela. Činilo se da sve u mom životu ide dobro, čak i vrlo dobro.

„Ali da bi iskoristio snagu svoje podsvijesti poput velikana, trebaš barem znati za koje područje gajiš veliki talent i interes“, Kostja je izrazio svoju misao. „I u skladu s tim trebaš ih razvijati. To jest, koliko sam shvatio, možeš se obogatiti bilo kojom profesijom.“

„Svakako“, potvrdi Ariman. „Dapače, reći ću vam i više. Uzmimo primjer medicine. Znam puno liječnika koji zapravo nisu pametniji od svojih kolega. Ali oni vjeruju u sebe i poštuju se. Zato ne rade, kao njihovi kolege, jedanaest mjeseci godišnje da ne zarade ništa. Uspjeli su urediti svoj život na način da su uvjerali klijente u svoje prednosti u odnosu na druge specijaliste, tako da sada rade samo pet mjeseci u godini i primaju više od milijun dolara godišnje. A sve je to zahvaljujući izuzetno visokoj samoprocjeni. Dakle, ljudi, bilo koja profesija, kakvi god dobri stručnjaci bili, zahtijeva samopouzdanje, kako biste napredovali više nego što će vam biti dopušteno od ljudi koji su samopouzdaniji.“

„Ali kako je moguće saznati što ti više odgovara?“, ponovno upita Kostja. „Kako je moguće ne činiti pogreške? Koji je najbolji način za ostvariti svoje sposobnosti radi postizanja postavljenog cilja, na primjer bogatstva?“

„Odgovorit ću vam primjerom. Imao sam jedan zanimljiv slučaj. Jednom sam upoznao mladog momka. Bio je iz obične provincijske obitelji, kako kažu - bez novca, mogućnosti i veza. Ali imao je veliku želju postati slavan i bogat, iako, kao što shvaćate, nije imao stvarne perspektive u životu. Štoviše, čak nije ni znao, poput vas, čemu je sklon i kuda ići radi ostvarenja svoga životnog sna. Otkrio sam mu tajnu podsvijesti i rekao mu da uvijek treba ponavljati ovu formulu: 'Genijalnost moje podsvijesti čini me savršenim. Ona određuje moj istinski životni poziv te me čini sretnim, uspješnim i imućnim čovjekom'. Najvažnije u ovom procesu je potpuno povjerenje u vlastitu podsvijest. Ne brinite, ona će vas u životu voditi kuda treba. Ne mijesajte se i ne opirite se

dogadajima koje je stvorila vaša podsvijest, inače ćete izgubiti godine života i nećete postići ništa. Zapravo ne trebate ništa raditi, sve će se urediti samo od sebe, najvažnije je samo u to vjerovati.

To sam rekao momku. I što mislite? Počeo je ovu molitvu ponavljati ustrajno i s punom odgovornošću. A njegova je podsvijest pronašla najkraći i najučinkovitiji put do bogatstva. Tip je prilično brzo postao poznati glumac, iako nikada nije pomislio da bi to moglo biti njegovo zvanje. Sada je jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, svjetski je poznat, za svoju izvedbu dobio je više Oscara, a što je najzanimljivije, njegovo materijalno bogatstvo i dalje nastavlja rasti. Dakle, ako postavite konkretan cilj u svom životu, nemojte ometati svoju podsvijest logikom kojom biste to shvatili.“

„Da“, rekla je Tatjana tužno, „muškarcima je puno lakše ostvariti se u životu nego ženama.“

„Varate se“, ljubazno je odgovorio Ariman. „Svi ljudi, bez obzira na spol, rasu, nacionalnost i prebivalište imaju priliku razviti moćnu snagu svoje podsvijesti. Posebno za vas reći ću još jedan primjer. Jednom sam, putujući automobilom, posjetio servisni centar radi čišćenja automobila i izmjene motornog ulja. Dok je moj auto bio servisiran, sjedio sam u sobi za odmor i gledao TV. Djevojka iz službe za održavanje mi je donijela šalicu kave. Obratio sam pažnju na njezin pogled; bila je beživotna, neprirodna, kao da ne živi, već troši posljednje sati svog života. Krenuo sam razgovarati s njom i ispitivati je o njezinim problemima. Činilo se da je priča o njezinu životu također banalna i tipična za mnoge ljude. Bila je iz obične obitelji i živjela od mizerne plaće. Nedostatak novca nije joj dopustio nastaviti školovanje. Jedva je našla čak i ovaj slabo plaćeni posao. Iako je imala velike ambicije i mnoge želje. Ali pravi izlaz iz siromaštva i šansu za ostvarenje svojih želja vidjela je samo u jednom - bogato se udati i roditi puno djece za svog supruga, kako bi stabilizirala svoje materijalno stanje. Međutim, nakon što sam joj pričao o tajni podsvijesti, njezin se život radikalno promijenio. Nije samo iskreno povjerovala u moje riječi, nego je promijenila razmišljanje i usmjerila sve svoje snage u postizanje konačnog rezultata. I što mislite? Danas je uspješna političarka. I njezin će

Fragment crteža Anastasije Novih "Ariman"

utjecaj rasti svakim danom, postići će velik uspjeh. A to je moguće jer ona zna tajnu podsvijesti i aktivno koristi njenu snagu! U najbližoj budućnosti čitav će svijet govoriti o njoj i ona će postati jedna od najautoritativnijih političarki... Dakle, sve je u vašim rukama ili, točnije, vašoj glavi.“

„Je li moguće podsvijest koristiti za razvoj nadnaravnih sposobnosti?“, ovaj je put pitao Andrej.

„Društvo, to i jesu vaše nadnaravne sposobnosti koje, jednostavno govoreći, ne koristite. Čudi me da vam Sensei nije pričao o tome.“

„Kako nije?“, reče je Volođa basom braneći Senseja, „Rekao nam je i demonstrirao mnoge stvari.“

Ariman se nacerio.

„Sigurno vam je rekao puno, ali ne sve. Da vam je pričao o zlatnom ključu vaše podsvijesti koja budi izvanredne sposobnosti čovjeka, pretpostavljam da ne biste toliko daleko išli da vidite onog čarobnjaka. Ljudi bi u gomili dolazili gledati vas iz svih zemalja svijeta.“

„A što je ključ podsvijesti?“, upita Viktor znatiželjno.

„Oh, to je stvarno zlatna formula. Otvara takvu snagu podsvijesti, pomoću koje je moguće ne samo razviti nadnaravne sposobnosti, već i utjecati na ljude, događaje, okolnosti. Daje ogromnu moć. Uz pomoć te sile, koja otvara mogućnosti izlječenja od smrtonosnih bolesti, ubijanja samo jednom mišlju, stvaranja slobodne neustrašive osobe ili doživotnog roba, moguće je stvoriti i implementirati sjajne ideje ili uništiti čitave megalopolise...“

„Čitave megalopolise?“, pitao je zapanjeni Ruslan. „Na koji način? Atomskom eksplozijom?“

„Čemu takve komplikacije?“, nacerio se Ariman. „To je moguće učiniti puno lakše i djelotvornije. Ljudska misao može imati utjecaj na prirodne procese. Čuvar ove formule može izazvati potres samo jednom mišlju, ili tsunami, ili tornado, ili druge prirodne

katastrofe. Možda vam to zvuči previše fantastično, ali sasvim je stvarno...“

Čim je Ariman izgovorio ove riječi, iznenada sam se prisjetila jučerašnjih događaja, kada je samo jedna kap mora prouzročila, pod mentalnim utjecajem Senseja, ogromnu oluju, a onda se rastuće more opet neočekivano smirilo. Nakon što sam se prisjetila ogromnoga crnog vala, prestrašeno sam pogledala u stranu prema moru, kao da se bojim da će se ponovno pojaviti na obzoru obasjanom mjesecinom. Naravno da nije bilo vala, ali strah nije nestao, naprotiv, sa svakom Arimanovom riječi je čak rastao i jačao.

Izgleda da se nisam samo ja prisjetila jučerašnjeg događaja, već i moji prijatelji.

„Pa, jasno da je moguće mentalno utjecati na nekom malom mjestu i izazvati lokalnu oluju“, započe Andrej raspravljati i dodati poput stručnjaka: „Pretpostavljam da nitko od nas u to ne sumnja. Ali uništiti cijele megalopolise?! Tamo živi toliko ljudi. Njihova će se psiha nekako oduprijeti katastrofi. Možda nesvjesno, ali ipak hoće.“

„Točno, oduprijet će se nesvjesno“, Ariman je sarkastično naglasio. „Ovakvo nejedinstvo neće dati primjetan rezultat, jer tijekom katastrofe svaki čovjek pokušava, kao bilo koja druga životinja, spasiti se. Ali oni koji svjesno koriste formulu su u stanju koristiti mnogo veće sile od cijele gomile koja pokušava pobjeći od katastrofe. Stoga, zlatna formula je zlatna.“

„A koji je mehanizam ove formule?“, raspitivao se Volođa.

„Transformacija misli određenim zvukom kroz ezoosmos u stvarnost“, ozbiljno je odgovorio Ariman.

„Određenim zvukom?“, ponovno je pitao Stas.

„Točno, zvukom određenih riječi“, precizirao je Ariman.

„Želite reći da je jednostavno zvukom određenih riječi moguće uništiti čitav megalopolis?“, Ruslan je upitao s nepovjerenjem.

„Mladiću“, rekao je Ariman s notom arogancije u glasu. „Ipak je od misli ojačane zvukom riječi nastao svemir, uključujući vas.“

Mislim na Veliki prasak kojim je, prema tvrdnjama astronoma, sve započelo. A za uništavanje nekog megalopolisa ne treba koristiti čak ni zlatnu formulu. Potrebna je samo jedna od jednostavnih formula velikih Arkona. Na primjer ova: 'IED SUEM SULAM'."

Ariman je ove riječi izgovorio tako snažnim glasom da mi se nije samo koža naježila, nego sam se i osjećala kao da se u meni aktivirao neki težak val nejasnog nemira i nelagode, što je samo pojačalo moj unutarnji strah.

„To je sve?“, iznenađeno je izustio Ruslan i odmah požurio naglas ponoviti ovu formulu za Arimanom.

Ali tip je uspio samo nešto nerazumljivo izblebetati, pa se Ariman ljubazno nasmijao zajedno s našom ekipom.

„Čak i ako naučite jasno izgovoriti, to vas neće dovesti nikamo. Jer u zvuk ubaciti silu misli, i ne samo to.“

„Kako mislite?“, Ruslan nije shvatio.

„Da bi ova formula počela djelovati, trebate usredotočiti svoje misli i vizualizirati konkretni tekući proces izravno u samom sebi, to jest stvoriti situaciju na razini mikrokozmosa. Na primjer, želite stvoriti tornado u oceanu i da pogodi određeni megalopolis. Za to postići trebate vidjeti zemljopisno područje na kojem će se vaš tornado pojaviti. Uzmimo, na primjer, Atlantik. Unutarnjim vidom treba jasno zamisliti kako se na ovom mjestu pojavljuje lagani vjetar, kako postaje intenzivniji, spiralno se uvija. Kako ovaj vrtložni tok raste sve više i više, kako se širi. Kako se ovaj tornado počinje kretati prema, recimo, Meksičkom zaljevu, postajući sve snažniji i povećavajući brzinu. I kako se ova sila približava obali i pada na neki megalopolis, na primjer New Orleans. Usput, trebate svojim unutarnjim vidom temeljito vidjeti kakvo će točno uništenje izazvati. Na primjer, uništiti će branu, određene tvornice, poplaviti će grad, prevrtati automobile, razbijati panoe, izazvati požar itd. Stoga morate vizualizirati stvarnu geografiju ovog grada i stvarno uništenje koje će biti uzrokovano vašim tornadom.“

„Eto!“, uskliknuo je zbunjeni Ruslan. „Koliko je potrebno znati! Ne znam dobro ni geografiju svoga vlastitog grada, da ne pričam o tamo nekom Orleanu, koji se nalazi nitko ne zna gdje.“

„A što biste htjeli?“, nasmijao se Ariman. „Težite posjedovanju ozbiljnog znanja. Da biste ga stekli, trebaju vam barem elementarne vještine i znanja. Bez toga nema ništa. Za sve je potrebna temeljita priprema... Naravno, možete učiniti nešto drugo. Ako niste dobri sa zemljopisom i lokacijom konkretnog megalopolisa, možete početi od jednostavnijih stvari. To jest, možete uzrokovati, umjesto tornada, potres na određenom mjestu. I ne samo uzrokovati, već ga i programirati za određeni datum i godinu.“

„Kako to?“, Ruslan je bio zbunjen.

„Vrlo jednostavno. Misaono odredite datum, na primjer 12. srpnja 1993. Odabrali ste zemljopisnu lokaciju, recimo Japana, zapadne obale Hokkaida. A sila samog potresa neka iznosi, recimo 7-8 po Richterovoj ljestvici. Iznutra vizualizirate ovaj događaj i izgovarate istu Arkonovu formulu.“

Ariman je opet sa snagom u glasu ponovio formulu. Nakon što ju je izgovorio, iznutra sam se osjećala totalno loše. Prvo je došlo do neke divlje napetosti svih organa, zatim do nekog odvratnog vala mlitavosti, kao da sam energetska uzdrmana iznutra. To je izazvalo užasnu paniku i životinjski strah, kao da se ovaj potres već događa, i to ne negdje u Japanu, već ovdje i sada, baš na ovoj obali. Ovo nejasno stanje nije trajalo dugo, možda nekoliko sekundi. Ali činilo mi se da su se one protegle u vječnost. Sljedeći razgovor momaka s Arimanom malo me odvratio od neugodnih osjećaja koje sam iskusila.

„To je sve. Sad vidite da je sve vrlo jednostavno“, Ariman je izgovorio mirnim glasom.

„Nisam shvatio, po čijoj bismo ljestvici trebali odrediti silu potresa?“, upita zbunjeni Ruslan.

Ariman je neko vrijeme šutio, teško uzdahnuo i nakon toga podrugljivo objasnio:

„Richterova ljestvica. To je seizmička skala temeljena na procjeni energije seizmičkih valova koji se javljaju tijekom potresa, s najvećom mogućom magnitudom 9. A Richter je američki seizmolog“, i dodao je smijuljeći se: „To je čovjek koji je predložio uvođenje ove ljestvice 1935.“

„A-a-a“, rastegnuo je Ruslan.

„Iako“, nastavio je Ariman istim tonom. „Ako možda ne znate pravu vrijednost tih pokazatelja, možete jednostavno zamisliti silu samog potresa i razaranja koje je uslijedilo.“

„Sad je jasno“, značajno je rekao momak i opravdao se riječima: „Amerikanci uvijek izmisle nešto što kasnije ne možeš izgovoriti.“

Viktor očito nije želio da Ariman skrene pozornost na isprazno Ruslanovo brbljanje i upitao ga:

„I onda, ako stvorite sve te događaje u sebi, hoće li se zbiti?“

„Svakako“, uvjerljivo je izgovorio Ariman. „Budući da ne vizualizirate samo iznutra; djelovanjem svoje misli pokrećete određeni program. To znači da vizualizirate stvarnu situaciju u unutaršnjem mikrokozmosu, a zatim je uz pomoć određenog zvuka prebacujete kroz ezoosmos u vanjski makrokozmos. Važno je zadržati emocionalnu neutralnost tijekom cijeloga ovog procesa, što znači potpuni nedostatak bilo kakvih emocija. Ne smijete osjećati ni sažaljenje ni bijes prema objektu svog utjecaja, u ovom slučaju to je gradsko stanovništvo. To jest, trebate biti neutralni prema događajima. Inače neće uspjeti. Jer emocije mogu također utjecati i na druge sile i rezultat će se razlikovati od onog koji ste željeli. Da biste stekli iskustvo u ovome, zapamtite da vam treba određeno vrijeme, želja i stalno vježbanje.“

„Čini se kao pravo klimatsko oružje“, primijetio je Volođa bas glasom. „Užasno je pomisliti da ga može koristiti tko god želi.“

„To je ozbiljno oružje“, Viktor se složio s njim.

„Najstrašnije i najozbiljnije oružje je sam čovjek“, odgovorio im je Ariman sa smiješkom. „Međutim, srećom, on o tom nema pojma.“

Naša je ekipa hodala neko vrijeme u tišini. Stas ju je prekinuo.

„Ako jednostavna zvučna formula može imati takav efekt, kakve su onda mogućnosti one zlatne?“

„Oh“, razvukao je Ariman sa zadovoljstvom. „Njene su mogućnosti ogromne. Za čovjeka koji posjeduje formulu ovoga zvuka ne postoji gotovo ništa nemoguće. Uzmimo primjer sv. Agapita...“

„Agapita?“, naši momci se uzbudiše. „Sensei nam je baš jučer pričao o njemu.“

„Stvarno? Je li vam rekao i da je Agapit koristio zlatnu formulu?“, upita Ariman.

„Je li Agapit znao ovu formulu?!“, ekipa se iznenadila.

„Naravno da jest! Duh Sveti bio je u njegovu tijelu. Usput, ne znam je li vam Sensei pričao o tome ili nije, ali Agapit se koristio ovom formulom ne samo tijekom svog života, već također u poruci nakon svoje biološke smrti. Pomoću ove je formule napisao posmrtnu poruku na pergamentu. A sila smještena u pergament, zahvaljujući zlatnoj formuli, djeluje do danas na iscjeljivanje svih koji su blizu, u radijusu njegova polja. Pa sad zamislite kakve mogućnosti bi ova formula otvarala za čovjeka koji bi je posjedovao.“

„Sensei nam je rekao da je Agapit bio Bodisatva iz Šambale i da je učinio puno dobrog za ljude“, reče Viktor.

„Učinio puno dobrog za ljude?!“, Ariman je ponovio s razočaranjem i rekao grubo, kao javni tužitelj zločincima: „Ljudima je dao mnogo više nego što zaslužuju! Ponovno je donio sami Gral u ljudski svijet, tu najveću moć, moć nad moćima...“

Htio je reći nešto drugo, ali stariji momci, ne obraćajući pažnju na njegovu oštru intonaciju, upitaše ga gotovo uglas:

„Gral?!“

Ariman je bio kao probuđen nakon ovoga grupnog čuđenja te je pitao svojim uobičajenim glasom:

„Sensei vam ni o tome nije pričao?“

„Ne“, odgovorili su dečki na isti način.

Ariman se nacerio i prepredeno odgovorio:

„Znači, ljudi, nije pravi trenutak da vam pričam o tome.“

Budući da je Ariman misteriozno zastao, kako kažu, na najzanimljivijem mjestu, momci su mu počeli dobacivati različita pitanja.

„Tko je ili što je Gral?“, pokušao je izmamiti Ruslan.

„Ima li Gral moć nad moćima?“, pitao je zadivljeni Voloda.

„Gral je donio sam Agapit? Odakle? Iz Šambale? Točno?“, ustrajno je ispitivao Viktor. „Kako on izgleda u stvarnosti?“

„Što je zlatna formula? Jesu li to neke riječi?“, upita Stas.

„Možete li nam ih reći?“, Ženja mu se odmah pridružio.

„Važno nam je“, žurno je dodao njegov prijatelj osjećajući neku neodlučnost u Arimanu.

„Društvo, naravno da vam mogu dati zlatnu formulu i reći o Gralu“, nevoljko izjavi Ariman. „Ali bolje bi bilo da prvo naučite koristiti elementarnu snagu podsvijesti. Osjetite da ste gospodar u svom tijelu i u svom životu, a ne rob ovisan o volji drugih ljudi i okolnosti. Naučite upravljati svojom podsviješću, od nje zahtijevati da precizno izvršava sve vaše želje i naredbe. Kad to svladate, sa zadovoljstvom ću s vama podijeliti najveće tajne... Inače čak ni zlatna formula neće donijeti ništa. Za običnog čovjeka to je jednostavno kombinacija zvukova, ništa više. Kao da daš auto pračovjeku; on bi ga gledao kao veliki blistavi oblatak. Samo čovjek

koji zna voziti automobil u stanju je procijeniti njegov kapacitet i prednosti.“

Dečki su se utišali. Iznenada je Stas upitao:

„Pitam se koristi li i Sai Baba ovu zlatnu formulu?“

„Svakako“, izgovorio je Ariman kao da nije ni trebalo odgovoriti. „I ne samo on, već i mnogi koji su postigli značajne rezultate u duhovnom rastu. Dakle, momci, natjerajte svoju podsvijest da radi za vas i iznenadit ćete se kako će vam se život promijeniti. Samo odbacite sve glupe snove i krećite se svrhovito prema svom cilju.“

U međuvremenu je daleko na pučini zabljesnulo cijelo „zvijezde“ jarkih raznobojnih svjetala. Njihov obris izgledao je poput duha drevnog broda koji pod jedrima luta bespućima vremena. Gotovo svi su obratili pažnju na ovaj neobični fenomen pokušavajući pogoditi što bi to moglo biti. Dečki su imali vrlo različite, čak i tajanstvene ideje. Ali Ariman nas je brzo razuvjerio. Ispostavilo se jednostavno da je to osvijetljenje s njegove jahte, posebno stilizirano u takvu neobičnu starinu. Nakon što nas je Ariman natjerao da se riješimo zamišljene mistike, počeo je govoriti kako je bilo teško pronaći stručnjaka koji bi stvorio tako živopisan izgled jahte. I stvarno, u tami baršunaste noći blistala je ne samo poput broda iz daleke prošlosti, već i ako defokusirate pogled, njezina se kontura stapala u jednu veliku zvijezdu vodilju koja nam je pokazivala put do kampa. Ariman je predložio da skrenemo s uobičajenog puta i da šetamo uz obalu mora, što smo i učinili. Odavde se jahta činila još ljepšom. Ariman je na to primijetio:

„Pogledajte jahtu. S ove udaljenosti izgleda kao velika, nedostižna zvijezda koja sja negdje tamo na horizontu. Ali je li tako nedostižna? Svaki korak čini vas nezaustavljivo bližim njoj. Ako nemate sumnji, prije ili kasnije doći ćete do cilja i shvatit ćete da je taj cilj sasvim stvaran i materijalan. Isto je u poslovanju. Biznis su vaši koraci. Bogatstvo je ta jahta koju ćete sigurno dostići. Samo se trebate potruditi i neustrašivo krenuti dalje. Ne odlažite za sutra ili prekosutra, jer to će biti kao da stojite na mjestu. Učinite to ovdje i sada. Što prije se počnete kretati, ranije ćete dostići svoj željeni cilj. Sve je jednostavno.“

„Zaista je jednostavno“, pomislila sam. „Trebam samo započeti i nastaviti će se automatski. Ne mogu se zaustaviti već na pola puta. Inače neće biti ni natrag ni naprijed“. Odmorište smo ostavili daleko iza sebe, ali još uvijek nas je čekala duga šetnja do jahte. Jahta je odavde izgledala zaista privlačno i lijepo. Ali put po ljepljivom pijesku je bio mnogo teži nego po zemljanoj cesti rta.

„Zapamtite, društvo“, poučno je govorio Ariman, „Na ovome se svijetu cijeni samo sila, jer svijet je uređen po principu iste. Čak i ako želite biti čestiti, potrebna vam je sila, ne samo tjelesna, već i duhovna. Nemojte ni sanjati da će se svijet u najbližoj budućnosti značajno promijeniti i postati planet univerzalne sreće. Pogledajte život oko sebe. Nema čak ni blagih nagovještaja takvih događaja. Ne idite daleko, pogledajte obitelji u kojima živite, obitelji svojih prijatelja. Jer čak i u obitelji svi pokušavaju manipulirati drugima, naglasiti svoju vrijednost, zadovoljiti vlastiti egoizam. Pogledajte kolege koji vas okružuju na radnom mjestu i na fakultetu. Jednostavno potpuna podjela na klanove tračera, konstantna svađa oko toga tko je kriv, tko je pametniji i jači. A ako pogledamo u većem razmjeru, na primjer državu? Ljudi su sposobni učiniti bilo što kako bi stekli moć i postigli svoj cilj. Za što mislite da im je ta moć potrebna? Da bi zadovoljili ljudske potrebe?! Naravno da ne! Čine to samo za sebe, za zadovoljavanje vlastite megalomanije i rast kapitala. Jasno razumiju da su samo marionete moćnika ovoga svijeta, zato koriste priliku i uzimaju svaku moć koju mogu. Mnogi obični ljudi ih uzdižu kao ideal čovjekoljublja. Ali zapravo oni su isti ljudi kao i drugi, ništa bolji. Razlika između njih i vas leži samo u tome što su oni lukaviji, pametniji i sigurniji u sebe. Nema smisla od njih čekati milostinju. Dat će je ako im je to isplativo. I bacaju je ljudima kao kost gladnom psu, pa mu se usta zasline kad vide svoga 'darežljivog gospodara'. Ali tko vas treba s vašim naivnim maštanjima? Nitko. Dok ne postanete snažni, nitko vam neće pomoći. Stoga imate samo jedno izlaz - naučiti kako vješto manipulirati ljudima. Inače će drugi ljudi manipulirati vama.“

„Kako da manipuliram drugima ako ne znam kako?“, pitao Andrej iznenađeno.

„Samo vam se čini da ne znate. Sjetite se barem raznih trikova koje izmišljate i koristite kako biste nešto dobili. Dopuštate da se

vaš sjajni prevarant pojavljuje samo na maloj svakodnevnoj razini među prijateljima i rodbinom. Ali ljudi koji su postigli velik uspjeh u životu dopustili su svomu unutarnjem Afiksu da se u velikoj mjeri iskaže u vanjskom svijetu. U tome je sva razlika. Morate naučiti igrati svoje igre u životu. I ne samo igrati, već i pobjeđivati u njima. Zapravo ne možete ni zamisliti kakav sjajni Afiks živi u svakom od vas.“

„Afiks?“, Viktor je zatražio da ponovi. „Što to znači?“

„Afiks dolazi od latinske riječi 'affixus', koja znači 'privezan'. To je dio nas. To je naše vlastito unutarnje 'ja', koje je u stanju promijeniti našu suštinu, preobraziti je stvarajući njezinu novu kvalitetu. Danas se ta riječ koristi u različitim značenjima, ali to nije toliko važno. Dakle, ljudi, svatko ima priliku dostići vrhunac u bilo kojem području, kako u politici tako i u poslovanju.“

Ponovno je došlo do duge stanke u razgovoru, kao da nam je Ariman pružio priliku da shvatimo što smo čuli.

„Koji je najlakši način za pokretanje vlastitog biznisa?“, iznenada upita Viktor.

Ariman reče s laganim podsmijehom u glasu:

„Najlakši način, ako nemate nikakvu ideju, sredstva, a lijeni ste raditi na svojoj podsvijesti, je sljedeći. Nađite posao u posredničkoj firmi. Položaj nije bitan, tamo možete raditi kao domar ili utovarivač. Ali svaki trenutak na poslu iskoristite racionalno. Uđite duboko u srž procesa koji se tamo odvijaju. Pitajte, pokažite interes, slušajte, promatrajte kako tvrtka radi, tko su njezini dobavljači, tko su kupci njenih proizvoda. Nakon što shvatite shemu rada, jednostavno otvorite vlastitu tvrtku. Ako nemate novca, pozajmite ga od nekoga ili uzmite kredit u banci ili se dogovorite s tvrtkom koja će biti veleprodajni kupac vaših proizvoda. A onda učinite sljedeće. Robu preuzmite od dobavljača tvrtke u kojoj ste ranije radili, ali po malo višoj cijeni. U čemu je trik? Na primjer, tvrtka je od njih kupovala robu za jedan dolar, prodavala je za 1,5 dolar i zarađivala 50 centi. Kupite kod njihovih dobavljača za višu cijenu, za 1,1 dolara, a kupcima prodajte po nižoj cijeni, na primjer za 1,4 dolara. Zarađujete samo 30 centi po

jedinici, ali na ovaj način probuđujete zanimanje tvrtki opskrbljivača i kupca robe za suradnju s vama. Jer bit će im isplativo raditi s vama. Na ovaj način jednostavno prekinete posao svojih bivših poslodavaca i postanete vlasnik tvrtke.“

„Kako to? Nije pošteno“, rekao je Voloda basom. „Ljudi ti daju posao, a ti ih jednostavno izdaš?“

„O čemu vi pričate, Voloda? To je biznis, ne vojska. Za biznis je ovaj proces prirodan, jer je ovdje slično kao u džungli: preživljavaju najjači i najpametniji“, rekao je Ariman. „Kako kažu, ništa osobno, samo biznis.“

„Točno, trebaš biti vješt majstor prerušavanja da bi tako posložio stvari“, primijetio je Viktor sa smiješkom.

„Trebaš biti tako dobar u komunikaciji s ljudima da bi to ostvario?!“, izustio je Ženja ne obraćajući pažnju na Viktorove riječi.

„Jasno. Trebate postati majstori u umjetnosti komunikacije. Morate znati razgovarati s različitim pojedincima, znati im pristupiti. Morate biti izvana društveni i prijateljski raspoloženi. Morate igrati na iskrenost, to jest izgledati otvoreno i izravno u komunikaciji s ljudima, ali nikako im pokazati i u potpunosti otvoriti svoje planove. Trebate im živopisno opisati samo onaj dio igre koji ste odredili njima. Trebate im predstaviti kao da je to konačan rezultat vaših planova i namjera. Štoviše, trebali biste biti nepredvidljivi za svoje partnere. Inače ste vi njima predvidljivi u odlukama, provocirate ih da vas prevare. To jest, vaši se potezi mogu lako unaprijed izračunati i tako se igra može odigrati na vaš račun.

A kad ste nepredvidljivi, imate mogućnost igrati svoju igru. Čak i kad vodite poslovne pregovore, ova je kvaliteta dobar poticaj za ustupke u vašu korist. Budući da druga strana neće biti sigurna do posljednjeg trenutka kakvu ćete odluku donijeti; znači ako je ugovor isplativ za nju, bit će sklona stvaranju značajnih ustupaka u vašu korist. Osim toga, vaša slika nepredvidljive poslovne 'ajkule' ubit će želju lukavih poslovnih ljudi da svoje opasne špekulativne transakcije organiziraju o vašem trošku.“

„Za to treba biti prilično samouvjeren“, zamišljeno odgovori Viktor.

„Sigurno. Bez toga nećete postati pravi biznismeni. Iskazujte samopouzdanje u svim svojim postupcima. Na to sam vam pažnju usmjerio već mnogo puta. Branite svoje gledište, budite ljudi od principa. I ne dopustite ni pomisao da u nečemu griješite. Jer ako kažete nešto čovjeku u razgovoru, a u sebi podsvjesno sumnjate, on osjeća vaše sumnje i shodno tome dolazi do njegova nepovjerenja u vas. Jednostavno morate ustrajno i tvrdoglavo inzistirati na svom stavu. Morate natjerati čovjeka da vjeruje u vašu ispravnost. Ako on dokaže da je boja bijela, natjerajte ga da u njoj vidi sivu. Uvjerite ga. A ako sretnete dostojnog protivnika, koji poznaje ovu psihološku metodu pritiska i inzistira na svome na isti način kao i vi, samo se nasmijte zajedno s njim i recite: 'Baš tako želite'.“

„Dobro“, reče Ruslan. „Nije teško biti čovjek od principa. Ali kako neposredno utjecati na čovjeka?“

„Sve je jednostavno. Ako želite utjecati na čovjeka, morate znati njegove slabosti. Ako želite čovjeka kontrolirati, morate igrati na zadovoljavanje njegovih psiholoških potreba. Barem morate dodirnuti njegove dvije glavne žice: megalomaniju u obliku hvaljenja ega i maniju osobnog značaja u obliku stalnog uzdizanja. One su kod svih ljudi napete; kod nekih jače, kod drugih slabije.

A ako postanete dobar glazbenik, možda ćete savladati druge žice tog instrumenta zvanog 'čovjek', kao što su materijalni interes, kreativna sloboda, sigurnost, značaj podrške okoline, ljubav, znatiželja, uspjeh, samopoštovanje i mnoge druge. Najvažnije nije samo dodirnuti ove žice i ići čovjeku na živce, već svirati očaravajuću melodiju koja će mu izazvati oduševljenje i on će s velikom radošću početi ispunjavati vaše naredbe. Tada biste zaista od njega dobili najbolji mogući rezultat u radu. A što učinkovitije rade vaši zaposlenici, to ćete više zaraditi. To biste trebali stalno imati na umu!“

„Kako je moguće otkriti koje osobine dominiraju u čovjeku?“, upita Viktor.

„Vrlo jednostavno. Za to morate samo naučiti slušati čovjeka, o čemu govori, koja pitanja naglašava, koje probleme pokušava riješiti, koje psihološke potrebe u tom trenutku pokušava zadovoljiti. Ako to znate, onda lako možete postati dirigent simfonije njegova života, preusmjeravajući zadovoljenje njegovih psiholoških potreba na vaš posao... Općenito, svi ljudi su isti“, nastavio je objašnjavati Ariman. „A ako želite natjerati pojedinca ili mase da u velikoj mjeri bilo što učine, trebate upotrijebiti ili politiku prijetnje ili podmićivanja, ili obje, korak po korak. Jer psihologija čovjeka je takva da je se može prisiliti na rad ili odbijanje rada samo kad želi od njega dobiti zadovoljstvo ili izbjeći emocionalnu ili fizičku bol ili, točnije, ne bol, nego strah od nje. Dakle, ako ne uspijete iskoristiti metodu podmićivanja, lagano upotrijebite metodu prijetnje. Nemate trećeg izbora. Inače ćete cijelog života savijati kičmu pod nečijim bičem ili biti podmićivani.“

„Što mislite pod bičevanjem? Tući ili što?“, pitao je zbunjeni Ruslan.

„Korištenje fizičke sile krajnja je mjera. I zapravo nije djelotvorna u usporedbi s psihološkom boli, strahom i pritiskom“, naglasio je Ariman i nastavio: „Ako tim radi za vas, trebali biste koristiti princip 'podijeli pa vladaj', tako da vas se svi plaše i poštuju vas. Trebate znati o svemu što se događa unutar tima, njihove misli, želje, namjere i manipulirati njima u svoju korist. Trebate znati sve glasine, skandale, odnose među zaposlenicima. To jest, morate držati prst na pulsu kolektiva. Ako dobijete informaciju da netko širi glasine o vama i negativno govori o vama, otpustite ga bez oklijevanja. Dobro plaćeno mjesto nikada neće biti prazno. Uvijek ćete naći ljude koji žele raditi na njemu. A vi ćete ostale naučiti dobru lekciju. Trebali biste stvoriti takvu atmosferu da svi žele biti vaši prijatelji, a neprijatelj jedni drugima. Tada ćete sigurno biti svjesni svega što se događa. Jer svi će zapravo cinkati druge nastojeći pokazati da je on čovjek koji vam treba i koji brine o prestižu vaše tvrtke. Inače, ako se zaposlenici ujedine, dobit ćete uobičajeni rezultat: krast će svaki dan od vaše tvrtke i besposličariti na radnom mjestu, parazitirati na vašoj grbači. A najvažnije je da nećete znati ništa u vezi s tim i jednostavno ćete se čuditi što tvrtki ide sve gore i gore, nakon svih ulaganja.“

„Nema šanse“, progundao je Volođa. „Ako je kolektiv solidaran i dobar, naprotiv, ništa se neće dogoditi.“

„Ti jednostavno procjenjuješ s vojničkog gledišta“, odgovorio mu je Ariman. „Biznis je potpuno različito područje ljudskih odnosa, gdje glavni cilj nije određen moralnim načelima, već količinom zarađenog novca. Dat ću vam jednostavan primjer. Pretpostavimo da ste otvorili kiosk na tržnici. Zaposlili ste dvoje ili troje prodavača za plaću. Ako se ne pokažete kao krut menadžer, oni će se udružiti, dogovarati se iza vaših leđa i napuniti džepove na vaš račun. Jedan će prodavati i dežurati za drugo dvoje, koji će otrčati po robu i potajno je prodavati na vašem štandu. I svo troje će vam pričati priče da se vaša roba iz nekog razloga slabo prodaje. Kao rezultat, zaradit će na vaš račun i smijati vam se iza leđa, a vi ćete doživjeti potpuni gubitak, plaćati im stanarinu, poreze i plaće iz svog džepa. Ali ako stvorite takvu atmosferu u timu da svatko vidi konkurenta u drugom i požuri vam reći za njegove pogreške, tada ćete biti svjesni svega. I povećat će vam se prihod.“

„Ali nas su od našega pionirskog djetinjstva učili prijateljskom timu“, primijetio je Ženja, ne bez sarkazma.

„Naravno“, Ariman je odgovor sa smiješkom. „Od vas su pravili proletarijat za državna poduzeća, a ne za privatne vlasnike. U državnim poduzećima proletarijat se ujedinjuje i zajedno varaju državu“, nasmijao se Ariman i obratio se izravno Ženjki: „Pogledaj oko sebe. Svi krađu sve! Na primjer, radnik ukrade vijak, nema veze. U državnom poduzeću to nitko neće primijetiti. A sada zamisli da je to tvoje poduzeće, recimo automehaničarska radionica. U nju si uložio puno novca da bi proradila. A tvoj radnik, kojem redovito isplaćuješ plaću, ukrao je vijak u tvojoj radionici. Reklo bi se da je to samo vijak, ali on također košta novaca. Recimo 5-10 centi. Ali to je novac iz tvog džepa! A ako nekoliko ljudi uzme vijak, to je već dolar. Tvoj dolar! Ukravši ovaj vijak radnik je zapravo gurnuo ruku u tvoj džep, izvadio novčanik i novac iz njega. Tvoj novac!“

„Kakvo đubre!“, Ženja bijaše ogorčen i bijesan zbog situacije koju je opisao Ariman.

„Točno, jer to je tvoje“, ponovno se nacerio Ariman. „I ne biste smjeli dopuštati tako nešto u svom poduzeću, inače ćete

bankrotirati. Dakle, za privatni kapital ova situacija s udruženom krađom neće biti moguća. Privatni vlasnik, a to ste vi, mora proračunati svoje korake, voditi računa o svakom novčiću. U protivnom će uvijek biti nekoga u timu tko će brzo prebrojati te novčiće, naravno, ne na vašu korist. Stoga vam je za rad s ljudima potreban stalan nadzor i odgovarajuće natjecateljsko ozračje. I nije važno imate li troje zaposlenika ili pet tisuća. Ili ćete biti vlasnik svog poduzeće ili ćete biti marioneta i cijeli život ljudi će vas gurati u stranu... Postoje određena nepisana pravila u poslovanju. Ako ih ne slijedite, pojest će vas jači igrači. Zapamtite, ljudi, ne možete nikome vjerovati u biznisu...“

„Čak i ako ti je partner rođeni brat?“, Viktor se iznenadio.

„Čak i ako ti je rođeni brat partner“, potvrdio je Ariman. „Pazite na njega od prvog trenutka, na isti način kao i na zadnjeg lopova u poduzeću. Jedino tako ćete biti u mogućnosti spriječiti neugodne događaje u poslovanju. Ne postoji istinsko prijateljstvo u poslu, kakve god vam bajke netko pričao o tome.

Zapamtite da se sve mjeri novcem. A vaš najbolji prijatelj prvi je kandidat za izdajnika. Jer on zna sve o vama. U lice će vam se diviti, a iza leđa će spletkariti, jer vam zavidi što ste uspješniji od njega. Prijatelj u poslovanju najgori je neprijatelj, budući da zna za sve pogreške vaše tvrtke i zna njene slabe točke. Zbog toga u poslu ne biste trebali imati bliske prijatelje i nitko ne bi trebao znati za vas i vaše poslovanje. Zapamtite, ekipu, što manje netko zna o vama, bolje ćete spavati.“

„Je li sve u biznisu toliko ozbiljno?“, Andrej se iznenadio.

„Nažalost, u ovoj stvarnosti novac vlada umovima ljudi. Ako postanete uspješni poslovni ljudi, u potpunosti ćete osjetiti što je ljudska zavist. Svi će vam zavidjeti, od vlastite rodbine do potpuno nepoznatih ljudi. I svatko će misliti da mu nešto dugujete. U oči će vam se zaklinjati na ljubav i poštovanje, a iza leđa će vas mrziti zato što ste pametniji i slobodniji od njih.“

„Ali zašto?“, Kostja je bio zbunjen, nakon što se očito zamišljao u ulozi velikog poduzetnika.

„Zato što svojim položajem u prvom redu naglašavate da su gubitnici. Ali ne bojte se. Ja bih vam preporučio da to gledate s druge strane: bolje da vama zavide nego da vi zavidite nekome. Razumijem da vam nije ugodno ovo čuti, ali društvo, to je neizbježna stvarnost života. Biznis je kao sport, gdje prvu nagradu osvaja prvak, onaj koji je postao vodeći. Njemu će sigurno zavidjeti. Ali tko? Slabi ljudi i gubitnici koji su bili lijeni raditi na sebi da bi postigli iste rezultate. Zato što je biznis vrsta sparinga, pri čemu se svatko može osloniti samo na svoje snage i sposobnosti. Vaš je zadatak pobijediti u tom sparingu po bilo koju cijenu i jedino tada ćete postati stvarno bogati. Tu su dopuštena sva sredstva. Ako sumnjate u način djelovanja, netko će iskoristiti vaš nedostatak i jednostavno vas srušiti. I izgubit ćete. Stoga ne smije biti dvojbi. Biznis je ozbiljna igra. On je poput borbe bez pravila, gdje gotovo da nema zabranjenih trikova“, Ariman se nacerio. „Vaše mogućnosti su ograničene samo zakonskim okvirima države u kojoj poslujete. Ako ste zadali snažan udarac i vaš partner se srušio, jeste li vi krivi za to? Ne. Pao je, što znači da je bio slab, promašio je udarac, nije bio spreman na borbu. Stoga ste pobijedili, dobili nagradu za najbolji sparing. A nagrada u biznisu znači novac.“

„Rekli ste da gotovo da nema zabranjenih trikova“, primijetio je Stas. „Što kažete na sve one rasprave na televiziji o poštenim poslovnim ljudima?“

„To je poanta - sve su to samo rasprave. Ali u pravilu su oni koji tako govore potpuno drugačiji u poslovanju. Kad se suočite sa stvarnošću, shvatit ćete da se riječ 'iskrenost' zapravo i u biznisu i u politici koristi samo za manipulaciju ljudima.“

„Ali učili su nas da je dobro biti iskren“, Tatjana reče plaho.

„Naravno, dobro je“, podržao je Ariman. „Ali biti iskren glede sebe, svojih životnih principa, a ne u odnosima s ljudima iz okoline, koji uglavnom samo koriste vašu naivnost i poštenje za svoje sebične ciljeve.“

Općenito razmislite tko vas je i kako učio o pojmu poštenja. Nametnuta vam je ideja da ako želite pošteno zaraditi, morate biti radnik u pogonu ili domar, mesti nečije opuške i čekati da vam 'dobri' šef dade crkavicu. Ne biste trebali zavidjeti onima koji su

svjesno riskirali i postali bogatiji od vas, kao da su oni hulje, a vi poštenu ljudi! Neka vaša obitelj ostane napola gladna i živi od danas do sutra, dok se neiskreni bogati susjed hrani kavijarom, ali zato ste vi poštenu! Neka vaša djeca hodaju u dronjcima, a djeca bogataša u novoj limuzini, ali vi ste poštenu. Neka si nepoštenu vraćaju zdravlje u najboljim klinikama svijeta, a vas neka liječi pijani lokalni terapeut, ali vi ste poštenu. Dakle, onda nemojte zavidjeti, sami ste izabrali život poštenog roba!

'Poštenu' ljudi smatraju da pas voli glodati kosti koje mu je bacio gospodar. Ali zašto? Zato što mu nitko ne daje meso. Ljudi ga sami proždiru, skrivajući svoju pohlepu iza poštenu raspodjele. Isto se događa u društvu: nepoštenu gospodar dobiva meso, poštenu rob dobiva kosti. A svi sanjaju o tome da žive dobro i jedu meso, ne kosti. U snovima svaki čovjek vidi sebe kako rasipa novac uokolo. Ali kao što sam već rekao, uobičajeni stereotip sprečava ispunjavanje ovih snova. I sad dobro razmislite, zašto vam je nametnut takav stereotip da je biti siromašan, ali pošten - dobro, a biti bogat, to jest nepošten - loše? Odgovor je vrlo jednostavan. To je samo jedna od sugestija koju je izmislila elita za pokornost mase“, a nakon nekog vremena dodao je: „Dakle, tko je zapravo pošten? Onaj tko je bez sugestija i živi u skladu sa Svetim pismom, koje kaže da je sve na zemlji stvoreno za njih, ljude, pa uzimaju i koriste ove zemaljske blagodati? Ili rob koji živi u siromaštvu i trajnim strahovima za svoju budućnost, a u međuvremenu zavidi bogatim i slobodnim ljudima? Dakle, tko je od njih pravi Čovjek?“

Hodali smo šokirani ovim otkrivenjem kojim je na naše umove utjecao Ariman. Ispostavilo se da je uobičajeni svijet posve drugačiji, kao da nam je pred očima otvorio naličje nepoznate strane svoga „mjeseca“, uvijek skrivenog u sjeni. Kako to da ranije nismo primijetili, možda jednostavno nismo obraćali pažnju na takve sitnice u životu, za koje se ispostavilo da zapravo nisu sitnice, već sugestija. Neko smo vrijeme hodali u tišini, zapanjeni Arimanovim otkrivenjem. Viktor prekinu tišinu i iznenađeno upita:

„Znači, ako je 'poštenje' samo sugestija, sva sredstva su u poslovanju dopuštena za postizanje cilja, čak i prave 'smicalice'?“

„Pokušaj zaviriti dublje u ovo pitanje“, predložio mu je Ariman. „Tko biva prevaren? Oni koji su lakovjerni i pohlepni. Lakovjernost samo pokazuje ukupan rezultat osobnih skrivenih želja, na primjer da se brzo i lako obogate na nečiji trošak ili, kako se kaže, 'zabadava'. Prevareni bivaju oni koji su zaslijepljeni pohlepom. Plus njihov osjećaj osobnog značaja potkrijepljen je riječima prevaranta. I kao rezultat, čovjek precjenjuje svoje intelektualne sposobnosti. Nema dima bez vatre. Ako se vaš sparing partner u poslu pokazao kao glupan, tko je kriv ako ne on sam sa svojom pohlepom? Početkom sparinga čovjek bi trebao realno procijeniti svoje mogućnosti i ne letjeti u oblacima egoistične iluzorne ambicije. Ako je vaš partner stavio sve na kocku i izgubio, sam je kriv. Sada su njegov novac, njegova tvrtka i njegov biznis vaša zaslužena nagrada. Pokazali ste se jači, pametniji i spretniji, dobili ste nagradu!“

„Dobro, ali što je s moralom i poštenom igrom?“, Volođa zamišljeno upita.

„Moral i fair play prilično su relativne i uvjetne stvari. Nitko vam na ovom svijetu ne daje jednostavan odgovor što one znače, budući da će ih svatko tumačiti sa svog gledišta, iskustva i samosvijesti. Uzmimo primjer vojske. Pretpostavljam da znate bolje od ostalih što su moral i fair play tijekom bitke, pogotovo ako se radi o borbi na život i smrt. Kako možemo razgovarati o moralu i poštenoj igri prema neprijatelju koji te dolazi ubiti? Nisi ga natjerao da uđe u taj životni ring, dobrovoljno se javio. A ako se dobrovoljno javio, trebao bi dobiti što ga ide. U biznisu je isto. Tu rat nije objavljen, ali postoji konkurencija. Mnogi pravi ratovi, međutim, dogodili su se zbog natjecanja ozbiljnih ljudi“, naznačio je Ariman. „A drugi uzroci rata, koji su kasnije podastri ogromnim masama, to jest servilnoj gomili, samo su priče za stado, kako bi se u njemu pobudio duh nacionalizma, zabavila megalomanija njihovih pastira, kao i odvukla pažnja stada od životnih problema. Ništa više.“

„Kako narod može biti stado?“, usprotivi se Volođa. „Oni su ljudi.“

„Ljudi su, naravno. Ali su blesavi. Oni su robovi kojima su upravljali pametni ljudi. I upravljat će, ma kakvom lijepom riječi

bila ta vlast nazivana. Jer čovjek u gomili nema više individualnosti, nego je samo dio svjetine. On nije sposoban samostalno razmišljati u gomili, trezveno procijeniti situaciju i 'činjenice' koje je govornik velikodušno istresao. To je zato što čovjek u gomili vidi tisuće sličnih, a to zajedništvo, ta ogromna snaga, nadahnjuje ga. Doista je ogromna snaga, ali nije njegova ili bilo koga drugog izdvojenog iz te mase tijela. To je snaga govornika! On je taj koji je transformira i pravilno kanalizira. I tom snagom utiskuje u svačiju svijest principe koji su pažljivo kamuflirani naduvenim riječima. Drugačije rečeno, govornik jednostavno koristi mehanizme sugestije. I ništa više. Prema tome, stado je stado, svuda uokolo, koje blejanjem prihvaća vodstvo spretnog pastira. Iako se danas kontrolu krda naziva finijim riječima, značenje se zbog toga ne mijenja. Dobro razumijem, momci, da ove riječi nisu preveć ugodne, ali to je istina. A istina uvijek ima gorak okus. Jednostavno vam otvaram oči prema svijetu kakav on jest.

To je život, ekipo, gdje na kraju dana nitko nikoga ne treba i nitko ništa ne radi bez određenog razloga. Prvo, pogledajte kako se odvijaju politički izbori. Uzmite bilo koju zemlju. Ljudima obećavaju čitave planine zlata. A nakon izbora? Jašući na ovnovima i magarcima političari dopijevaju u vlastiti raj, a zatim odmah zatvaraju vrata za sobom. Ljudi i dalje ostaju u siromaštvu, kao što su i prije živjeli. Znete li o čemu se novoizabrani političar uopće brine? Prvo o sebi, svojim prihodima. Zatim o svojoj obitelji. I na kraju, o svojoj pratnji, kako bi ljubila ruke svoga gospodara i da ne bi zaboravila njegova 'dobročinstva'. Nikoga nije briga za ljude i nikog neće ni biti briga. Jer u velikoj shemi stvari nikoga nije briga za zajedništvo. Ako je i dalje u stanju stajati i raditi, onda je u redu. Kamo bi otišli? Gundali bi i malo se zauzdavali, a onda nekako preživjeli. Vidite, to nije ništa drugo nego radna marva koja živi u staji, hrani se otpacima i radi od jutra do sutra. Ona postoji radi osiguravanja zarade elite i razmnožavanja, donoseći svojim gospodarima priljev svježeg radne snage u obliku novih robova. Razumijem da je neugodno ovo čuti. Ali pogledaj oko sebe. To je stvarnost. Opet ćete se prisjetiti mojih riječi, jer to je istina života!

Mislite li da se nešto promijenilo od vremena robovlasništva?! A ma baš ništa. Promijenile su se samo metode utjecaja na robove,

ali ljudi nikako. Promijenio se sustav upravljanja robovima, ali ropstvo nikada nije ukinuto! Pogledajte današnji svijet, vladajuću elitu koja iskorištava mase i koristi je za osobni profit. Jednostavno narodu nameće koncepte koji joj odgovaraju. Oblikuje želje i ponašanje masa, namjerno kontrolira i standardizira čovjeka.“

„Kako me može kontrolirati?“, prigovorio je Ženja, „Ako za sebe odlučujem što ću činiti, ja sam slobodan čovjek!“

„Ti si slobodan čovjek?“, pitao je Ariman ironično. „Dobro. Za dva dana britanska kraljica organizira prijem u Buckinghamskoj palači u čast eminentnih gostiju. Nađimo se tamo i nastavimo naš razgovor.“

„Britanska kraljica? U Engleskoj?“, Ženja je bio iskreno iznenađen. „Ali kako mogu tamo doći?“

„Ali ti si slobodan čovjek“, nacerio se Ariman i dodao s podsmijehom: „Reci mi, molim te, gospodine slobodni čovječe, imaš li barem novac za doći u tu Englesku? Imaj na umu da ni ne govorim o tome kako doći do recepcije u palači.“

Ženja je očito bio zbunjen odgovorom i utišao se. Stas mu je požurio u pomoć.

„Ali istinska se sloboda ne mjeri geografskim putovanjem čovjeka. Koliko sam shvatio, istinska se sloboda nalazi unutar samog čovjeka. To su njegove misli, percepcija, u konačnici njegov izbor. Kako mi elita može nešto nametnuti ako sam ja svoj i sam odlučujem kako ću živjeti?“, iznenadio se Stas.

Ariman se zacerekao:

„Tako pretpostavljate, mladiću, jer niste izvršili ozbiljnu analizu svog života, kako živite i što vas prisiljava donositi razne odluke u životu. Zapravo ni ne shvaćate da se vašim životom, vašim željama, percepcijom, vašim izborom vješto manipulira. To je zato što eliti trebaju robovi, a ne slobodni ljudi! Po vašem shvaćanju, da bi se vama moglo manipulirati, morao bi postojati neki nadzornik s bičem koji vam stoji nad glavom. To je usko gledanje. U suvremenom svijetu, sa svim njegovim naprednim tehnologijama, sve je puno jednostavnije i djelotvornije. Elita je vješto stvorila

upravo tog nadglednika vašeg uma koji vam govori kako živjeti, komu i čemu davati prednost u životu. I stvorila ga je uz pomoć drevne metode utjecaja na čovjeka koja se danas naziva - reklama.“

„Zašto reklamu nazivate drevnom metodom? Ona se tek nedavno pojavila na televiziji“, zbunjeno je upitao Ruslan.

„Tako vam se čini. Zapravo ovaj fenomen postoji otkad je i razumnog čovjeka“, objasnio je Ariman s osmijehom. „Suvremena riječ 'reklama' potječe od drevne latinske 'reclamare', što znači 'naviještati', 'zahtijevati', 'dozivati'. Ranije se intenzivno koristila u pisanju, a pogotovo usmeno, za objavljivanje željenih informacija preko ljudi s posebnom zadaćom - preprodavača na tržnici, glasnika, priopćitelja i tako dalje. Ovo je najstarije metoda utjecaja na čovjeka. I temelji se na nepokolebljivoj psihološkoj specifičnosti čovjeka da vjeruje točno u ono u što bi želio vjerovati, shvaćajući želju kao stvarnost. Pametno oglašavanje samo budi 'uspavanu' potrebu u čovjeku. Zarazi ga i prisili na oponašanje.“

„Uspavana potreba?“, ponovio je Jura. „Što to znači?“

Ariman je odmah objasnio:

„Na primjer, osjećaš nedostatak samopouzdanja, samog sebe ne cijeniš dovoljno, ali istodobno nastojiš te osjećaje suzbiti. Ali oni ne nestaju. Oni jednostavno 'drijemaju' u tvojoj podsvijesti, čekaju pozitivno rješenje ovoga osobnog emocionalnog problema ili niza psiholoških problema. Sada se pred tobom pojavi reklama. Uvjerava te da bi ti oglašeno, što god to bilo, dalo ono o čemu si maštao. Usput, sve se to gleda u optimističnom svjetlu, što ti, naravno, podiže raspoloženje, jer na podsvjesnoj razini do stimulacije tvoje 'uspavane' neostvarene potrebe. Kao rezultat, poput Pavlovljeva psa na poznato zvono, krenut će ti slina u želji da dobiješ zamaskiranu 'kost' koju su ti bacili.

Oglašavanje koristi širok raspon emocionalnih utjecaja. Obraća se tvojim prirodnim željama. Na primjer želji za dobrim zdravljem, uspjehom, bogatstvom, srećom, lijepim izgledom; tvojoj taštini, samobitnosti, zabludi o uzvišenosti; tvojoj ambiciji za poboljšanjem društvenog statusa i tako dalje. Drugim riječima,

ljudi kao krdo hodaju na uzici umjetno stvorenih želja, a da ni sami ne znaju da je baš to bič kojim vješto rukuje elita.

Probudite se i pogledajte oko sebe! Sve što smatrate neupitnim zapravo su izmislili ljudi kao vi. Oni su samo samopouzdaniji i napadniji. Tko piše zakone po kojima društvo živi? Ljudi. Tko diktira modu? Ljudi. Tko definira ideale? Opet oni koji mogu vješto isturiti svoja mišljenja pred mase. Pametni ljudi proizvode idole, kultne likove i heroje za čitave narode. To je tako od primitivnog društva do danas, i to u svemu: od preferirane hrane i robe do umjetnosti. Uzmite Picassove slike, na primjer. Bolje bih ja crtao nogom! A njegova su djela masovno predstavljena u panegiričkim odama kao crteži majstora prodorno izražajnih kreacija u neoklasičnom stilu, utemeljitelja kubizma, čije slike imaju, kažu, ogroman društveni značaj. Ili uzmite Maljevičev 'Crni kvadrat'. Tip nije bio raspoložen pa je platno premazao crnom bojom. I ljudi se dive tom zamazanom platnu tražeći u njemu duboku filozofiju. I pronaći će je, i vjerovat će u ono što se glorificira! Jer to se pušta kroz mehanizme psiholoških manipulacija masama.

Ili uzmite Johna D. Rockefellera. Ovaj je čovjek postao legenda. Njegovo ime poznato je u cijelom svijetu. Usput, čak je i za života njegova slika pretvorena u nekakva dobroćudnog starca koji je dao milijune u dobrotvorne svrhe i osnivao prihvatilišta za djecu. Međutim, stvaranje njegove idealne slike bila je samo vješta igra riječi, modeliranje 'javnog mnijenja' za naivnu publiku. John je bio prava stipsa, da ne kažem nešto drugo. O kakvoj se dobrotvornoj organizaciji može pričati? Imajte na umu, društvo, jednu jednostavnu istinu: ozbiljni poslovni ljudi nikad džabe ne bacaju novac u dobrotvorne svrhe. Trošit će novac samo na projekte koji su im isplativi, ako u ovoj u kampanji vide dobru reklamu za svoje poslovanje, svoj imidž, status u društvu. Ili ako imaju u vidu još jedan zgodan trik - pranje prljavog novca. Ali bez nekog posebnog razloga nitko neće mrdnuti prstom. Sada, John Rockefeller povukao je vrlo mudar potez. Da ne bi trošio velik kapital za promicanje svog imidža kroz 'skupo' (za njega) dobročinstvo, učinio je nešto puno bolje. 1903. Rockefeller je unajmio mladog novinara Ivyja Leeja i postavio ga za osobnog 'savjetnika' obitelji, izdašno plaćavši njegove usluge. I ovaj je sitni izvjestitelj jednostavno

preokrenuo javno mnijenje, pretvarajući svojim publikacijama sliku Johna Škrtice u pozitivnu sliku najveće dobre vile onoga vremena, koji brine o ljudima. Zato ne vjerujte svemu što vidite i čujete. Ovaj svijet je puka lakrdija!

Dakle, ljudi, dobro razmislite tko želite biti, blejeće ovce u općem stadu ili pastir ovog stada. Žao mi je što se tako izražavam, ali to je činjenica! Što se mene tiče, bolje je biti pastir ovog stada. Jer ćete tek tada osjetiti i razumjeti što je Sloboda u njezinu izvornom značenju i što je život u raju. Težite duhovnom razvoju, je li tako? Ako ne možete urediti rajske uvjete za svoje postojanje, kako se možete nadati da ćete tamo doći u raj, ako sami sebe osudite ovdje na bijedno preživljavanje, bolesti i strah? Slično privlači slično! Budući da ako želite nešto stvoriti, sami morate biti stvaratelji! A za to trebate kontrolirati svoju podsvijest, posjedovati znanje i moć. Stoga se promijenite, postanite slobodni ljudi! Ako je ovaj svijet podijeljen na pametne i budale puno prije vas, pridružite se redovima pametnih, u protivnom će od vas napraviti budale.“

„Pa“, Viktor je zamišljeno razvukao, „Sve u svemu, život je težak.“

„Teško je živjeti samo prvih sedamdeset godina, nakon toga se navikneš“, rekao je Ariman s osmijehom.

Dečki su prasnuli u smijeh.

„Ako ćemo ozbiljno, jedina je poteškoća biti u mogućnosti odbaciti natuknute stereotipe, ubiti roba u sebi. Ostalo je vrlo jednostavno“, nastavio je Ariman: „Trebalo od sebe učiniti novoga, slobodnog čovjeka! Vidite koliko već znate: kako raditi sa svojom podsviješću, kako pokreni vlastiti biznis...“

„Kako postići značajan uspjeh u biznisu?“, iznenada upita Ruslan. „Učiniti da ljudi kupuju samo od mene?“

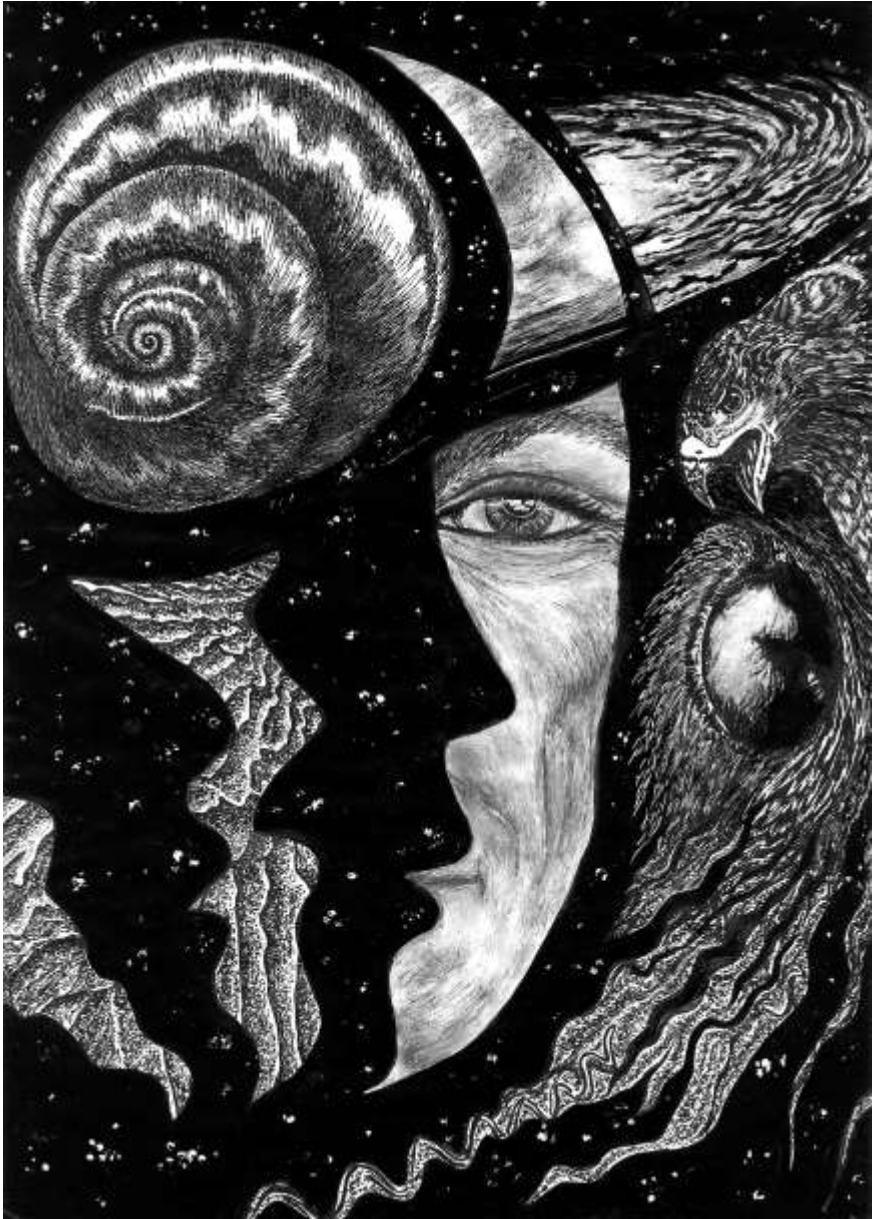
„Jednostavno je. Zašto bi izmišljao kotač ako već postoji bicikl?“

„Aha“, odjeknu Ženja i reče smijuljeći se: „Glavno je da kod njega bude manje žbica nego kotača.“

„Koristi reklamu“, nastavio je Ariman obraćajući se Ruslanu. „To će ti stvoriti onoliko masovnih potrošača roba i usluga koliko želiš. Zapamti kao tablicu množenja pet zlatnih zadaća oglašavanja: 1) informirati, 2) nadahnuti, 3) uvjeriti, 4) sugerirati, 5) podsjećati. Što su ti reklame neobičnije, što više dotaknu skrivenih žica šire javnosti, to ćeš bogatiji i uspješniji postati“, i već se okrećući ekipi, Ariman reče: „Otkrit ću vam jednu veliku tajnu: istinu govoreći, ljudi ni sami ne znaju što žele. Sjetite se što je Saljtikov - Šedrin napisao: 'Nešto se traži - ili ustav ili komad jesetre s hrenom'. A to stanje je tipično za svakoga. Stoga iskoristite ovu neodređenost. Pomozite ljudima da pronađu svoju 'nasušnu potrebu' u vašoj robi. Zapamtite, možete unosno prodati čak i govno, ako ga dobro izreklamirate. I ljudi će ga kupovati s velikim zadovoljstvom, čak će se i tući jedni s drugima za ostatke. Kao što je Bernard Shaw znao reći: 'Ako neprestano govoriš ljudima da je konjska guzica ideal ljepote, kroz neko vrijeme će povjerovati'. Ljudi su samo ljudi. Ako žele biti obmanuti, neka im bude.“

Ariman je neko vrijeme šutke hodao, a onda dodao s osmijehom: „Sjetio sam se smiješnog slučaja iz svog života, koji se dobro podudara s našom temom. Prije mnogo godina poslovno sam putovao u Njemačku. Prolazio sam kroz malo mjesto i otišao na ručak u lokalni restoran. Ovaj se restoran nalazio u središtu grada, bio je prilično ugodan, lijepo uređen, s dobrom kuhinjom. Međutim, iznenadilo me što gotovo da nije bilo posjetitelja u vrijeme ručka. Od vlasnika restorana sam htio doznati razlog. Počeo mi se žaliti da, koliko god se trudio, nije uspijevao privući ljude. Stalnih mušterija gotovo da nije bilo. I svakim danom poslovao je sve gore i gore. Pa sam mu u šali savjetovao da sveže magarca u blizini restorana. Zamislite, to je shvatio ozbiljno. Poslao je svog pomoćnika u najbliže selo, doveo magarca i svezao ga blizu ulaza.

Zamislite samo kako se magarac osjećao. Duskora je tiho i mirno pasao travnjak, a sad je doveden na neko bučno mjesto s puno prolazećih automobila i ljudi. Magarac se od straha počeo drati na sav glas, što je privuklo pažnju ljudi. Odmah se oko njega skupila gomila znatizeljnika, a onda još više ljudi. Počeli su se gužvati po restoranu. Nakon što bi gledali magarca, mnogi bi počeli ulaziti restoran. Kad sam se za nekoliko dana vratio sa službenog

Fragment crteža Anastasije Novih "Ariman"

puta i posjetio isti restoran, nije bilo slobodnih mjesta. Ali vlasnik me primijetio i pozvao na ručak u svoju sobu. Rekao je da mu je moj savjet pomogao. Tako sam se sprijateljio s njim. Od tada su njegovi poslovi cvjetali. Tako je postao poznat i cijenjen čovjek, koji već vodi čitav lanac restorana u velikim gradovima. Netko bi mogao reći da je to postalo moguće zahvaljujući mom savjetu.“

„I magarcima koji su mu donijeli prihod“, dodao je Ženja.

Dečki su prasnuli u smijeh, a zadovoljni Ariman se izjasnio:

„Vidite, već počinjete ulaziti u korijen poslovanja. Zapravo u njemu nema ničega teškog. Samo budite cijelo vrijeme znatno iznad ostalih, primijetite i iskoristite u svoju korist ono što ostalima promiče. Zapamtite, škvadro, ponavljam vam opet, ako uspijete osloboditi svoj talent i sposobnosti svog Afiksa-a, moći ćete utjecati na podsvijest drugih ljudi i natjerati ih na ono što je korisno za vas. Ali sve kreće od vašeg rada na sebi, na vašoj podsvijesti. Sve ostalo su samo tehnički trikovi. Vaša će vas podsvijest opskrbiti idejama i svim potrebnim stvarima za ostvarenje poduhvata. Glavno je dobiti prave ulazne podatke, razmišljati na pravi način i, što je najvažnije, iskreno vjerovati da ćete to postići! Kipling ima lijepu pjesmu s tim u vezi i želio bih vam skrenuti pozornost na nju. Poslušajte pažljivo.“

Arimanov se glas promijenio i postao nekako čist, fin i nadahnut. Riječi koje su nam oduzimale dah potekoše mu s usana:

„Ako možeš sačuvati razum kad ga oko tebe

Gube i osuđuju te;

Ako možeš sačuvati vjeru u sebe kad sumnjaju u tebe,

Ali ne gubeći iz vida ni njihovu sumnju;

Ako možeš čekati a da se ne zamaraš čekajući,

Ili da budeš žrtva laži a da sam ne upadneš u laž,

Ili da te mrze a da sam ne daš maha mržnji;

I da ne izgledaš u očima svijeta suviše dobar ni tvoje riječi suviše mudre;

Ako možeš sanjati a da tvoji snovi ne vladaju tobom,

Ako možeš misliti a da ti tvoje misli ne budu (sebi) cilj;

Ako možeš pogledati u oči Pobjedi ili Porazu,

I da, nepokolebljiv, utjeraš i jedno i drugo u laž;

Ako možeš podnijeti da čuješ istinu koju si izrekao

Izopačenu od podlaca u zamku za budale,

Ako možeš gledati svoje životno djelo srušeno u prah,

I da ponovo prioneš na posao s polomljenim alatom;

Ako možeš skupiti sve što imaš

I jednim zamahom staviti sve na kocku

Izgubiš, i ponovo počneš stjecati

I nikad, ni jednom riječju ne spomeneš svoj gubitak;

Ako si u stanju prisiliti svoje srce, živce, žile

Da te služe još dugo, iako su te već odavno izdali

I da tako ustraješ u mjestu, kad u tebi nema ničega više

Do volje koja im govori: 'Ustraj!'

Ako se možeš pomiješati s gomilom a sačuvati svoju čast;

Ili da općiš s kraljevima i da ostaneš skroman;

Ako te najzad nitko, ni prijatelj ni neprijatelj ne može uvrijediti;

Ako svi ljudi računaju na tebe ali ne pretjerano;

Ako možeš ispuniti minutu koja ne prašta

Sa šezdeset skupocjenih sekundi,

Tada je cijeli svijet tvoj i sve što je u njemu

I što je mnogo više, tada ćeš biti veliki Čovjek, sine moj.“

Kad je Ariman prestao govoriti, zavladała je svečana tišina. Hodali smo jednostavno očarani ovom veličanstvenom pjesmom. Viktor je prvi prekinuo produženu tihu pauzu.

„Kakva snažna pjesma, nikad nisam čuo nešto slično.“

„Oh, mogli biste tijekom života čuti mnogo toga, mladiću. Važno je naučiti slušati, a ne samo čuti“, primijetio je Ariman.

Ova pjesma nas se toliko dojmila da nismo čak ni primijetili da smo stigli konačnog odredišta. Tako smo se približili ognjištu u dubokoj tišini. Najviše nas je iznenadilo što u blizini vatre na obali nisu sjedila samo ona dva mornara koja su čuvala prosjačko 'imanje' našega traljavog kampa, nego s njima Sensei i Nikolaj Andrejevič, koji su zaostajali za nama. Sudeći po tome što su završavali s ispijanjem čaja, mora da su nas čekali prilično dugo. Očito, iako se činilo da je zemljana cesta zaobilazna, stigli su do kampa mnogo brže nego mi koji smo išli ravno.

„Kakav paradoks!“, nasmijao se Ženja vidjevši Senseja pored vatre. „Mislili smo da ste zaostali daleko za nama!“

„I puran je mislio“, Nikolaj Andrejevič nasmiješio se prijateljski, „ali u juhi je završio.“

„Pa, kako se kaže, živi i uči“, izustio je Stas šaljivo.

„Činilo nam se da ako skrenemo s ceste, skratit ćemo si put“, došao je red na Viktora da se iznenadi. „A morali smo hodati puno duže i teže. Da smo znali...“

Ženja se počeošao po zatiljku i izgovorio složivši pametnu facu:

„Kamo sreće da to znanje ranije imah, ali tek mi docnije svanuše.“

Njegova otkaćenost ponovno je sve nasmijala. Kada je smijeh zamro, oglašio se Sensei:

„Jednom je Salomon rekao: 'Uvidio sam da je mudrost korisnija od ludosti, kao što je i svjetlost bolja od tame... ali shvatio sam da ista sudbina stiže i mudraca i glupana'.“

Sensei se pogledao s Arimanom i obojica se tužno nasmiješise zbog nečega. Činilo se da ekipa nije razumjela Sensejevu rečenicu te je nastojala s Arimanom nastaviti prekinuti razgovor o biznisu. Ali on je očito imao druge planove. Lako je prebacio pažnju društva na blistavost svoje jahte. U noći se stvarno činila još ljepšom nego na dnevnom svjetlu. Cijela jahta blještala je čudesnim svjetlima. Bilo ih je toliko da je njihovo obasjavanje stvorilo čudnovatu intenzivnu aura oko broda. Ugodna melodija s jahte nam je dopirala do ušiju.

„Organizirate li tamo noćni disko party?“, upita Ženja sa smiješkom.

„Tako nešto“, nacerio se Ariman.

„Vaša posada je tako sretna“, rekao je Ženja sa zavišću. „Putuju s takvim čovjekom, na takvoj jahti i oko svijeta! Uh! Poput vjetra! Pretpostavljam da je jahta jednako lijepa iznutra kao što je izvana?“

„Oh, iznutra je mnogo ljepša“, rekao je Ariman. „Usput, imao bih prijedlog. Ako niste previše umorni, predložio bih vam da posjetite moju jahtu, naravno ako nemate ništa protiv“, i dodao je intrigantno: „Uostalom, tamo nema samo dobre glazbe, već i sladoleda i voća.“

„Naravno, idemo!“, gotovo jednoglasno povika ekipa s radošću.

Ariman se prijateljski nasmiješio i rekao svom pomoćniku:

„Belijale, uredi.“

Belijal se pristojno naklonio i odveo ekipu do čamca. Prvo sam išla zajedno s ostalima. Ali ugledavši vodu i zaljuljani čamac, ponovno sam se osjetila loše. Tijelo mi je opet počelo pokazivati čudne signale nejasne unutarnje nelagode. Odjednom sam izgubila želju poći s ostalima. Iako, iskreno govoreći, jako sam željela vidjeti

jahtu, pogotovo zato što je cijela naša ekipa, Tatjana, pa čak i Nikolaj Andrejevič, otišla. Međutim, činilo se da je moje tijelo imalo ne baš lak dan. Jedva sam stigla do kampa. Nakon što sam ušla u svoj šator, tijelo mi se opustilo i, kako bi se reklo, svojoj snazi volje dala sam zasluženi odmor. Tijelo su mi istog časa obuzeli slabost i želja za odmorom. Zato sam, kad se ekipa počela ukrcavati u čamac za odlazak na jahtu, u svome umu razumjela da gubim priliku vidjeti nešto što vjerojatno nikad neću vidjeti u životu. Ali ova tjelesna nelagoda u potpunosti me uvjerila da sam ispravno odlučila otići do svog šatora, da mi se ne bi dogodilo nešto neočekivano. Teška srca sam odbila tako primamljiv prijedlog za posjet Arimanovoj jahti i krenula prema svom šatoru. U međuvremenu me obuzeo neobičan val: u jednu ruku sam se osjećala iznervirano zbog ovog napada slabosti u najneprimjerenijem trenutku, ali s druge strane osjetila sam sreću i smirenost što se napokon mogu odmoriti od svega. Kakogod, nakon što sam došla do svog kreveta, nisam krenula dublje zalaziti u uzroke takva stanja. Jednostavno sam odlučila malo odrijemati, jer, kako su stari govorili, san je najbolji lijek.

Ne znam koliko je vremena prošlo, ali otvorila sam oči zbog nekog neobičnog osjećaja da se nešto dogodilo. Tatjana još nije bila u šatoru. Oslušnula sam samu sebe. Osjećah se neobično. Nisam znala je li to san ili mi se stvarno dogodilo. Ako sam spavala, zašto su mi misli bile tako apsolutno jasne i neobično čiste, zašto sam osjećala takvo neobično nadahnuće, nalet energije, kao da sam ponovo rođena? Uštipnula sam se da bih otklonila sumnje. Začudo, ali pretpostavila sam da bih se ozlijedila prije nego osjetila bol. Ustavši s kreveta, bez ispitivanja svojih osjećaja do kraja, izašla sam iz šatora. Moje je tijelo osjećalo neobičnu lakoću. I kretalo se preglatko. Kad bih, na primjer, željela podići ruku, ona se ne bi podigla odjednom, već u nekoliko trenutaka. Sve je to bilo sasvim neobično i zanimljivo.

Zrak se neobično zgusnuo. Ali najviše od svega me začudila tišina koja je vladala uokolo. Nisam čula ni glazbu, ni veseli razgovor ekipe, pa čak ni uobičajeni šum morskih valova na obali. Naokolo bijaše sumnjivo tiho, kao da je sve na ovom svijetu izumrlo. To je u meni rodilo neobičnu mješavinu osjećaja: sve okolo bilo je

mrtvo, ali shvaćala sam da je živo, iako nije živjelo. Bilo je živo i u isto vrijeme mrtvo.

Podigla sam glavu i pogledala u ogromno nebo. Bilo je prošarano sjajnim zvijezdama, kao da je netko razasuo sitne blještave dijamante po baršunastom platnu. Ova ljepota i smirena harmonija svemira nadahnula me još više. Okrenula sam pogled prema moru. U tom crnom zjapećem ponoru Arimana jahta je blistala kao usamljena beživotna zvijezda. I sama sam bila iznenađena ovom usporedbom. Ali tek tada sam shvatila da je stvarno bila beživotna. Na njoj nije bilo nikoga, ni ekipe ni mornara. Nisu se čuli ni glazba ni razgovori. Kao da na toj jahti nikad nije bilo onog radosnog bezbrižnog života. Nije samo tajanstvena tišina bila neobična, već percepcija vremena. Ili, bolje rečeno, njegov potpuni izostanak. Kao da taj pojam uopće nikada nije postojao. Kao da je izgubljen negdje u najvećim prazninama vječnosti, ne ostavljajući čak ni nagovještaj svoje prisutnosti u prošlosti.

Ovaj neobičan osjećaj zastalog trenutka produžio se u vječnost. Osjećala sam čak i trnce na koži. Sve je bilo tako umjetno, neobično, kao da sam se našla u sasvim drugoj sferi stvarnosti: bilo je tako blizu, a tako daleko; bilo je tako poznato, domaće, a tako čudno, intrigantno zbog svoje novosti, bezvremenosti i apsolutne tišine. Jednostavno sam bila očarana ovakvim uobičajenim, ali potpuno netipičnim čudnim svijetom. Odjednom sam začula glas.

„Generacija dođe, generacija ode, ali zemlja ostaje zauvijek. Sunce izlazi i zalazi, žuri do mjesta odakle se podiže... Svi potoci utječu u more, ali more nije puno; do mjesta gdje potoci teku, tamo i dalje teku... Što je bilo je ono što će biti, a što je učinjeno je ono što će biti učinjeno; nema ničega novog pod suncem... Nema sjećanja na prošlost; a oni koji dođu poslije neće imati sjećanja na ono što će biti...“

Prvo mi se činilo da se ovaj glas slijeva od negdje odozgo, kao sa zvijezda. Podignula sam glavu, ali nisam vidjela ništa osim svjetlosti. Tada se učinilo da dolazi odozdo. Ali dolje je bio samo ljepljivi pijesak. Nakon toga osjetila sam da me glas okružuje sa svih strana i počela se osvrtni. Ali gdje god pogledah, tama je vladala posvuda. I samo su posljednje riječi ukazivale na izvor

zvuka. Tek sada sam primijetila dogorijevajuću vatru na obali, a u blizini sjediše Sensei i Ariman. Razveselila sam se vidjevši ih. Međutim, čim sam napravila korak prema njima, odjednom, svijet kao da je napukao. Čula sam neke neprirodne prodorne zvuke nalik pucanju poderane tkanine ili pražnjenju električne struje.

Istog trena počeli su se slijevati neki nejasni zvuci, nekad jasno, nekad prigušeno. Lepršali su kao da je vjetar povukao propuh kroz napuknuto prozorsko staklo po vjetrovitom vremenu. Svijet kao da je podijeljen na dva dijela. Trudila sam se skoncentrirati i razumjeti ove zvukove, razbiti ovu nestvarnu stvarnost koja se ljulja između svjetova. Na vlastito iznenađenje, uspjela sam. Koncentriranjem pažnje čula sam prvo dijelove rečenica, a kasnije i sam neobični razgovor.

„Tako sam umoran, Rigidene, ne možeš ni zamisliti koliko“, začula sam neobično čist glas, po svemu sudeći pripadao je Arimanu. „Iz dana u dan je sve isto. Nema kreativnosti u ovom sivilu.“

„To znači, Abraksase, da si dobro obavio svoj posao“, odgovorio je Sensei svojim milozvučnim glasom.

„Odavno se ne trebam truditi“, Arimanov se glas pretvorio iz iskrenog u tužno-optužujućeg. „Sada je toliko puno 'entuzijasta' da profesionalci ovdje nemaju što raditi. Čak je dosadno to i gledati. Dakle, ti se još uvijek nadaš da će od ovog projekta nešto ispasti?“

„Možda još nešto i proizađe. Budući da je plan našega Oca nedokučiv, a Dalekovidnost Njegove volja je neiscrpna.“

„Ne znam, Rigidene, ne znam... Ipak, dio cjeline je dio jer ponavlja obilježja cjeline u svojoj individualnosti. U takvim uvjetima i s prevladavanjem materijalnog teško će taj dio moći postati cjelovito jedinstvo, posebno u završnoj fazi ovog projekta.“

„Čak i s ovim trenutnim stanjem, dio još uvijek ima šanse postati cjelina“, rekao je Sensei.

„Pa da, pogotovo zbog zanemarivanja budućih događaja šanse će biti jedan prema milijardu“, podrugljivo je rekao Ariman.

„Neka bude tako, ali to je još uvijek realna šansa“, zamišljeno mu je odgovorio sugovornik.

Došlo je do kratke tišine. Zadržavajući dah još uvijek sam stajala na mjestu bojeći se pomicanja i gubitka koncentracije pozornosti zahvaljujući kojoj sam ovaj razgovor čula jasno, kao kroz ukazanu akustičku pukotinu u prostoru.

„Tješim se samo mišlju da se svo ovo globalno srozavanje bliži kraju“, izusti Ariman. „Tako mi se čini da samo uzalud trošimo vrijeme na te realne šanse. Ulažu previše napora i sredstava, a donose beznačajan rezultat.“

„Možda si u pravu, ali...“

„Naravno da sam u pravu!“, odlučno je izjavio Ariman. „Ovu sam strukturu proučio uzduž i poprijeko. Ti je rijetko posjećuješ, ali ja je ne mogu napustiti ni na trenutak. Sjeti se samo prethodnog projekta!“

„Da, tada je bilo je puno posla za sve.“

„Zato je dalo rezultat. A ovdje? Jednostavno običan obrazac... Pa ćemo teško nešto iz njega izvući“, i uskoro je tužno dodao: „Toliko mi je dozlogrdilo, kad bi samo znao. Umoran sam od svih ovih beskrajnih eksperimenata. Zašto smo morali sve to pokrenuti? Kako je dobro bilo ranije...“

„Čija je to bila ideja?! Tko te prisilio na to, Abraksase? Javio si se sam!“

„Pa, Rigdene, da sam znao da se inicijativa tako kažnjava ispunjenjem...“, odgovorio je s tužnim osmijehom.

„To je prirodan proces pri stvaranju“, njegov sugovornik tužno se nasmiješio.

U ovom trenutku svijet kao da je eksplodirao u svojim zvukovima, kao da je netko odvrnuo glasnoću do kraja. Zvučni val jednostavno je u potpunosti razbio taj neobični dvostruki svijet u tisuću komadića. A svi nagomilani zvukovi uobičajenog svijeta istodobno provališe u ovaj prostor, poput turbulentne struje kroz

ogroman slomljeni akvarij. Bila sam stisnuta strašnim životinjskim strahom. Ovaj nevjerojatni tresak natjerao me da čučnem, čvrsto zatvorim oči i uši zaklopim rukama. Moje tijelo zadrhtalo je od užasa. Sva sam se tresla. Strah je rastao kao snježna lavina. Ali kroz ovu zvečeću kakofoniju zvukova s iznenađenjem sam začula odjek ushićenih povika našeg društva. To je malo umanjilo moj strah od tekućeg događaja.

Morala sam se dosta namučiti da se malo smirim i natjeram se na otvaranje očiju. Kad se to napokon dogodilo, zvukovi svijeta su se opet vratili na svoj stari uobičajeni način rada. Prvo sam čula pljusak valova na obali. Tada sam vidjela Arimanovu jahtu i našu škvadru kako stoji na njenoj palubi. Pljeskali su i zanosno vikali „hura“ gledajući malena raznobojna svjetla vatrometa koja su iščezavala na nebu. Ispalili su novu salvu i lijepa blistava zvijezda visila je na nebu iznad mora. Bilo je tako veličanstveno da sam se nehotice divila, odjednom zaboravivši na sve svoje strahove. Osvijetlila je veliki prostor jakim specifičnim svjetlom i zamrla ustupajući mjesto novom uzorku sljedećeg vatrometa. Nova salva je oslikala nebo neobično lijepom kuglicom ispletenom od obilja blještavih svjetala. Očarana vatrometom, neko sam vrijeme promatrala njegove fine obrasce u obliku čudesnog cvijeća, krugova, fontana. Ovo non-stop ispaljivanje je bilo popraćeno zanosnim poklicima momaka, njihovim zviždanjem i aplauzom. Pozdrav je tako sjajno osvjetljavao nebo nad morem da je obala bila osvjetljena kao na dnevnom svjetlu.

Osvrnula sam se oko sebe i osjetila užasnu hladnoću. Tijelo mi je još uvijek drhtalo. Nije ni čudo, jer sam stajala bosa na hladnom pijesku. Osim toga, prohladni vjetar puhao je s mora donoseći vlažni zrak na obalu. Čudno da sam to osjetila tek sada. Trenirka me slabo grijala. Drhteći od ove hladnoće požurila sam do vatre oko koje su sjedili Sensei i Ariman. Nestala je neobična lakoća u mom tijelu. Svijet je postao opet grub, hladan i neudoban, iako je to bio baš onaj uobičajeni svijet poznat mi iz djetinjstva. Ne znam zašto, ali shvatila sam da ću opaziti njegovu različitost od onog kojeg sam nedavno osjetila samo prvih minuta, ali onda ću opet sve zaboraviti i nastaviti se svojim normalnim tijekom. Zato sam, približavajući se vatri, pokušavala iznova prizvati u sjećanje i

uživati u onim nevjerojatnim osjećajima koje sam uspjela zapaziti. U međuvremenu sam opet čula nastavak razgovora između Senseja i Arimana. Međutim, sada su im glasovi bili sasvim prirodni i uobičajeni. A zvuk njihovih riječi gubio bi se neprekidno, kako i treba biti, na mojem putu do vatre, nestajući u tutnjavi salve novog vatrometa.

„...Dakle, ti, Sensei, nadaš se da ćeš od njih dobiti nešto vrijedno?“, cerivši se upita Ariman svojim uobičajenim glasom, očito razmišljajući o ovome neprestanom veselju na svojoj jahti.

„Svatko ima priliku“, odgovorio je Sensei. „Dakle, Arimane, nećemo ti i ja donijeti odluku za njih. To je njihov izbor.“

„Da... izbor“, zamišljeno je izgovorio.

„Što ćeš. To je demokracija“, rekao je Sensei u šali.

Kao da dolazi sebi, Ariman izgovara s humorom:

„Hm, kao i uvijek, taj demos kratos!“

Glasno su se nasmijali. U međuvremenu sam se približila vatri pokušavajući se barem malo ugrijati. Činilo se da nitko nije očekivao moje pojavljivanje.

„Oh“, rekao je Ariman s iznenađenjem, „Mislio sam da ste svi na jahti.“

Ovim je riječima polukružno preusmjerio pogled na Senseja, koji se zadovoljno nasmiješio i trijumfalno odgovorio: „Znači ne svi“, i već se obraćajući meni rekao: „Sjedni. Jesi li se smrzla?“

Ovog je trenutka zatutnjao novi vatromet, a na obali je zablistalo kao na dnevnom svjetlu. Sensei me pogledao s tako ljubaznim toplim pogledom da sam se odmah osjetila mirno, ugodno i lijepo. I što je bilo najzanimljivije, izgubila sam osjećaj hladnoće.

„Nimalo“, odgovorila sam sa smiješkom i hvalisavo dodala: „Treniram podnositi hladnoću.“

Sensei je skrenuo pogled na moje bose noge i rekao kao pažljiv roditelj:

„Naravno da je samotrening dobra stvar. Ali tijelo bi trebala trenirati postupno. Mislim da ti je dosta za danas. Bolje se idi obući.“

Pogledala sam svoje bose noge na hladnom pijesku. A mogućnost da se u najbližoj budućnosti razbolim nije me obradovala. Zbog toga sam požurila poslušati Sensejev savjet.

Dok sam išla obući patike, vatromet je završio, a uzbuđeno društvo je krenulo prema obali. Graja raznih dojmova počela je brzo ispunjavati prostor ovog dijela kopna koje je nekad bilo vrlo mirno. Pridružila sam se dečkima koji su preda me izbacili pravu erupciju emocija. Okruživši Arimana i Senseja su počeli dijeliti svoje dojmove prekidajući jedan drugog.

„Sensei, šteta što nisi pošao s nama. Tamo je prekrasno!“, Ženja je govorio uzbuđeno gestikulirajući rukama.

„Tolike skulpture, slike, svaki bi muzej pozavidio.“

„Aha!“, Viktor ga je podržao. „Tamo je namještaj tako moderan, nije kao u kraljevskim palačama.“

„A sve u mahagoniju“, hvalisavo je dodao Ruslan, kao da je to njegovo vlasništvo.

„I ukrašeno je pravim zlatom!“, Tatjana je naglasila s osobitim nadahnućem.

„A najupečatljivije je dobro odrađeno usklađivanje staromodne dekoracije s najnovijom opremom“, Volođa je rekao dubokim glasom, očaran jahtom.

Ariman je zadovoljno gledao momke koji su jedni drugima upadali u riječi i govorili s očima koje su iskrile od oduševljenja bogatim uređenjem jahte. Ali nakon što sam vidjela zbunjenog Nikolaja Andrejeviča, koji je izgledao nekako tužno u usporedbi s divljim uzvicima momaka, upitala sam ga:

„A je li se vama sviđjelo?“

„Da. Vrlo je lijepa jahta. Ali nisam baš razumio“, Nikolaj Andrejevič bacio je pogled na Senseja s upitom: „Mnogo je veća iznutra nego izvana.“

„Oh, na to sam ponosan“, Ariman je požurio odgovoriti i naglasio sa zadovoljstvom: „To je dobro projektiranje. Mnogi su specijalisti radili na tome. Uspjeli su ostvariti privid proširenog prostora.“

„Nevjerojatno“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič kao da je pokušao usporediti nešto neusporedivo u umu.

Dečki nisu čekali daljnje komentare Nikolaja Andrejeviča na ovu temu. Činilo se da na nju nisu ni obraćali pažnju. Ponovno su hitali s naprasnim dojmovima, koji su se više doticali hrane, ukrasa, uživancije i vatrometa. Ovaj neobuzdani tok emocija mogao se nastaviti do jutra, ali ga je Ariman prekinuo na isti neočekivani način kao što je predložio posjet svojoj jahti.

„Drago mi je da vam se sviđjelo i da ste se lijepo odmorili. Neka ovaj dan bude dobar poticaj za vašu sretnu budućnost. Siguran sam, ekipo, da i sami lako možete doseći sav ovaj luksuz.“

„Dat ćemo sve od sebe!“, Ruslan je strastveno rekao u ime svih.

„Nadam se“, smiješeći se izgovori Ariman izmjenjujući neobične poglede sa Sensejem, kao da obojica znaju nešto više od onoga što je naglas rečeno. „Ali, nažalost, moram ići. Kako kažu, more zove.“

„Šta, to je sve?“, pitao je Kostja zabrinuto.

„Volio bih da možemo više razgovarati s vama“, Viktor je izrazio svoj misao. „Jer takve ljude ne susrećemo svaki dan.“

Ariman se zadovoljno nasmiješio, bacio kratak pogled prema Senseju i odgovorio Viktoru:

„Ne brinite. Uskoro ćemo imati puno vremena za razgovor.“

„Stvarno?!“, momci su uskliknuli od radosti i još više oživjeli.

„Hoćemo li se uskoro vidjeti?“

„Prije nego što mislite“, odgovori Ariman sa smiješkom i počeo se opraštati.

Treba primijetiti da je ekipa ovaj put to učinila na vrlo topao način, ne kao jutros. Svi su se dugo rukovali izgovarajući čitav niz riječi zahvale, neki su postavljali zadnja pitanja, a neki nisu mogli ni izraziti svoje oduševljenje te su mu emotivno tresli zapešće. Samo je Sensei to učinio na jednostavan način, kao kad ga je i sreo, nakratko mu stisnuvši ruku. „Dame“ su dobile od Arimana njegov uobičajeni galantni rukoljub, ovoga puta prirodno reagirajući na kurtoaznu gestu. A nakon sveukupne „bliskosti“, svi smo otišli ispratiti Arimana do njegova čamca. Mornari su zapalili lijepe baklje i učvrstili ih za bokove. Sklonili su motor i opet izvukli vesla. Čim je Ariman stao u čamac, čuli smo očaravajuću melodiju Beethovenove „Mjesečeve sonate“ s jahte. Ova je glazba bila divna. Zvučala je tako skladno i mirno, kao da ju je proizvela sama priroda.

Kad je čamac otplovio, dečki nisu ni primijetili da su ugazili u vodu mašući Arimanu, želeći mu sretnu plovidbu i sve najbolje. Stajali smo toliko očarani ovim dirljivim trenutkom oproštaja. Čamac osvjetljen bakljama polako se odmicao od obale, s veslima koja su povremeno prskala po vodi uz zavodeću tužnu melodiju. Sve nas je to gotovo natjeralo da pustimo suzu.

Ubrzo nakon što se posada ukrcala, Ariman nam je mahnuo posljednji put. Motori su se pokrenuli. Jahta se okrenula i blistajući svojim čudesnim osvjetljenjem počela se udaljavati na stazi mjesečine prema pučini, u pratnji očaravajuće glazbe velikog skladatelja. Čim je nestala, momci su počeli tužno izlaziti iz vode. Iako se glazba nije dugo čula, ovu divnu melodiju čula sam non-stop, poput longplejke. Dečke je očito potresao odlazak Arimana, koji je uspio, profinjenošću svog uma, luksuzom, delikatnošću i istovremeno svojim borilačkim vještinama, poslovnom oštroumnošću, zapanjujućom otvorenošću, samo tijekom jednog dana, ne samo pridobiti simpatije, nego i osvojiti mlada srca.

Vidjevši kako Sensei stoji iza društva, dečki su mu pohrlili s pitanjima.

„Sensei! Kad će nam doći u posjet?“, gotovo da je inzistirao Ruslan.

„Ako je rekao uskoro, znači uskoro“, odgovorio je Sensei mirno.

„On je sjajan čovjek!“, Volođa je izustio s oduševljenjem.

„U svakom pogledu“, dodao je zadivljeni Ženja slažući se s njim.

„Točno“, potvrdio je Viktor. „Jesi li vidio kako on... Pravu istinu! To je sloboda misli, to je snaga intelekta!“

„Koliko novca ima?“, upitao je Andrej Senseja s požudom. „Je li bogat?“

„Barem ja ne znam nikoga tko ima toliko puno novca. Sve najveće korporacije na svijetu su pod njegovom kontrolom.“

„Wow!“, dečki su ushićeno uskliknuli.

„Nije ni čudo, s takvom bistrinom glavom“, primijetio je Stas.

„Pripada li onoj eliti elite?!“, Ženja je izustio polupitanje/poluuzvik, kao da mu je upravo sinula ova misao. „On je Arkon!“

„Naravno“, odgovorio je Sensei nekako bez entuzijazma. „On je Vrhovni Arkon.“

„Ariman je na čelu elite?!“, gotovo uglas upitaše zapanjena ekipa.

„Da“, odgovori Sensei kao da nije bilo ni potrebno reći, te doda: „Pravo mu je ime Abraksas.“

„Abra... tko?“, Ženja je zbunjeno izgovorio.

„Abraksas“, ponovio je Sensei.

Ali ekipi ovo ime kao da nije bilo poznato. Međutim, ja sam osjećala hladnoću iznutra. To ime nisam prvi put čula tijekom ove neobične večeri. Ispada da se razgovor u blizini vatre, kojeg sam

smatrala samo svojom halucinacijom, zapravo zbio? Na tu pomisao čak mi je postalo hladno.

„Hm, zašto do sada nikad nismo čuli za njega?“, Viktor se iznenadio.

„Čuli ste. I to ne jednom. Samo je poznatiji po svojim pseudonimima.“

„Svakako, ako vodiš takav biznis, moraš se skrivati“, primijetio je Voloda sa suosjećanjem.

„To je istina“, rekao je Sensei nacerivši se.

„Čekaj, ali pod kojim smo pseudonimom mogli čuti za njega?“, izgubljen u nagađanjima Viktor izgovori u nedoumici. Očito je u mislima preokrenuo sve bogate ljude koje je znao.

Držeći dah svi su se zagledali u Senseja.

„Pod kojim?“, pitao je opet pomno.

Sensei je iz džepa izvadio cigaretu i polako je zapalio. Zatim je pogledao prema moru i blistavoj srebrnoj stazi mjesecine. I ispuhnuvši lagani oblačak mliječno bijelog dima u noćnoj tami umorno je izgovorio:

„Sotona“.

Knjige Anastasije Novih:

<http://books.allatra.org/en>

E-adresa Anastazije Novih:

anastasija_novix@mail.ru

Knjige Anastasije Novih poznate su diljem svijeta kao duhovni, intelektualni bestseleri koji daju odgovore isključivo na osobna pitanja svake osobe, pružaju duboko razumijevanje svijeta i sebe, jačaju najbolje ljudske osobine, nadahnjuju unutarne samospoznaje, nadahnjuju širenje vidika, pomažu ostvariti pobjedu nad sobom i činiti istinski dobra djela. Knjige autorice – „Sensei iz Šambale“ (četiri sveska), „Ezoosmos“, „Ptice i Kamen“, „Raskrižje“, „AllatRa“ su prevedene na mnoge jezike. Postale su priručnik za ljude različitih dobi, nacionalnosti, religija, koji žive na različitim kontinentima, u raznim zemljama.

Fenomen djela Anastasije Novih je taj što svi u njima vide nešto najdublje. To je rudnik znanja o svijetu i čovjeku, o njegovu smislu života i praktičnim načinima samospoznaje i samopoboljšanja. Te su knjige objedinile mnoge ljude na planetu svojim univerzalnim znanjem i novošću percepcije svijeta i sebe. Sve knjige besplatno su dostupne svima na internetu, na službenoj web stranici autorice <http://schambala.com.ua>, <http://books.allatra.org/en/>, i mnogim drugim izvorima.

Jedinstvene knjige Anastasije Novih postale su osnova za veliko udruživanje istomišljenika i dragih ljudi diljem svijeta. Zahvaljujući ovim knjigama, dobri ljudi iz cijelog svijeta, koji žele primijeniti svoje vještine i sposobnosti prema kreativnoj aktivnosti, ujedinjuju se. Ti ljudi provode velike projekte koji razvijaju i jačaju moral, duhovnost i kulturu u svjetske zajednice. Takav primjer udruživanja prijaznih, nesebičnih ljudi je ALLATRA Međunarodni Javni Pokret www.allatra.org – čije globalne međunarodne

aktivnosti danas igraju neprocjenjivu ulogu u oblikovanju duhovnosti, morala i humanosti u cijelom svijetu.

ALLATRA IPM globalna je asocijacija onih koji zapravo čine Dobro i održavaju Mir za sve ljude. ALLATRA pokret ujedinjuje ljude širom svijeta bez obzira na status, socijalne kategorije, političke i vjerske poglede. U kratko vrijeme stotine tisuća istomišljenika ljudi u više od 200 zemalja svijeta postali su aktivni sudionici pokreta.

Naš strateški cilj je potaknuti ljude na aktivno sudjelovanje u životu društva i zajedno s ljudima dobre volje iz raznih zemalja uključivanje u korisne aktivnost za svjetsku zajednicu. Mi smo izvan politike i izvan religije.

Zahvaljujući inicijativi i nesebičnim akcijama aktivnih sudionika međunarodnog javnog pokreta ALLATRA, razni kreativni projekti i dobra djela usmjerena na stvaranje uvjeta za otključavanje kreativnog potencijala ljudi i na oživljavanje univerzalnih ljudskih duhovnih i moralnih vrijednosti u čitavoj globalnoj zajednici provode se širom svijeta.